

ENIGMA

Raymond Chandler

MISTERUL CRIMELOR DE LA LITTLE FAWN LAKE

RAYMOND CHANDLER
THE LADY IN THE LAKE

RAYMOND CHANDLER

Misterul crimelor de la Little Fawn Lake

Roman

În româneşte de CONST. POPESCU

Editura Z

1993

CONSILIER: H.GRÂMESCU
Coperta de: GHEORGHE BALTOC

1

Treloar Building era, sau este pe Olive Street, aproape de Strada 6, în partea de apus a oraşului. Trotuarul din faţa clădirii fusese din dale de asfalt alb şi negru. Muncitorii le scoteau pentru a le da guvernului[1], iar un tip palid şi fără pălărie, cu mutră de intendent de bloc, privea operaţia cu aerul că-l doare inima.

Am trecut de el, apoi printr-un pasaj cu magazine specializate am intrat într-un hol vast, decorat în negru şi auriu. Compania Gillerlain se afla la etajul şapte, în partea dinspre stradă, în dosul unor uşi duble de sticlă cu margini de culoarea platinei. Biroul de primire avea pe jos covoare chinezeşti, pereţi zugrăviţi într-un argintiu tern, un mobilier complicat şi plin de unghiuri, pe piedestale, mici sculpturi abstracte, lucioase şi ascuţite iar într-un colţ o groază de fleacuri într-o vitrină triunghiulară. Pe rafturi, pe suporturi, în insule şi promontorii de oglindă strălucitoare, vitrina părea să conţină toate felurile de flacoane şi de cutii fanteziste făcute vreodată. Se vedeau creme, pudre, săpunuri şi colonie pentru orice anotimp şi orice ocazie. Parfum în sticluţe înalte şi subţiri, ce păreau gata să cadă la o adiere, parfum în fiole minuscule de culoare pastel, legate la gît cu panglici elegante de mătase, ca fetiţele la lecţia de dans. Obiectul cel mai de preţ părea ceva foarte mic şi simplu, o sticlă turtită, de culoarea chihlimbarului. Se afla la exact înălţimea privirii şi avea mult loc în jur. Eticheta te informa că era „*Gillerlain Regal, Şampania parfumurilor*". Hotărît, merita s-o cumperi. Puneai o picătură în gropiţa gîtlejului şi perlele roz purtate de doamne începeau să cadă pe lîngă tine ca ploaia de vară.

O blondă micuţă şi nostimă şedea într-un colţ îndepărtat, la un panou telefonic, în dosul unui grilaj şi la adăpost de orice primejdie. La un birou plat, pe aceeaşi direcţie cu uşa, şedea o damicelă bine înaltă, brunetă şi subţirică, al cărei nume, judecînd după placa gravată solemn pe birou, era domnişoara Adrienne Fromsett.

---

[1] Acţiunea romanului se petrece în timpul celui de-al doilea război mondial (N. T.).

Era îmbrăcată într-un taior gri-deschis, de lucru, cu o bluză albastru-închis, la care purta o cravată bărbătească tot albastră, dar într-o nuanţă mai pală. Marginile batistei împăturite ce-i ieşeau din buzunarul de la piept al taiorului erau atît de ascuţite încît puteai tăia pîine cu ele. La încheietura mîinii avea o brăţară, asta fiind singura ei bijuterie. Părul negru pieptanat cu cărare i se revărsa uşor în bucle frumos aranjate. Avea un ten curat ca de ivoriu, sprîncene destul de severe iar ochii mari şi negri, lasau impresia că s-ar fi putut anima la momentul potrivit.

Mi-am pus pe biroul ei cartea de vizită — nu cea cu o mitralieră în colţ — şi i-am spus că voiam să-l văd pe domnul Derace Kingsley. A aruncat o privire pe cartea de vizită şi m-a întrebat:

— Ai întîlnire cu patronul?

— Nu.

— E foarte greu să-l vezi pe domnul Kingsley dacă n-ai aranjat acest lucru dinainte.

N-aveam cum s-o contrazic.

— Care e obiectul vizitei, domnule Marlowe?

— E personal.

— Aha. Domnul Kingley te cunoaşte cumva, domnule Marlowe?

— Nu cred. S-ar putea să fi auzit de mine. Ai putea să-i spui că vin din partea locotenentului de poliţie M'Gee.

— Domnul Kingsley îl cunoaşte pe locotenentul de poliţie M'Gee?

Îmi puse cartea de vizită alături de un teanc de scrisori proaspăt bătute la maşină şi cu antetul întreprinderii pe ele. Apoi se lăsă pe spate, îşi puse un braţ pe birou şi începu să răpăie discret cu un stilou mic de aur.

I-am rînjit. Telefonista blondă îşi ascuţi urechile şi zîmbi uşor şi nesigur. Părea glumeaţă şi gata de acţiune, deşi nesigură de ea, ca o pisicuţa într-o casă nouă unde locatarii urăsc pisicile.

— Sper ca da, i-am raspuns. Dar poate că-i mai bine să te duci şi să-l întrebi.

Îşi puse rapid iniţialele pe trei scrisori ca sa nu arunce cu stiloul în mine. Apoi vorbi fără să mă privească:

— Domnul Kingsley e într-o conferinţă. Am să-i trimit cartea dumitale de vizită cînd am să am ocazia.

I-am mulţumit şi m-am dus să mă aşez într-un fotoliu de crom şi piele, mult mai confortabil decît părea la prima vedere. Timpul trecea şi se aşternu tăcerea. Nimeni nu veni şi nu plecă.

Mîna elegantă a domnişoarei Fromsett aluneca peste hîrtii şi clinchetul surd produs de pisicuţa-telefonistă rupea tăcerea de cîte ori opera tabloul telefonic.

Mi-am aprins o ţigară şi-am tras alături o masuţă cu scrumiera pe ea. Minutele paşeau pe vîrful picioarelor, cu degetul la gură. Am cercetat încăperea. Greu să-ţi faci o părere despre o astfel de întreprindere. S-ar fi putut să cîştige milioane sau să aibă poliţia în camera din dos, gata să le sigileze seiful ca urmare a falimentului.

După o jumătate de oră şi trei sau patru ţigări, uşa din spatele biroului domnişoarei Fromsett se deschise şi doi barbaţi ieşiră dinăuntru, mergînd de-a-ndoaselea şi rîzînd. Un al treilea ţinea uşa deschisă şi îi îndemna să rîda. Şi-au dat mîna încîntaţi şi primii doi au traversat biroul şi au plecat. Cel de-al treilea îşi abandonă zîmbetul acru de pe faţă parînd a nu fi zîmbit niciodată. Era un tip înalt, îmbrăçat într-un costum gri şi nu părea sa aibă chef de glumă.

— A telefonat cineva? întrebă el cu o voce aspră şi aroganta.

Domnişoara Fromsett raspunse încet:

— Un domn Marlowe vrea să va vada. Din partea locotenentului M'Gee. Intr-o chestiune personală.

— Nu-l cunosc, se rasti barbatul înalt. Îmi luă cartea de vizită, fară ca măcar să se uite la mine şi intra înapoi în birou. Uşa se închise de la sine cu un pocnet dispreţuitor. Domnişoara Fromsett îmi arunca un zîmbet trist şi dulceag, iar eu i-am raspuns cu o uitătură obscena. Am mai fumat o ţigară şi timpul trecu din nou împleticindu-se. Compania Gillerlain îmi devenise dragă la inima.

Peste zece minute aceeaşi uşă se deschise din nou şi ştabul ieşi din birou cu pălăria pe cap, mîrîind ceva în legătură cu o vizita la frizer ca sa se tundă. O porni pe covorul chinezesc cu un pas atletic şi vioi, parcurse cam jumătate distanţă pînă la uşă, apoi făcu stînga imprejur brusc şi se apropie de fotoliul meu.

— Vrei să ma vezi? se răsti el.

Masura peste doi metri şi n-avea nimic molatec în persoana lui. Avea ochii de culoarea gresiei cu scînteі de lumina rece. Trupul lui masiv umplea un costum gri, de flanel moale, cu dungi albe discrete, pe care îl purta cu eleganţă. Aerul lui îţi sugera că aveai de-a face cu o persoană dificilă.

M-am sculat de pe fotoliu.

— Dacă sînteţi domnul Derace Kingsley, da.

— Cine dracu ai crezut că sînt?

Nu mi-am bătut capul să-i răspund şi i-am înmînat o altă carte de vizită pe care era scrisă şi profesiunea mea. O apucă în

labă şi se strîmbă la ea.

— Cine-i M'Gee? se răţoi el.

— Un tip pe care-l cunosc.

— Fascinant, răspunse el şi se uită peste umăr la domnişoara Fromsett. Părea încîntată. Foarte încîntată. — N-ai nimic altceva să-mi spui despre el?

— Cei care îl cunosc îl numesc Violet M'Gee, am spus. Fiindcă mestecă pastile mici de tuse cu miros de violete. E un tip solid, cu păr cărunt şi fin şi cu o gură dulce, bună de sărutat copiii mici. Cînd a fost văzut ultima oară, purta un costum albastru elegant, pantofi maron cu tocuri late, o pălărie cenuşie moale şi fuma opium dintr-o pipă de spumă de mare.

— Nu-mi place purtarea dumitale, spuse Kingsley cu o voce atît de dură c-ai fi putut sparge nuci cu ea.

— În regulă, i-am răspuns. Nu-i de vînzare.

Se trase înapoi de parcă i-aş fi vîrît sub nas un peşte stricat. Apoi, îmi întoarse spatele şi mi se adresa peste umăr:

— Îţi dau exact trei minute. Nu ştiu de ce-o fac.

Călcă apăsat pe covor, trecu de biroul domnişoarei Fromsett, se apropie de uşa, o împinse violent şi o lăsă să-mi fluture în faţă. Gestul îi plăcu domnişoarei Fromsett şi-am avut impresia c-am zărit un zîmbet uşor şi răutăcios în ochii ei.

2

Biroul lui era exact ce-ar trebui să fie un birou. Era lung, întunecos şi liniştit, răcoros din pricina climatizării, cu ferestrele închise şi cu jaluzele cenuşii uşor întredeschise pentru a stăvili lumina orbitoare din iulie. Perdelele cenuşii se asortau la mocheta cenuşie. Intr-un colţ se afla un seif mare, vopsit în negru şi argintiu, ca şi un şir de fişiere joase perfect asortate cu el. Pe perete atîrna o fotografie enormă, colorată de mînă, reprezentînd un domn în vîrstă, cu o faţă fin sculptată, favoriţi şi guler apretat. Mărul lui Adam, care răzbătea din gulerul tare, părea mai dur ca bărbia celor mai mulţi oameni. Placa de sub fotografie purta indicaţia: *„Domnul Matthew Gillerlain. 1860—1934"*.

Derace Kingsley păşi ţanţoş în dosul unui birou directorial de vreo opt sute de dolari şi se lăsă într-un fotoliu înalt, tapiţat cu piele. Luă o ţigară de foi dintr-o cutie de mahon încrustată cu bronz, îi reteză vîrful şi o aprinse cu o brichetă mare de bronz de pe birou. Operaţia decurse lent. Nu-i păsa de timpul meu. Cînd îşi încheie ceremonia, se aplecă pe spate, scoase un nor de fum şi spuse:

— Sînt un om de afaceri. Nu-mi pierd vremea cu prostii. Cartea dumitale de vizită ma anunţă că eşti detectiv certificat de stat. Fă-mi dovada că-i adevarat.

Mi-am scos portvizitul şi i-am înmînat nişte documente ca să-i dovedesc. Le-a privit scurt şi mi le-a aruncat înapoi peste birou. Husa de celuloid în care se afla certificatul căzu pe mochetă. Nu se sinchisi să-şi ceară scuze.

— Nu ştiu cine-i M'Gee, spuse el. Îl cunosc însa pe şeriful Petersen. I-am cerut să-mi recomande pe cineva de încredere pentru o treabă. Bănuiesc că e vorba de dumneata.

— M'Gee lucrează la postul de poliţie din Hollywood în biroul şerifului. N-aveţi decît să verificaţi.

— Nu-i nevoie. Poate că eşti capabil, dar să nu fi obraznic cu mine. Şi nu uita că atunci cînd angajez pe cineva, lucrează doar pentru mine. Face exact ce-i spun, şi-şi ţine gura. Altminteri, îl dau pe uşă afara. E clar? Cred că nu-ţi par prea dur.

— Hai să lăsăm baltă această poveste, i-am răspuns.

Se încruntă. Apoi mă întrebă brutal:

— Cît vrei pe zi?

— Douăzeci şi cinci de dolari plus cheltuielile suplimentare. Opt cenţi de kilometru dacă folosesc maşina.

— Ridicol, spuse el. Mult prea mult. Cincisprezece dolari pe zi. E bine plătit. Am să-ţi achit costul benzinei în anumite limite, de la caz la caz. Dar să nu mă tragi pe sfoară.

Am scos un mic nor cenuşiu de fum de ţigară şi i-am făcut vînt cu mina. Nu i-am răspuns. Păru puţin surprins că nu i-am răspuns.

Se aplecă peste birou şi îşi îndreptă ţigara de foi spre mine:

— Nu te-am angajat încă. Dac-am s-o fac, treaba e absolut confidenţială. Nu vreau să trăncăneşti despre ea cu amicii de la poliţie. M-ai înţeles?

— Ce vreţi în fond să fac pentru dumneavoastră, domnule Kingsley?

— Ce importanţă are? Te ocupi de tot felul de anchete, nu-i aşa?

— Nu chiar. Mă ocup mai ales de cele oarecum oneste.

Îmi aruncă o privire directă şi îşi încleştă fălcile. Ochii lui cenuşii aveau o expresie opacă.

— Printre altele, nu mă ocup de divorţuri, i-am spus. Şi vreau o sută de dolari ca acont... mai ales de la cei pe care nu-i cunosc.

— Aha, spuse el cu o voce îmblînzită brusc. Aha!

— In ce priveşte chestiunea că aţi fost prea dur cu mine, i-am răspuns, cei mai mulţi dintre clienţii mei încep fie prin a boci pe umărul meu, fie prin a racni la mine ca să-mi arate cine-i patronul. În final însă, devin toţi rezonabili, dacă mai sînt în viaţă.

— Aha, repetă el cu aceeaşi voce blîndă şi continuă să mă fixeze. — Iţi pierzi mulţi clienţi? mă întrebă el.

— Nu prea mulţi, daca se poartă frumos cu mine.

— Serveşte-te cu o ţigară de foi.

Am luat o ţigară de foi şi-am pus-o în buzunarul de la piept.

— Vreau s-o găseşti pe nevastă-mea. Lipseşte de-o lună.

— Perfect. Am să vă găsesc soţia, i-am răspuns.

Ciocăni pe birou cu ambele mîini. Apoi ma privi ţintă.

— Sper c-ai să reuşeşti. Apoi rînji. — N-am mai avut o astfel de confruntare de patru ani.

Nu i-am răspuns.

— La naiba, zise el. Îmi place discuţia asta. Zău că-mi place. Îşi trecu mîna prin părul negru şi des. — Lipseşte de-o lună. Se află la o cabană pe care o avem în munţi. Lîngă Puma Point. Ştii unde-i Puma Point?

I-am răspuns că ştiam unde-i Puma Point.

— Cabana noastră e cam la patru kilometri şi jumătate de sat, zise el. Ajungi acolo pe un drum privat. E lîngă un lac privat. Little Fawn Lake. Trei dintre noi am ridicat un dig acolo ca să aducem unele îmbunătăţiri proprietaţii. Locul ne aparţine la toţi trei. E o proprietate destul de mare, dar nedezvoltata şi, fireşte, nici n-are să fie dezvoltată aşa curînd. Prietenii mei au case acolo, ca şi mine, şi un oarecare Bill Chess, împreună cu soţia, stau pe gratis într-o căsuţa şi se îngrijesc de locuinţa mea. E invalid de război şi primeşte pensie. Asta-i tot ce-i acolo. Soţia mea s-a dus la munte pe la jumatatea lui mai, s-a întors de două ori la sfirşitul săptamînii, iar pe 12 iunie era aşteptată la o petrecere şi n-a mai sosit. N-am mai văzut-o de atunci.

— Şi ce-aţi întreprins în privinţa asta?

— N-am întreprins nimic. Absolut nimic. Nu m-am dus acolo. Se opri, aşteptînd să-l întreb de ce n-o făcuse.

— De ce nu v-aţi dus? l-am întrebat.

Îşi împinse fotoliul înapoi ca să deschidă un sertar încuiat. Scoase o hîrtie împăturită şi mi-o înmînă peste birou. Am despaturit-o şi-am vazut că era o telegrama. Fusese expediată din El Paso la 14 iunie, la ora 9 şi 19 minute dimineaţa. Era adresata lui Derace Kingsley, pe adresa Carson Drive, numărul 965, în Beverly Hills, şi avea următorul conţinut:

‚Trec frontiera în Mexic pentru divorţ. Mă căsătoresc cu Chris. Noroc şi la revedere. Crystal'.

Am pus telegrama pe marginea biroului din partea mea, în timp ce Derace îmi întindea o fotografie foarte clară, format mare, scoasă pe hîrtie lucioasă şi reprezentînd un barbat şi o femeie aşezaţi pe nisip sub o umbrelă de plaja. Barbatul purta chiloţi de baie, iar femeia un fel de costum de baie, microscopic, dintr-un fel de matase albă. Era o blondă subţirica, tînara, cu un trup atrăgător şi zîmbea. Barbatul era un tip bine, brunet, voinic, cu umeri şi picioare solide, cu păr negru gomat şi cu dinţii albi. Doi metri de gigolo care distruge căsătorii. Braţe ca să te strîngă la piept şi creieri întipariţi pe faţă. Ţinea în mînă nişte ochelari de soare şi zîmbea aparatului de fotografiat cu un aer expert şi degajat.

— Femeia e Crystal, spuse Kingsley, iar tipul e Chris Lavery. N-are decît s-o păstreze iar el poate să facă la fel cu ea şi ducă-se dracului amîndoi!

Am pus fotografia deasupra telegramei.

— În regula. Care-i problema?

— Problema e ca nu avem telefon acolo la lac şi ca petrecerea la care trebuia să vină n-avea mare importanţă. Am primit telegrama şi nu i-am dat prea mare atenţie. M-a surprins foarte puţin. Căsătoria noastră s-a stricat de ani de zile. Ea îşi traieşte viaţa ei, şi eu pe-a mea. Are banii ei, o groază de bani. Cam vreo douăzeci de mii de dolari pe an de la o corporaţie care deţine contracte pentru terenuri petrolifere de mare valoare în Texas. Lui Crystal îi place să alerge după bărbaţi şi ştiam că Lavery era unul dintre amanţii ei. Am fost niţel surprins că avea într-adevăr intenţia să se mărite cu el, fiindcă tipul nu-i altceva decît un crai de profesie. Dar pînă în acest moment, lucrurile mi s-au părut normale dacă mă înţelegi.

— Şi-apoi ce s-a întîmplat?

— Două săptămîni nu s-a întîmplat nimic. Apoi am primit un telefon de la Hotelul Prescott, din San Bernadino, fiind informat că un automobil Packard Clipper, înregistrat ca fiind al unei anume Crystal Grace Kingsley, se afla de mai multe zile în garajul lor, fără ca cineva să-l reclame, şi doreau să ştie ce să

facă cu el. Le-am spus sa-l țina acolo și le-am trimis un cec pentru garaj. Nici asta nu m-a mirat în mod deosebit. Mi-am închipuit că soția mea parăsise California și, dacă plecasera cu mașina, atunci o folosiseră pe a lui Laverty. Alaltaieri, însa, m-am lovit de Laverty în fața la Athletic Club, aici, în colț, la doi pași. Mi-a spus că habar n-are unde e Crystal.

Kingsley îmi arunca o privire rapida și întinse mîna după o sticla și doua pahare colorate ce se aflau pe birou. Umplu paharele și împinse unul spre mine. Îi ridica pe-al lui în direcția luminii și vorbi încet:

— Lavery mi-a spus ca n-a fugit cu ea, ca n-a vazut-o de două luni și ca nu mai are nici un fel de legatură cu ea

— Și l-ați crezut?

Dadu afirmativ din cap, goli paharul și îl împinse pe marginea biroului. Am luat și eu o înghițitură. Era scotch. Un scotch nu prea grozav.

— Dacă l-am crezut, spuse Kingsley, am făcut probabil o greșeala, fiindca nu e genul de om pe care îl poți crede. Departe de asta. L-am crezut pentru că e o canalie care își închipuie ca-i amuzant să se culce cu nevestele prietenilor, iar apoi sa se laude. Sînt convins ca ar fi fost încîntat să mă insulte, spunîndu-mi că mi-a luat nevasta și intenționa să fugă cu ea ca să mă faca de rîs. Cunosc eu acești crai, și pe el îndeosebi. A fost comis-voiajor la noi o vreme, și avea neplăceri tot timpul. Nu se putea stapîni să nu se dea la funcționarele din birou. Pe deasupra, mai primisem și telegrama de la El Paso de care i-am pomenit, și nu vad ce interes ar fi avut să mă minta.

— S-ar putea ca ea să-i fi tras un șut, am spus. Asta l-ar fi ranit în amorul lui propriu: complexul de crai.

Kingsley se mai lumina la față, dar nu mult. Clatina din cap.

— Sînt tentat să-l cred, spuse el. Fă-mi dovada ca ma înșel. De asta te-am angajat. Dar mai e și un alt aspect foarte neplacut. Conduc o firmă și am o slujbă bună, dar nu-i decît o slujba. Nu-mi pot îngadui un scandal. Îmi pierd postul pe loc daca soția mea e vîrîta într-o istorie cu poliția.

— De ce cu poliția?

— Printre alte activități de-ale ei, [illegible] Kingsley [illegible], soția mea găsește timp uneori să fure lucruri din magazine. Cred că e un fel de cleptomanie care o apucă cînd începe să bea, am avut scene extrem de neplăcute în birourile unor directori de magazine. Deocamdată, am reușit să-i conving să n-o dea în judecată, dar dacă așa ceva se petrece într-alt oraș unde nimeni n-o cunoaște... Își ridică mîinile și le lăsă să cadă cu o bufnitura pe birou. — S-ar putea s-ajunga la închisoare, nu-i așa?

— I s-au luat vreodata amprentele?
— N-a fost niciodata arestată.
— Nu asta v-am întrebat. Uneori, magazinele mari pun drept condiţie a renunţării la darea în judecata dreptul de-a lua amprentele. Tactica sperie pe amatori şi pune la dispoziţia directorilor dosare de cleptomani pe care le dau asociaţiilor profesionale. Cînd amprentele apar de mai multe ori, vine ziua rafuielii.
— N-am cunoştinţa sa se fi întîmplat vreodata aşa ceva.
— Atunci cred ca e cazul sa renunţam la ipoteza furtului deocamdata, am răspuns. Dacă a fost arestata, atunci a fost şi percheziţionata. Chiar daca poliţia îi îngăduie să folosească un nume fictiv în documentele lor, puteţi fi sigur c-ar fi intrat în legatura cu dumneavoastra. Şi ar fi început sa urle dupa ajutor în clipa cînd a intrat la apa. Am bătut cu degetul în telegrama alba şi albastra. — Iar această telegrama e veche de-o luna. Dacă lucrul la care va gîndiţi s-a petrecut acum o luna, cazul ar fi fost judecat între timp. Fiind prima data, ar fi scăpat cu o muştruluială şi o condamnare suspendata.
Îşi turnă un alt pahar ca sa-şi mai atenueze grijile.
— Ce-mi spui mă face să mă simt mai bine, zise el.
— Multe lucruri s-ar fi putut întîmpla, am spus. C-a fugit cu Lavery şi s-au despartit. C-a fugit c-un alt barbat şi telegrama e o gluma proastă. C-a plecat de una singură sau cu o alta femeie Că s-a îmbătat şi-a ajuns într-o clinică de dezalcoolizare. C-a dat de un bucluc de care nu ştim nimic. C-a fost omorîtă.
— Oh, Doamne, nu pomeni de-aşa ceva! exclama Kingsley.
— De ce nu? Trebuie să faceţi faţa situaţiei. Mi-am facut o idee destul de clară asupra doamnei Kingsley. E tînara, draguţa, imprudenta şi dezechilibrată. Bea de stinge şi cînd bea face lucruri primejdioase. E o fraiera în ce priveşte barbaţii şi s-ar putea să se inhaiteze cu un necunoscut care e şi escroc. Cum vi se pare descrierea?
— Perfecta, spuse el dînd din cap.
— Cam cîţi bani ar fi putut avea la ea?
— Ii place sa aibă sume mari asupra ei. Are cont la banca. Ar putea avea orice sumă.
— Aveţi cumva copii?
— Nu.
— Va ocupaţi de administrarea fondurilor ei?
— Cîtuşi de puţin. Soţia mea nu e în afaceri. Depune cecuri şi le încasează ca să le cheltuiască. Nu investeşte un sfanţ. Iar banii ei nu-mi sînt, fireşte, de nici un folos, daca la asta te referi. Se opri, apoi continua: — Să nu crezi ca n-am încercat. Sînt un

om normal şi nu ma amuză sa vad douăzeci de mii de dolari duşi pe apa sîmbetei an de an, aruncaţi pe mahmureala şi amanţi de teapa lui Chris Lavery.

— Ce legătură aveţi cu banca ei? Puteţi obţine o listă a cecurilor scrise în ultimele doua luni?

— N-au să-mi spună. Am încercat odată să obţin astfel de informaţii, cînd mă bătea gîndul că cineva o şantajeaza şi n-am reuşit sa aflu nimic.

— Se poate obţine, am raspuns, şi v-a trebui s-o facem. Asta înseamnă sa mergem la Biroul de Persoane Dispărute. Nu cred că v-ar placea...

— Daca mi-ar fi plăcut, n-aş fi apelat la serviciile dumitale

Am dat din cap, am strîns hîrtiile de pe birou şi le-am pus în buzunar.

— Cazul s-ar putea să aiba mai multe complicaţii decît văd acum, dar am să încep prin a avea o discuţie cu Lavery, iar apoi am să dau o raită sus la Little Fawn Lake şi să mă interesez şi acolo. Am nevoie de adresa lui Lavery şi de-o notă catre îngrijitorul casei de lîngă lac.

Luă o scrisoare cu antet, scrise cîteva rînduri şi mi-o înmînă. Iată ce spunea: *Dragă Bill. Purtatorul acestei scrisori e domnul Marlowe care doreşte să arunce o privire prin proprietate. Arată-i casa şi ajută-l cît e cu putinţă. Cu stimă, Derace Kingsley*

Am împaturit-o şi am pus-o în plicul pe care scrisese adresa în timp ce citeam scrisoarea

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre celelalte cabane de lîngă lac?

— Nu-i nimeni acolo deocamdată. Unul din proprietari lucrează pentru guvern la Washington iar celălalt e la Fort Leavenworth. Soţiile lor sînt cu ei

— Am să vă rog să-mi daţi adresa lui Lavery.

Se uită în gol la ceva deasupra capului meu.

— Locuieşte în Bay City. Cunosc casa, dar am uitat adresa. Cred c-o poţi obţine de la domnişoara Fromsett. Nu-i cazul să-i spui de ce-ţi trebuie. Deşi are să ghicească. Mi-ai spus că vrei o sută de dolari.

— Nu-i nevoie, i-am răspuns. Am spus-o doar fiindcă mă călcaserăţi pe nervi mai înainte.

Rînji. M-am ridicat şi-am rămas o clipa lîngă birou, uitîndu-mă la el. Apoi i-am spus:

— Nu-mi ascundeţi nimic, sper, nimic important.

Işi contemplă degetul mare de la mînă.

— Nu, nu-ţi ascund nimic Sînt îngrijorat şi vreau să ştiu unde se afla. Sînt teribil de îngrijorat. Dacă descoperi ceva, dă-mi un telefon la orice oră din zi sau noapte.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] traversat [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] elegant domnișoara Fromsett.

— Domnul Kingsley [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] adresa lui Chris Lavery, am zis, și [illegible] urmare expresia.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] un [illegible] [illegible] [illegible] în piele maron și începu să-l răsfoiască. Mi-a răspuns pe un ton [illegible] și rece:

— Adresa pe care o avem e Altair Street, numărul 623, în [illegible] [illegible]. Telefon: Bay City [illegible]. Domnul Lavery [illegible] [illegible] lucrat aici de peste un an. S-ar putea să se fi mutat.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. La [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], cu [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] pe birou, [illegible] în [illegible]. În [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. A[illegible] o privire pierdută și acră.

Am avut sentimentul că domnul Lavery nu era o amintire plăcută pentru ea.

3

Altair Street se afla la marginea unui V [illegible] [illegible] într-o fundătura la capătul unui [illegible] [illegible]. La nord se [illegible] întinderea albastră și adîncă a golfului pînă la dealurile din Malibu. La sud, [illegible] de plajă Bay City se [illegible] pe o [illegible] de deasupra șoselei naționale de pe coastă.

[illegible] o stradă [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] mult de trei [illegible] patru rînduri de [illegible] și se [illegible] într-un [illegible] înalt de [illegible] care înconjura o proprietate [illegible]. În [illegible] [illegible] aurite ale gardului [illegible] [illegible] pomi, [illegible] și o parte dintr-o [illegible] [illegible] și un drum [illegible] pentru mașini. Casa [illegible] [illegible] la [illegible]. Pe partea [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] de [illegible] parte, pe [illegible] colinei, cîteva căsuțe modeste nu făceau mare [illegible]. [illegible] ultimul [illegible] de [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] u [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Cea mai modestă avea numărul 623.

Am trecut de ea, am întors mașina în semicercul pavat de la capătul străzii și-am oprit lîngă un teren viran dinaintea

locuinţei lui Lavery. Casa lui era construită pe mai multe niveluri, cu uşa de la intrare la stradă, cu o terasă pe acoperiş, cu dormitorul la subsol şi cu un garaj ca o gaură pe o masă de biliard. Un desiş de *boungavillea* de un roşu aprins foşnea în faţa zidului de la intrare iar dalele de piatră ce duceau spre casă aveau pe margini muşchi. Uşa era strîmtă, cu grilaj şi deasupra cu o friză subţire. Sub grilaj se găsea un mîner de fier pentru a bate cu el în uşă. Am ciocănit insistent.

Nu s-a întîmplat nimic. Am apăsat şi pe butonul soneriei de lîngă uşă şi-am auzit-o sunînd nu prea departe, în casă. Am aşteptat, dar nu s-a întîmplat nimic. Am reluat ciocănitul cu mînerul de fier. Nici un rezultat. M-am întors pe aleea de la intrare pînă la garaj unde am deschis uşa destul ca să pot vedea că înăuntru se găsea o maşină cu cauciucuri cu dungi albe pe margine. M-am întors la uşa de la intrare.

Din garajul de peste drum, ieşi o limuzină Cadillac neagra şi elegantă, care se întoarse, trecu pe lîngă reşedinţa lui Lavery, încetini şi un tip slab, cu ochelari de soare întunecaţi, mă privi cu atenţie, ca şi cum n-ar fi fost treaba mea să ma aflu acolo. L-am privit la rîndul meu intens şi tipul şi-a văzut de drum.

Am apucat-o din nou pe aleea ce ducea la casa lui Lavery şi am reînceput să ciocănesc la uşă. De data asta cu succes. Ferestruica din uşă se deschise şi-am văzut un individ aratos şi cu o expresie vie care mă urmărea din spatele gratiilor.

— Faci o groază de zgomot, a zis el.

— Domnul Lavery?

Mi-a spus că e domnul Lavery şi m-a întrebat ce pofteam. I-am întins cartea de vizită printre gratii. O apucă cu o labă mare şi cafenie. Ochii lui cafenii şi stralucitori se întoarseră spre mine:

— Regret, dar n-am nevoie de detectivi astăzi.

— Sînt în serviciul lui Derace Kingsley.

— N-aveţi decît să vă duceţi dracului amîndoi! spuse el şi trînti ferestruica la loc.

Am apăsat pe soneria de lîngă uşă, am scos o ţigară cu mîna liberă şi-am aprins un chibrit de lemnul pervazului cînd uşa se deschise brusc şi un tip masiv, în chiloţi de baie, sandale de plajă şi un halat de buret se pregăti să mă înfrunte. Am ridicat degetul de pe sonerie şi i-am rînjit.

— Ce s-a întîmplat? l-am întrebat. Te-ai speriat cumva?

— Dacă apeşi din nou pe sonerie, te arunc în mijlocul străzii! spuse el.

— Nu fi caraghios. Ştii perfect de bine c-o să discut cu dumneata, iar dumneata ai să discuţi cu mine.

Am scos telegrama albastră şi albă din buzunar şi i-am întins-o înaintea ochilor lui cafenii şi strălucitori. O citi prost dispus, îşi muşcă buzele şi mîrîi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai în casă!

Deschise uşa larg şi-am intrat în urma lui într-o încapere întunecată şi plăcută, avînd pe jos un covor chinezesc bej, ce părea scump, apoi fotolii adînci, cîteva lămpi albe şi rotunde, un radio enorm într-un colţ, o sofa extrem de lată, tapiţată cu un material de lînă fină bej şi maron, un şemineu cu un paravan de bronz în faţă şi o poliţă de lemn alb deasupra. In dosul paravanului ardea un foc, mascat parţial de un buchet mare de manzanita. Florile se îngălbeniseră pe ici pe colo, dar erau încă frumoase. Pe o măsuţă joasă şi rotundă din lemn de nuc, acoperită cu o placă de sticlă, se afla o sticlă de coniac *Vat 69*, pahare pe o tava şi o mică găleată pentru gheaţă. Camera dădea în spatele casei şi se termina printr-o arcadă dreaptă prin care se vedeau trei ferestre înguste şi partea superioară a unei balustrade de fier ce ducea la parter.

Lavery trînti uşa în urmă şi se aşeză pe sofa. Luă o ţigară dintr-o cutie sculptată de argint, o aprinse şi mă privi iritat. M-am aşezat în faţa lui şi l-am examinat. Era perfect echipat în domeniul fizicului, aşa cum arătase şi poza. Avea umeri nemaipomeniţi şi şolduri magnifice. Ochii erau de culoarea alunii şi pupilele de un cenuşiu albicios. Purta parul cam lung şi cu bucle fine deasupra tîmplelor. Tenul cafeniu nu arăta nici un semn de viaţa destrăbălata. Era un tip bine, dar nimic mai mult în ce mă privea. Am înţeles de ce femeile se dadeau în vînt după el.

— De ce nu vrei să ne spui unde e? am întrebat. O să descoperim în orice caz, dar dacă ne spui acum, nu te mai batem la cap.

— Nu cred ca un detectiv particular o să reuşească să mă bată la cap.

— N-ai dreptate. Un detectiv particular poate bate la cap pe oricine. E persistent şi obişnuit cu aroganţa. E plătit pentru timpul sau şi e înclinat să folosească acest timp ca să te bată la cap.

— Ascultă, zise el, şi se aplecă înainte îndreptîndu-şi ţigara spre mine. Cunosc telegrama, dar e o prostie. Nu m-am dus la El Paso cu Crystal Kingsley. N-am mai văzut-o de mult, cu mult înainte de data cînd a fost expediată această telegramă. N-am mai avut nici un fel de legătură cu ea. I-am scos acelaşi lucru şi lui Kingsley.

— N-avea nici un motiv să te creadă.

— Iar eu n-am nici un motiv să-l mint. Părea surprins.

— De ce n-ai avea nici un motiv?

— Ascultă, spuse el serios, dacă așa crezi, înseamnă că n-o cunoști pe Crystal. Kingsley n-o are cu nimic la mînă. Și dacă nu-i place purtarea ei, n-are decît să divorțeze. Soții ăștia cu instincte de proprietari mă dezgustă.

— Dacă nu te-ai dus cu ea la El Paso, de ce-a trimis telegrama?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Cred că știi mai mult. I-am arătat buchetul de manzanita de lîngă cămin. — Le-ai cules la Little Fawn Lake?

— Dealurile din împrejurimi sînt pline de ele, răspunse el disprețuitor.

— Dar nu au astfel de flori. Lavery rîse.

— Am fost acolo în timpul celei de-a treia săptămîni din mai, dacă vrei să știi. Presupun că poți să afli. A fost ultima oară cînd am văzut-o pe Crystal.

— Nu ți-a trecut prin minte s-o iei de nevastă?

Suflă un nor de fum și vorbi prin el.

— De idee mi-a trecut prin minte. Are bani. Banii sînt întotdeauna folositori. Dar ar fi o cale mult prea neplăcută ca să-i obțin.

Am dat din cap în semn de asentiment, dar el a rămas tăcut. Privi buchetul de flori de lîngă cămin, apoi se aplecă pentru a mai scoate un alt nor de fum pe nări și pentru a-mi arăta conturul viril al gîtului. După o clipă, cum nu spuneam nimic, începu să devină nervos. Se uită la cartea de vizită pe care i-o dădusem și spuse:

— Așa că te-ai angajat ca să scormonești în gunoaie. Cum merge?

— Nu prea grozav. Un dolar ici, unul colo...

— Bani împuțiți, zise el.

— Ascultă, domnule Lavery, de ce vrei să ne certăm? Kingsley crede că știi unde e nevasta lui și că nu vrei să-i spui. Fie din răutate, fie din motive personale.

— Și ce părere are? întrebă tipul blond și bronzat pe un ton batjocoritor.

— Nu cred să-i pese atîta vreme cît află ce dorește. Nu-i pasă prea mult ce faceți împreună, unde vă duceți [illegible]. Vrea doar să fie sigur că totul e în regulă și că ea n-are nici un fel de neplăceri.

Lavery păru interesat.

— Neplăceri? Ce fel de neplăceri? Își mută buzele cafenii în propriile cuvinte ca să vadă ce gust au.

— Poate că nu-ţi dai seama la ce fel de încurcături se referea.

— Atunci spune-mi, ma rugă el sarcastic. Mor s-aud ceva despre încurcături pe care nu le cunosc.

— Eşti un bun actor, i-am spus. N-ai timp să discuţi afaceri, dar găseşti întotdeauna timp de glume. Dacă îţi închipui că vrem să te înhaţăm pentru că ai trecut graniţa statului cu ea[1], nu-i cazul să-ţi faci griji.

— Baţi cîmpii, deşteptule. Va trebui mai întîi sa dovedeşti c-am facut-o, caci altfel n-ai nici o şansa.

— Această telegramă trebuie sa însemne ceva, am spus cu încăpăţînare. Am impresia că mă repet, şi încă de mai multe ori.

— Telegrama nu-i decît un truc. Crystal e mare amatoare de trucuri ieftine, de tipul ăsta. Toate sînt stupide şi unele rautacioase.

— Nu pricep ce sens ar avea în acest caz.

Îşi scutură atent cenuşa ţigarii pe cristalul meu. Imi aruncă o privire rapidă, apoi şi-o muta imediat în alta parte.

— Nu m-am dus la întîlnirea cu ea, zise el încet. Ar putea să fie o manieră de-a ei de-a se răzbuna pe mine. M-aştepta să vin la lac la un sfîrşit de săptămînă. Nu m-am dus. Eram sătul de ea.

— Hm, am spus şi l-am privit lung şi intens. Nu-mi place istoria asta. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă te-ai fi dus cu ea la El Paso, v-aţi fi luat la ceartă şi v-aţi fi despărţit. Nu poţi s-o refaci în felul ăsta?

Pe faţa lui bronzată aparură pete de roşeaţă.

— La dracu! zise el. Ţi-am mai spus că nu m-am dus nicăieri cu ea. Absolut nicăieri. Poţi să ţii minte asta?

— Am s-o ţin minte cînd am s-o cred.

Se apleca să-şi stingă ţigara. Apoi se ridică suplu, fară nici o grabă, îşi strînse cordonul halatului şi se mută la capătul sofalei.

— Perfect, zise el limpede şi nervos. — Întinde-o! Fă o plimbare! M-am săturat de acest interogatoriu stupid. Iţi pierzi timpul, şi-l pierzi şi pe-al meu. Asta dacă timpul dumitale valorează ceva.

M-am sculat şi i-am zîmbit acru.

— Nu valorează mulţi bani, dar sînt platit pentru ce valorează. Nu crezi că s-ar fi putut ca dumneata sa fi dat de dînsa într-un magazin, să spunem la raionul de ciorapi de damă sau de bijuterii?

---

[1] Legea federală care pedepseşte trecerea cu forţa a unei persoane dintr-un stat într-altul. Se aplica mai ales la rapiri (n. tr.).

Mă examină cu mare atenție, coborîndu-și sprîncenele și strîngîndu-și buzele.

— Nu știu despre ce bați cîmpii, spuse el, deși părea gînditor în ciuda cuvintelor.

— Asta-i tot ce-am voit să știu. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Apropo, cu ce te ocupi de cînd ai plecat de la Kingsley?

— Nu te privește

— Firește Dar pot oricum să aflu, i-am răspuns și m-am îndreptat spre ușă, dar fără grabă.

— Momentan nu fac nimic, spuse el rece. Aștept să fiu angajat în marină în curînd.

— Ar trebui s-o duci bine acolo.

— Poate. Drum bun, băgăciosule. Și nu te mai deranja din nou. N-am să fiu acasă.

M-am apropiat de ușă și-am deschis-o. Era înțepenită jos, căci se umflase de umezeala oceanului. Cînd am reușit s-o deschid complet, m-am uitat la el peste umăr. Stătea cu ochii strînși, plini de-o furie mută.

— S-ar putea să mă întorc, am zis. Dar nu ca să schimbăm glume. Ci fiindcă am descoperit ceva care trebuie discutat.

— Așadar îți închipui că mint, răspunse el violent.

— Cred că te preocupă ceva. Am văzut prea multe fețe la viața mea ca să nu-mi dau seama. S-ar putea să nu fie treaba mea. Dar dacă este, va trebui să mă azvîrli pe ușă afară.

— Cu plăcere Dată viitoare adu pe cineva care să te ducă acasă. Asta în cazul cînd ai să-ți spargi țeasta.

Apoi, fără să-mi pot da seama de ce-a făcut-o, scuipă pe covor în fața picioarelor.

M-a șocat. Am avut impresia c-a lepădat furnirul și și-a dat la iveală golania. Ca atunci cînd auzi o femeie aparent rafinată că începe să înjure birjărește

— Salut, bărbat bine i-am spus și l-am părăsit. Am închis ușa, trebuind s-o trag cu forța după mine și-am luat-o în jos pe aleea ce ducea la stradă. Am rămas pe trotuar, uitîndu-mă la casa de peste drum.

4

Era o casă mare cu pereți de tencuială roz decolorați într-o nuanță pastel și avînd decorații de un verde trist la ferestre Acoperișul era din țigle rotunde, aspre și verzi. Ușa de la intrare era retrasă și în jurul tocului se afla un mozaic multicolor. În

fața se întindea o mică grădina de flori, situata în dosul unui gard jos de ștuc cu un grilaj de fier care începuse să ruginească din pricina umezelii golfului. Alături de casa se găsea un garaj pentru trei mașini, cu o ușa care se deschidea în curte și cu o poteca de beton ce ducea la o intrare laterala a casei.

Pe stîlpul gardului era o placă de bronz cu inscripția: *„Albert S. Almore, Medic"*

În timp ce stăteam și ma uitam peste drum, Cadillacul pe care îl observasem mai înainte dădu colțul, torcînd ca o pisica, apoi o apuca în jos pe strada. Incetini și începu sa faca o bucla ca să aibă loc sa intre în garaj, apoi, ajungînd la concluzia ca mașina mea îi stătea în cale, își continua drumul pîna la capatul strazii și întoarse în spațiul larg din fața gardului de fier ornamental. Parca încet cu spatele în cel de-al treilea loc liber din garaj.

Tipul slab cu ochelari de soare se îndrepta spre casă, ducînd o trusă medicală cu doua mînere. La jumatatea drumului, încetini și ma privi cu atenție. M-am îndreptat spre mașina mea. Omul ajunse în fața ușii, o descuie și se uita din nou la mine peste umar.

M-am suit în Cryslerul meu și-am ramas acolo fumînd și încercînd sa iau o decizie, daca merita sa angajez pe cineva care să-l urmarească pe Lavery. Concluzia a fost că nu merita, cel puțin după cum se prezentau lucrurile deocamdată.

La o fereastra de la parter, de lînga ușa prin care intrase doctorul Almore, se mișcara perdelele. O mîna subțire le trase de-o parte și-am zărit reflexul luminii pe ochelari. Perdelele ramaseră trase o vreme, înainte de-a fi lăsate sa cada la loc.

M-am uitat pe strada la casa lui Lavery. Din poziția în care mă aflam, puteam sa vad ca veranda din spate avea trepte de lemn vopsit care duceau la o alee de beton în panta și la alte trepte de beton care dădeau la poteca pavata din josul ravinei.

Am mai aruncat o privire locuinței doctorului Almore, întrebîndu-mă cît îl cunoștea de bine pe Lavery. Era probabil să-l cunoască, casele lor fiind singurele în acea zona. Fiind însa doctor, n-avea să-mi spună nimic despre el. Cînd m-am uitat din nou, perdelele, închise mai înainte, se aflau acum complet trase în lături.

Partea din mijloc a ferestrei triple, acoperită mai înainte de perdele, nu avea plasă de țînțari. Doctorul Almore mă privea din dosul ei, stînd în picioare cu o expresie încruntată. Am scuturat scrumul țigării pe geamul mașinii iar el s-a întors brusc și s-a așezat la birou. Stătea țeapăn [illegible] pe birou. Întinse mîna după telefon, îl atinse, apoi își retrase mîna.

Își aprinse o țigara și stinse chibritul cu un gest violent. Apoi se apropie de fereastră și începu să mă fixeze din nou.

Lucru interesant, mai ales fiindcă era vorba de un doctor. Doctorii, în general, sînt oameni lipsiți de curiozitate. Cînd își fac internatul, aud destule secrete ca să le ajungă toată viața. Doctorul Almore părea interesat de persoana mea. Mai mult chiar, părea agasat.

Am întins mîna ca să pornesc mașina, cînd ușa casei lui Lavery se deschise, așa c-am renunțat, și m-am lăsat din nou pe spate. Lavery înaintă grăbit pe aleea din fața casei, aruncă o privire pe strada și se întoarse ca să intre în garaj. Era îmbrăcat așa cum îl văzusem. Pe braț purta un prosop din material aspru și un pled de plajă. Am auzit ușa de la garaj ridicîndu-se, apoi zgomotul ușii de la mașina care se deschidea și se închidea, apoi hîrîitul ți tusea motorului ce pornea. Mașina urcă străduța cu spatele în timp ce un fum albicios ieșea din țeava de eșapament. Era o mașină decapotabila mică și nostima, cu capota coborîta și lasînd să se vadă parul lucios al lui Lavery deasupra ei. Purta ochelari de soare amuzanți, cu brațe albe. Mașina coborî în trombă panta și făcu un pas de dans la colț.

Plecarea lui nu ma preocupa. Domnul Christopher Lavery era în drum spre Oceanul Pacific, ca să facă plajă și sa le ofere fetițelor un spectacol de care nu se puteau lipsi.

Mi-am concentrat din nou atenția asupra doctorului Almore. Vorbea la telefon, de fapt asculta, cu aparatul ținut strîns la ureche în timp ce fuma și aștepta. Apoi se aplecă înainte, ca atunci cînd revii legătura, ascultă din nou, închise telefonul și scrise ceva pe un carnet. O carte groasă cu coperți galbene aparu pe biroul lui; o deschise pe la mijloc. În timp ce era ocupat cu asta, aruncă o altă privire rapida pe fereastră, direct la Chryslerul meu.

Găsi ce căuta în cartea de telefon, se aplecă peste ea, și nori mici și rapizi de fum apărură deasupra paginilor. Scrise ceva, împinse cartea de-o parte și înșfacă din nou telefonul. Facu un număr, aștepta, apoi începu să vorbească grăbit, bîțîind din cap și gesticulînd cu țigara în mînă.

Își încheie conversația și închise telefonul. Se lăsa pe spate și rămase gînditor, cu privirea ațintită la birou, fără însă să uite să arunce o privire pe fereastră la fiecare jumătate de minut. Aștepta, iar eu îl așteptam la rîndul meu fără să am vreun motiv. Doctorii dau multe telefoane și vorbesc cu o groază de lume. Doctorii se uită pe ferestrele lor, doctorii se încruntă, doctorii își exprimă nervozitatea, doctorii au preocupări și își arată încordarea. Doctorii sînt oameni ca noi toți, născuți sa

sufere și să se chinuie cu lunga și trista luptă a vieții, ca toată lumea.

Dar doctorul ăsta avea ceva în purtarea lui care m-a intrigat. M-am uitat la ceas, am hotărît că venise vremea să mănînc ceva, așa că mi-am aprins o nouă țigară și-am rămas pe loc.

Au trecut cam cinci minute. Apoi o mașină verde dădu colțul și coborî în viteză strada în pantă. Se opri în fața casei doctorului Almore și antena ei înaltă tremură. Un tip blond, vînjos, ieși din mașină și se apropie de ușa casei doctorului Almore. Apăsă pe sonerie și se apleca să aprindă un chibrit de treptele de lemn. Își înălță capul și se uită peste drum la locul unde mă aflam.

Ușa se deschise și blondul intră în casă. O mînă invizibilă trase perdelele în biroul doctorului Almore și camera se cufundă în întuneric. Am rămas pe loc, uitîndu-mă la căptușeala înnegrită a perdelelor. Minutele continuară să treacă.

Ușa de la intrare se deschise din nou și tipul voinic coborî agale treptele și ieși pe poartă. Zvîrli mucul și își trecu mîna prin păr. Dădu din umeri, își ciupi bărbia și traversă strada în diagonală. Pașii îi sunau clar și relaxați în tăcerea străzii. În dosul lui, perdelele din casa doctorului Almore se mișcară din nou. De la fereastra lui, doctorul Almore privea scena.

O mînă pistruiată și mare apăru pe marginea ferestrei mașinii, alături de cotul meu. O figură lată, cu trăsături pronunțate, își făcu apariția deasupra mîinii. Tipul avea ochii de un albastru metalic. Mă privi cu atenție și mi se adresă cu o voce aspră și adîncă:

— Aștepți pe cineva?

— Nu știu. De ce să aștept?

— Eu pun întrebările.

— Aha, deci ăsta e rezultatul pantomimei.

— Care pantomimă? Mă ațintı cu o privire dură și directă. Avea ochii foarte albaștri.

Am făcut un semn cu țigara spre casa de peste drum.

— E nervos, deci, și a dat un telefon. A chemat poliția după ce a obținut numele meu, probabil de la Auto Club, iar apoi l-a aflat în anuarul de adrese al orașului. Ce se întîmplă?

— Arată-mi permisul de conducere.

L-am privit fix la rîndul meu.

— Polițiștii nu-și mai arată insigna, sau e la modă acum să se poarte brutal ca să fie identificați!

— Dacă am să devin brutal, ai să-ți dai singur seama, amice.

M-am aplecat, am întors cheia de contact și am apăsat pe accelerator. Motorul a început să meargă.

— Intrerupe contactul! se răsti el violent şi îşi puse piciorul pe scara maşinii.

Am întrerupt contactul, m-am lasat pe spate şi l-am privit.

— Ce naiba, ai chef să te scot cu forţa din maşină şi sa te azvîrl în stradă?

Mi-am scos portvizitul şi i l-am înmînat. Scoase compartimentul de plastic, se uita la permisul de conducere, apoi îl întoarse şi examină certificatul de detectiv particular ce se afla în spate. Îl vîrî dispreţuitor la loc în portvizit. Am pus portvizitul în buzunar. Băga şi el mîna în buzunar şi scoase o insignă albastră şi aurie de poliţist.

— Degarmo, detectiv-locotenent, spuse el aspru şi brutal.

— Incîntat de cunoştinţă, locotenente.

— Las-o moartă. Spune-mi mai bine ce învîrteşti pe-aici, spionînd casa lui Almore?

— Nu-i spionez casa, cum ai spus, locotenente. N-am auzit în viaţa mea de doctorul Almore şi nu-mi dau seama ce motiv aş putea avea să-i spionez casa.

Întoarse capul şi scuipa. Azi era ziua scuipătorilor.

— Ce învîrteşti pe aici? Nu ne plac oamenii care spionează. N-avem aşa ceva în orăşelul nostru.

— Serios?

— Foarte serios. Aşa că spune-mi ce faci aici. Dacă nu, te duc la postul de poliţie şi aflăm totul la interogatoriu.

Nu i-am răspuns.

— Te-au angajat rudele ei? întrebă el brusc

Am clătinat din cap.

— Ultimul care a încercat s-o facă, a ajuns la puşcărie, scumpule.

— Fac pariu ca merita, am spus, cu condiţia să ghicesc despre ce e vorba. Ce-ai zis c-a încercat?

— A încercat să-l şantajeze, spuse el vag.

— Regret că nu ştiu cum s-o fac, am spus. Mi se pare un om uşor de şantajat.

— Glumele proaste n-au să te-ajute.

— În regulă. Ascultă, nu-l cunosc pe doctorul Almore, n-am auzit niciodată de el şi nu mă interesează. Am venit aici ca să-mi văd un prieten şi să admir priveliştea. N-am făcut nimic altceva care te-ar putea interesa. Dacă nu eşti mulţumit, hai sa mergem la postul de poliţie şi să lămurim lucrurile cu căpitanul de garda.

Îşi mişcă greoi piciorul pe scara maşinii şi păru să aibă îndoieli.

— Nu mă tragi pe sfoară, nu-i aşa? întrebă el încet.

— Te asigur că nu.
— Atunci tipul ăla e cam ţicnit, spuse el deodată şi se uită peste umăr la casa de vizavi. Ar trebui sa vadă un doctor. Rîse însă fără chef. Îşi coborî piciorul de pe scara maşinii şi îşi trecu mîna prin părul cîrlionţat.
— Cară-te de aici, spuse el. Nu mai călca în zona noastra şi n-ai să-ţi faci duşmani.
Am pornit din nou maşina. Cînd motorul începu să meargă, am spus:
— Ce mai face Al Norgaard?
Ma privi fix.
— Îl cunoşti pe Al?
— Mda. Am colaborat la o anchetă acum vreo doi ani Cînd Wax era şeful poliţiei.
— Al e în poliţia militară. Ce n-aş da să fiu şi eu, spuse el cu amărăciune. Se îndepartă, apoi se întoarse brusc pe călcîie. Cară-te pînă nu mă răzgîndesc, se răsti el. Călcă apăsat pe stradă şi intră din nou pe poarta doctorului Almore.
Am ambreiat şi am plecat. Pe drumul înapoi la oraş, mi-am ascultat gîndurile. Se mişcau nervos, ca mîinile doctorului Almore cînd trăgeau de marginile perdelelor.

Intors la Los Angeles, am luat masa de prînz şi m-am dus la biroul meu din Cahuenga Building ca să văd ce scrisori primisem. De acolo, i-am telefonat lui Kingsley.
— L-am văzut pe Lavery, i-am spus. Mi-a relatat destule murdării ca să mă convingă ca e sincer. Am încercat să-l provoc niţel, dar nu m-am ales cu nimic. Sînt încă tentat să cred că s-au luat la ceartă, că s-au despărţit şi că mai speră încă sa se împace cu ea.
— Atunci trebuie să ştie unde se află Crystal, zise Kingsley.
— S-ar putea să ştie, dar atunci n-are sens. Apropo, mi s-a întîmplat ceva ciudat pe strada lui Lavery. Nu-s decît doua case acolo. Cealaltă aparţine unui doctor Almore. I-am relatat pe scurt acea întîmplare cam ciudată.
Kingsley rămase tăcut o vreme, apoi spuse:
— E vorba cumva de doctorul Albert Almore?
— Chiar el.
— A fost doctorul lui Crystal o vreme. A venit la noi acasă de mai multe ori cînd ea se... cînd Crystal băuse prea mult. Mi s-a părut că-i prea amator de injecţii. Nevasta lui... stai o clipă să-mi amintesc. A da, s-a sinucis.
— Cînd s-a întîmplat asta? l-am întrebat.
— Nu mai ţin minte. De mult, cred. N-am avut relaţii cu ei. Ce ai de gînd să faci acum?

I-am spus că aveam de gînd sa merg la Puma Lake, deşi era cam tîrziu ca s-o mai fac acum

Mi-a răspuns că aveam încă destul timp şi că în munţi era o oră în plus de lumină a soarelui.

I-am spus c-am înţeles şi am închis telefonul

5

San Bernadino se cocea şi sclipea în zăpuşeala după-amiezii. Aerul era destul de fierbinte ca sa-mi facă başici pe limbă. Am condus prin oraş gîfîind, m-am oprit doar ca sa cumpăr o sticluţă de whisky în cazul c-aş fi leşinat înainte de-a ajunge la munte, iar apoi am pornit-o în sus pe lungul drum pîna la Crestline. Dupa douazeci de kilometri, şoseaua începu să urce la o mie cinci sute de metri, dar nici acolo nu era grozav de răcoare. După patruzeci şi cinci de kilometri de condus pe munte am ajuns la nişte pini înalţi şi la o localitate numită Bubbling Springs. Oraşelul avea un magazin mizerabil şi o staţie de benzină, dar m-am simţit ca în rai. Începînd de acolo a fost răcoare tot timpul.

Barajul de la Puma Lake avea santinele înarmate la fiecare capăt şi una la mijloc. Prima la care am ajuns mi-a cerut sa închid geamurile de la maşina mai înainte de-a trece digul. Cam la o suta de metri de dig, o frînghie cu suporţi de plută bara drumul barcilor cu motor care s-ar fi apropiat prea mult de dig. In afara acestor lucruri mărunte, războiul nu părea să fi afectat prea mult Puma Lake.

Mai multe canoe îşi mişcau vîslele pe apa albastră, bărci cu motor se fîţîiau de ici-colo iar alte bărci de curse îşi arătau aroganţa ca nişte puşti obraznici, aruncînd în aer jerbe de spumă şi făcînd viraje bruşte. Fetele din bărci scoteau ţipete de veselie şi îşi înmuiau mîinile în apa lacului. În urma bărcilor de curse, pescarii care plătiseră doi dolari ca să obţină un permis de pescuit încercau să amortizeze cheltuiala scoţînd la suprafaţă cîte un peşte obosit.

Drumul se continua pe limba de stîncă înaltă de granit şi cobora apoi într-o vale cu iarbă aspră, în care creşteau irişi,

catifeluţe albe şi purpurii, vineriţă, căldăruşe, ca şi flori de deşert. Pini înalţi şi galbeni cercetau cerul albastru. Şoseaua cobora din nou la nivelul lacului şi peisajul se anima de fete în şorturi bătătoare la ochi, cu plase de păr, batiste colorate, peruci, sandale cu tălpi groase şi şolduri late şi albe. Bicicliştii se bălăbăneau pe şosea şi uneori cîte un tip c-o mutră preocupată trecea vîrtej pe un motoscuter.

La un kilometru şi jumătate de sat şoseaua se unea cu un drum vicinal care suia în serpentină pe munte. Un anunţ pictat pe un lemn grosolan sub numărul şoselei anunţa: „*Fawn Lake, la doi kilometri de aici*“ Pe povîrnişul pjimului kilometru şi jumătate se aflau căsuţe risipite peste tot, iar apoi nimic. În curînd, un alt drum foarte strîmt se făcea din acesta cu un alt anunţ, pe lemn aspru: „*Little Fawn Lake. Drum privat. Trecerea interzisă*“.

Am întors Chryslerul pe acest drum şi am înaintat încet şi cu grijă, ocolind stînci masive de granit, şi trecînd apoi printr-un labirint de stejari, fagi şi desişuri de flori sălbatice, totul cufundat în tăcere. O gaiţă cu creasta roşie se răţoi la mine de pe o cracă, o veveriţă mă dojeni lovind furioasă cu laba conul de pin pe care îl ţinea, o ciocănitoare se opri din cercetarea adîncurilor ca să-mi arunce o privire cu un ochi sticlos, pentru ca apoi să se ascundă în dosul pomului şi să mă spioneze cu celălalt. Am ajuns la o poartă închisă, făcută din cinci ştinghii, şi la un alt anunţ.

În dosul porţii drumul se continua în serpentină pentru alte cîteva sute de metri şi brusc am văzut dedesubt un lac mic şi oval, ascuns printre pomi, stînci şi iarbă sălbatică, asemenea unei picături de rouă, prinsă într-o frunză încovoiată. La capătul lacului se ridica un dig de beton nefinisat cu un parmaclîc de sfoară şi cu un vechi scripete la margine. Alături se afla o mică baracă din lemn de brad cu scoarţa încă pe el.

Dincolo de lac, departe dacă o luai pe drum, dar aproape dacă mergeai pe dig, se afla o cabană mare de lemn de brad roşu, dominînd lacul iar mai încolo, alte două cabane complet separate. Toate trei erau încuiate şi tăcute, cu perdelele trase. Cabana mare avea jaluzele portocalii şi o fereastră despărţită în douăsprezece ochiuri, cu vedere spre lac.

La capătul opus al lacului din direcţia digului se afla ceva ce semăna cu un mic ponton şi un pavilion de muzică. Un anunţ pe lemn curbat şi scris cu litere albe te informa că aici era „Domeniul Kilkare“. Anunţul nu avea sens în aceste împrejurimi, aşa că m-am coborît din maşină şi-am apucat-o spre cabana cea mai apropiată. De undeva din dosul ei mi-a parvenit zgomotul unei securi ce spargea lemne.

Am batut tare în uşa. Zgomotul înceta. O voce striga ceva de undeva. M-am aşezat pe o stîncă şi mi-am aprins o ţigara. Paşi răsunara din dosul cabinei, paşi neregulaţi. Un barbat cu o mutra aspra şi brunet la faţa aparu ţinînd în mîna o secure cu doua tăişuri.

Era un om bine cladit şi nu foarte înalt, care şchiopata, tragînd piciorul drept şi descriind cu el un arc mic. Barbia întunecata era nebărbierita, ochii albaştri ma priveau ferm iar parul albit i se ridica în bucle peste urechi şi avea mare nevoie sa fie tuns. Purta pantaloni albaştri din bumbac gros şi o camaşa de un albastru deschis, lăsînd să se vadă un gît muschiulos şi bronzat. În colţul gurii îi atîrna o ţigara. Mi se adresă cu o voce dură şi hotarîtă, de om de la oraş.

— Ce doreşti?

— Domnul Bill Chess?

— Chiar el.

M-am ridicat, am scos din buzunar scrisoarea lui Kingsley şi i-am dat-o. Clipi la citirea ei, apoi intra balabanindu-se în casa şi ieşi cu ochelari pe nas. Citi nota cu grijă şi apoi o reciti. O vîrî în buzunarul de la piept şi îmi întinse mîna.

— Incîntat de cunoştinţă, domnule Marlowe.

Ne-am dat mîna. Avea o mînă ca o menghina.

— Doriţi sa vedeţi locuinţa domnului Kingsley? V-o arat cu plăcere. Sper că n-o vinde, pentru numele lui Dumnezeu! Ma privi atent şi arata cu degetul dincolo de lac.

— S-ar putea s-o vîndă, am spus. Totul e de vînzare în California.

— Aveţi mare dreptate. Asta-i casa lui, din brad roşu. E captuşita cu pin noduros, are acoperiş de gresie, o fundaţie şi o verandă de piatra, camera de baie, şi closet, jaluzele de jur-împrejur, camin mare, soba de ulei în dormitorul mare — şi va asigur ca ai nevoie de ea primavara şi toamna — maşină de gatit cu gaz şi lemne, totul de cea mai buna calitate. A costat vreo şapte mii de dolari şi asta e foarte mult pentru o cabana la munte. Are şi rezervorul de apă sus pe deal.

— Ce se întimpla cu lumina electrica şi telefonul? am întrebat ca sa fiu amabil.

— Fireşte, are lumina electrica. Dar nu şi telefon. Nu poţi obţine telefon acum. Dacă reuşeşti, te costa o groaza de bani ca sa traga firele pina aici.

Ma privi cu ochii lui albaştri fermi şi i-am întors privirea. În ciuda înfăţişării lui neîngrijite, avea aerul ca bea. Avea o piele lucioasă şi îngroşată, vene foarte vizibile şi un licar viu in ochi.

— Locuieşte cineva acolo? am întrebat.

— Nu. Doamna Kingsley a fost aici acum cîteva saptamîni. A coborît la oraş. Se poate întoarce în orice clipă. Domnul Kingsley n-a spus nimic despre asta?

Am parut surprins.

— De ce? Doamna Kingsley ţine de cabana?

Se strîmba, apoi îşi relua expresia de mai înainte şi izbucni în rîs. Rîsul lui suna ca un rateu de tractor. Sfarîma tacerea padurii.

— La naiba, ce gluma grozava! spuse el gîfîind. „Ţine de.. Scoase un alt hohot de rîs şi îşi închise gura ca o cursa de animale. — Mda, e o locuinţa frumoasă, zise el privindu-ma atent.

— Are paturi confortabile? l-am întrebat.

Se aplecă înainte şi zîmbi.

— Cum ţi-ar placea sa te pocnesc? spuse el.

L-am privit mirat.

— Ma tem ca n-am înţeles gluma. Nu ştiu ce vrei să spui.

— De unde vrei sa ştiu daca sînt confortabile? se rasti el, aplecîndu-se niţel ca şi cum s-ar fi pregatit sa-mi traga un pumn, dacă ar fi reuşit.

— Nu ştiu de ce n-ai şti, am spus. Dar n-am sa insist. Pot sa aflu singur.

— Mda, răspunse el suparat. Cred ca sînt înca în stare sa miros un poliţist cînd vad unul. Am jucat leapşa cu ei în fiecare stat din ţara asta N-ai decît sa te duci dracului! Ca şi Kingsley! Aşadar a angajat un detectiv ca sa vina aici şi sa vada daca-i port pijamalele. Asculta, tipule, am eu un picior ţeapan, dar femeile pe care...

I-am întins mîna cu speranţa ca n-avea sa mi-o smulga din umeri şi s-o arunce în lac.

— Nu m-ai înţeles, i-am spus. N-am venit aici ca sa-ţi spionez viaţa amoroasa. N-am vazut-o niciodata pe doamna Kingsley. Pe domnul Kingsley l-am vazut prima oara azi-dimineaţa. Ce se întîmpla cu dumneata?

Îşi lasa privirea în jos şi îşi freca dosul mîinii de gura, ca şi cum ar fi dorit sa-şi faca rău. Apoi îmi întinse mîna, mi-o strînse solid, o descleşta şi se uita fix la degete. Degetele îi tremurau uşor.

— Îmi pare rau, domnule Marlowe, spuse el încet. Am baut aseara şi sînt foarte mahmur. Sînt aici de-o luna şi am ajuns sa vorbesc de unul singur. Nu ştiu ce s-a petrecut cu mine.

— Crezi ca o duşca poate ajuta?

Işi concentra privirea asupra mea şi ochii îi sclipiră.
— Ai ceva de băut?
Am scos sticla de whisky din buzunar şi i-am întins-o ca să poată vedea eticheta verde de pe dop.
— Nu-mi merit soarta, spuse el. Zau ca n-o merit. Aşteaptă s-aduc nişte pahare sau poate vrei să intri în casă?
— Imi place aici. Admir priveliştea.
Îşi zvîcni piciorul ţeapăn şi intra în cabana de unde se întoarse cu nişte păharele. Se aşeză lîngă mine. Mirosea a transpiraţie uscată.
Am deşurubat dopul de metal şi i-am turnat o duşcă bună şi mie una mai mică. Am ciocnit şi am baut. Plimbă alcoolul pe limba şi un zîmbet slab îi însenina puţin faţa.
— Grozavă bautura, spuse el. Nu ştiu de ce sînt aşa de nervos.
Te apucă pandaliile aici de unul singur. Fara alţi oameni, fara măcar un prieten apropiat, fara măcar o nevastă. Se opri şi ma privi pieziş. — Mai ales fara nevasta.
Am continuat să ma uit la apa albastră a lacului. De sub o stîncă de deasupra lacului am văzut un peşte care descrise o traiectorie de lumina iar apoi una de ondulaţii tot mai mari pe apă. O briza uşoară mişca vîrfurile brazilor cu un sunet de val delicat.
— M-a părăsit, spuse el încet. M-a parasit acum o lună. La 12 iunie, într-o vineri. N-am sa uit ziua aceea.
Am tresarit, dar asta nu m-a împiedicat să-i mai torn o duşca de whisky în pahar. Vineri 12 iunie era ziua cînd doamna Crystal Kingsley era aşteptată la o petrecere în oraş.
— Sînt sigur că nu te interesează, spuse el. În ochii lui de un albastru decolorat lucii dorinţa de a discuta despre plecarea soţiei cît se putea de simplu.
— E un lucru care nu mă priveşte, am răspuns. Daca însa asta are să te faca fericit..
Dadu din cap violent.
— Doi oameni se întîlnesc pe o barcă într-un parc, spus el, şi încep imediat să vorbească despre Dumnezeu. Ai observat asta? Oameni care altminteri nu discută despre Dumnezeu nici cu cei mai buni prieteni.
— Ştiu asta, am zis.
Bău şi se uita peste lac.
— Era o fiinţă minunată, spuse el încet. Cam rea de gură uneori, dar o fiinţă minunată. Muriel şi cu mine ne-am îndrăgostit la prima vedere. Am întîlnit-o la un bar în Riverside, acum un an şi trei luni. Nu era genul de bar în care te-ai aştepta

[illegible] Mur[illegible], dar [illegible]. [illegible] Am iubit-o. Dar am [illegible] să fiu [illegible] cu ea.

M-am tras lîngă el ca să-i arăt că stau încă acolo, dar n-am vorbit de teamă ca să nu rupă vraja. Am rămas cu paharul neatins în mînă. Îmi place să beau dar nu atunci cînd oamenii mă folosesc drept jurnal intim. Continuă trist:

— Ştiţi însă ce se întîmplă în căsătorii, în orice căsătorie. După o vreme, un om ca mine, un terchea-berchea ca mine, vrea să aibă şi alte femei. Poate e-i urît, dar n-am ce-i face.

Mă privi şi i-am răspuns c-am mai auzit această poveste.

Dădu pe gît şi cel de-al doilea pahar. I-am dat sticla. O gaiţă [illegible] într-un brad, [illegible] fără [illegible] din aripi sau să se oprească pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Mda, [illegible] Bill C[illegible]. Toţi [illegible] simpli [illegible] sînt pe jumătate genii şi eu le urmez exemplul. [illegible] am aici un aranjament grozav, [illegible] plătesc chiria [illegible] în fiecare lună [illegible] din [illegible] în certificate de [illegible], [illegible] cu o blondă neatinsă [illegible] nu [illegible] în fiecare zi, iar pe de altă parte m-am prostit şi nu-mi mai dau seama [illegible] se întîmplă. Mă leg de astfel de femei. Făcu un semn clar cu mîna în direcţia [illegible] de pini roşii de dincolo de lac. Lemnul începea să devină de un roşu închis în lumina tîrzie a după-amiezii. Chiar acolo, în faţa casei, spuse el, chiar sub fereastră, cu o damă [illegible], care nu înseamnă nimic pentru mine. Doamne, ce proşti pot fi unii oameni!

Bău şi cel de-al treilea pahar şi aşeză sticla pe o stîncă. Îşi [illegible] o ţigară din buzunarul cămăşii, aprinse un chibrit pe unghia degetului mare şi începu să pufăie repede. Am respirat în [illegible], ca un spărgător în dosul unei perdele.

— La dracu, zise el, ai crede că dacă ar trebui să alerg după alte femei, ar trebui cel puţin s-o fac pe lîngă [illegible] un alt tip. Dar damele din [illegible] nu sînt [illegible] diferite. Cea cu care m-am încurcat e tot blondă ca Muriel, [illegible] talie [illegible] gabarit, cu ochi aproape [illegible]. Dar te [illegible] că e foarte diferită. E [illegible], nici [illegible], [illegible] nu mai [illegible] multe [illegible] nici [illegible] -mă. Într-o dimineaţă, [illegible] să ard [illegible]. I[illegible] asta apare la uşa din spatele casei, într-o pijama transparentă, de puteai să-i vezi sfîrcul roz al sînilor. Şi îmi spune cu vocea ei leneşă şi vulgară:

Hei [illegible] Bill nu mai [illegible] mult într-o dimineaţă aşa de frumoasă ca asta? Iar eu, mare amator de-o

băutură mă duc la uşa de la bucătarie şi iau bautura. Apoi o alta şi o alta şi iata-mă în casă. Şi cu cît mă apropii de ea, cu atît ochii ei devin mai îmbietori.

Se opri şi mă privi direct.

— M-aţi întrebat dacă paturile din casa sînt confortabile şi m-am supărat. Nu cred c-ai vrut să mă insulţi. Atît că mi-a amintit de prea multe lucruri. Mda, patul în care am fost era confortabil.

Se opri din nou din vorbit şi cuvintele plutiră în aer. Apoi căzură încet, lăsînd tăcere în urma lor. Se aplecă sa ia sticla de pe stîncă şi se uită fix la ea. Parea ca dezbate ceva. Whiskul cîştigă, ca întotdeauna. Bău din nou, o înghiţitură lacomă, lungă, apoi înşurubă strîns dopul, ca şi cum gestul ar fi avut o semnificaţie. Lua o pietricică şi o aruncă în lac.

— M-am întors acasă pe dig, spuse el încet şi cu o voce îngroşată de alcool. M-am simţit ca un nou-nascut. Am scăpat fără nici un risc. Oamenii ca mine se pot înşela asupra unor fleacuri, nu-i aşa? Ei bine, m-am înşelat cînd am crezut că nu risc nimic. M-am înşelat rău de tot. Am ascultat-o pe Muriel vorbind, fara ca măcar să ridice vocea. Mi-a spus însă lucruri despre mine pe care nu le-am ştiut niciodata. Mda, n-am riscat nimic

— Aşa că te-a părăsit, am spus cînd el a tacut.

— În aceeaşi noapte. N-am fost nici măcar aici. M-am simţit aşa de prost, încît n-am reuşit sa nu mă îmbăt. Am sărit în Fordul meu, şi m-am dus în partea de nord a lacului şi m-am încurcat cu nişte pacătoase ca mine, şi m-am îmbatat criţă. Asta nu mi-a fost de nici un folos. Pe la ora patru dimineaţa, m-am întors acasă şi Muriel plecase, îşi facuse bagajele şi plecase, nu-mi lăsase decît o nota pe birou şi nişte cremă de faţă pe pernă.

Scoase o bucată de hîrtie uzată dintr-un portvizit mizerabil şi mi-o dadu. Nota era scrisă cu creionul pe hîrtie albastra liniata, scoasă dintr-un caiet. Iată cuprinsul:

„Îmi pare rău, Bill, dar prefer să mor decît să continui să mai trăiesc cu tine. Muriel".

I-am dat-o înapoi.

— Ce-i acolo acum? am întrebat, aratînd cu privirea peste lac.

Bill Chess luă o pietricică plată şi încercă s-o arunce pe suprafaţa lacului, dar piatra refuza sa sara.

— Nu-i nimeni. Şi-a facut bagajele şi-a plecat şi ea în aceeaşi noapte. N-am mai vazut-o. Şi nici nu vreau s-o mai văd. De-o

lună n-am mai auzit nimic despre Muriel, nici măcar un cuvînt. N-am nici cea mai vaga idee unde e. Poate c-a gasit pe altcineva. Sper că se poartă mai bine cu ea decît am facut-o eu.

Se sculă, scoase cheile din buzunar şi le scutură

— Aşadar, vrei să mergi dincolo şi te uiţi la casa lui Kingsley. Nu văd de ce nu. Îţi mulţumesc c-ai ascultat romanul meu ieftin. Iţi mulţumesc şi pentru băutură. Luă sticla şi mi-o dădu cu ce mai rămăsese înăuntru.

6

Am coborît panta pînă la malul lacului şi la vîrful strîmt al digului. Bill Chess îşi aruncă piciorul ţeapăn în faţa mea, ţinîndu-se de parmalîcul de frînghie susţinut de bare de fier. La un moment dat, apa lacului acoperi suprafaţa digului cu valuri mici şi leneşe.

— Am să ridic digul mîine dimineaţă, îmi spuse el peste umăr. De-asta avem acest scripet. O companie cinematografică l-a instalat acum cîţiva ani. Au făcut un film aici. Micul ponton de la celălalt capăt al lacului e tot opera lor. Mai tot ce-au construit s-a dărîmat cînd s-a terminat filmatul şi-a fost luat, dar Kingsley i-a convins să lase pontonul şi scripetele. Dau locului un fel de culoare locală.

L-am urmat pe nişte trepte mari şi grele de lemn pînă la pragul cabanei lui Kingsley. Descui uşa şi am intrat în tăcerea caldă. Camera închisă devenise fierbinte. Lumina care străbătea prin jaluzelele lăsate lăsa dungi subţiri pe duşumea. Camera de toate zilele era lungă şi cu un aspect vesel, avînd pe jos covoare ţesute de indieni, mobilă grea pentru cabane de munte, cu bucăţi de metal la încheieturi, perdele de bumbac cu flori, o duşumea de scînduri, o mulţime de lampi, şi un bar în colţul camerei, cu scaune rotunde alături. Odaia era curată, în ordine şi nu parea să fi fost abandonată în mare grabă.

Am intrat în dormitoare. Două dintre ele aveau paturi de o persoană, iar cel de-al treilea un pat dublu cu o cuvertură crem, cu un desen mov cusut în ţesatură. Acesta era dormitorul principal, spuse Bill Chess. Pe o masuţă din lemn vopsit se

găseau diferite articole de toaletă şi alte accesorii emailate într-un verde-jad, sau în oţel inoxidabil, ca şi un sortiment de cosmetice Mai multe cutii de cremă de faţa aveau pe ele marca aurie şi ondulată a campaniei Gillerlain Un întreg perete al încăperii era un dulap de haine ale cărui uşi se mişcau pe şine. Am împins una din ele şi-am aruncat o privire scurtă înăuntru. Părea plin de rochii în stilul celor ce se poartă în staţiunile de munte Bill Chess ma privi acru în timp ce le pipaiam. Am împins uşa la loc şi-am deschis sertarul de pantofi de dedesubt. Inăuntru se aflau cel puţin şase perechi de pantofi ce păreau noi. Am împins sertarul la loc şi mi-am îndreptat spatele"

Bill Chess statea crăcănat în faţa mea, cu bărbia înainte şi cu mîinile lui noduroase pe şolduri.

— Şi de ce, ma rog ai vrut să te uiţi la lucrurile astea de dama? mă întreba el furios.

— Am motivele mele, i-am raspuns. De pilda, doamna Kingsley nu s-a dus acasă cînd a plecat de aici. Soţul n-a mai văzut-o din ziua aceea. Nu ştie unde se află.

Işi lăsă sa-i cadă mîinile şi apoi începu să le încleşteze încet.

— Aşadar, eşti poliţai, mă repezi el. Prima impresie e întotdeauna corecta. Am încercat să ma conving ca nu eşti. Doamne, ce prostie am făcut cînd m-am destăinuit. Mă plîng tot timpul. Ce dobitoc sînt!

— Sînt în stare sa păstrez confidenţele ce mi se fac, i-am spus şi am trecut pe lînga el în bucatarie.

Înăuntru se gasea o soba mare în verde şi alb, o chiuvetă de lemn de pin lăcuit galben iar pe veranda din spate un încalzitor de apă automat. De cealalta parte a bucătariei se afla o cameră de luat masa de dimineaţă, destul de vesela, plina de ferestre, cu o masă şi scaune scumpe din material plastic. Rafturile aveau un aer nostim, fiind pline de farfurii colorate, pahare şi de un serviciu de farfurii de cositor.

Totul era în perfectă ordine. Nici urmă de căni murdare, farfurii pe marginea chiuvetei, pahare cu ruj pe margine sau sticle goale de alcool. Nici urmă de furnici sau de muşte. Indiferent de viaţa ei destrabălată, doamna Derace Kingsley reuşea sa trăiasca ordonat, fară să lase în urma o mizerie boemă.

M-am intors în camera de toate zilele, am ieşit pe veranda din faţa şi l-am aşteptat pe Bill Chess să încuie. Cînd a terminat şi s-a întors spre mine cu un rînjet pe buze, i-am spus.

— Nu ţi-am cerut să-ţi storci inima în faţa mea, dar nici n-am încercat sa te opresc. Kingsley nu e cazul sa ştie ca

nevastă-sa ţi-a făcut avansuri, afară de cazul că e ceva mai serios decît apare la prima vedere.

— Sa te ia dracu, spuse el cu rînjetul încă pe buze.

— Foarte bine, să mă ia dracu. Ia spune, ar fi cu putinţă ca soţia dumitale şi soţia lui Kingsley să fi plecat împreuna?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise el.

— După ce-ai plecat să-ţi îneci neplăcerile în alcool, s-ar fi putut să se fi luat la cearta şi pe urmă să se fi împacat şi să fi plîns una pe umărul celeilalte. După aceea, doamna Kingsley ar fi putut s-o duca pe soţia dumitale cu ea jos, în oraş. Muriel trebuie să fi avut un mijloc de transport.

Suna ridicol, dar el o luă în serios.

— Nici vorbă. Muriel n-avea obiceiul să plîngă pe umarul nimănui. Nu ştia să plîngă. Iar dacă ar fi avut chef sa plîngă pe umărul cuiva, n-ar fi ales-o pe cocota asta. Iar în ce priveşte transportul, avea un Ford al ei. Nu ştia să conduca maşina mea din cauză că transmisia e pe partea opusă ca să mă ajute la piciorul meu ţeapan.

— Mi-a trecut ideea asta prin minte, am spus.

— Daca îţi mai trec şi alte idei ca astea, lasa-le să treacă, a răspuns el.

— Pentru un om care îşi povesteşte viaţa unui necunoscut eşti foarte sensibil, am zis.

Făcu un pas spre mine.

— Vrei să faci un caz din asta?

— Ascultă, amice, am spus. Mă chinui să-mi spui că eşti în fond un om cumsecade. Vrei sa-mi dai o mînă de ajutor?

Respiră adînc o clipă, apoi îşi lăsa să-i cadă mîinile pe lînga trup cu un gest resemnat.

— Ah, vad că mai sînt în stare să distrez pe cineva după-amiază. Vrei sa te întorci pe lîngă lac?

— Fireşte, dacă te ţine piciorul, am spus.

— M-a ţinut deseori mai înainte.

Am pornit-o unul alături de celălalt, prieteni din nou. Prietenia avea sa ţina probabil vreo cincizeci de metri Drumul era larg cît să treaca o maşina pe el şi se întindea deasupra lacului, şerpuind printre stînci înalte. Pe la jumatatea drumului pîna la celălalt, am zărit o alta casuţă cladită pe stînca. Cea de-a treia cabană se afla dincolo de capul lacului pe un petec de pămînt la nivelul solului. Ambele ca e erau încuiate şi aveau aerul că sînt nelocuite de mult.

Dupa cîteva minute, Bill Chess spuse:

— Acea damă infectă a dispărut aşadar?

— Aşa se pare.

— Ești polițist sau detectiv particular?
— Doar detectiv particular.
— Deci a întins-o cu altul?
— Mi se pare posibil.
— Sigur c-a făcut-o. Nici vorbă. Kingsley ar fi trebuit să-și dea seama. Nevasta-sa avea o groază de prieteni.
— Aici sus?
Nu-mi răspunse.
— Unul din ei se numea cumva Lavery?
— N-am de unde să știu, zise el.
— Nu-i nici un secret în ce-l privește pe el, am spus. Nevasta lui Kingsley i-a trimis soțului o telegramă din El Paso spunîndu-i că ea și Lavery trec în granița în Mexico. Am scos telegrama din buzunar și i-am întins-o. Bîjbîi după ochelari în buzunarul de la cămașă și se opri ca s-o citească. Apoi mi-o dădu înapoi și se uită lung peste lacul albastru.
— Asta-i o confidență ca să-ți mulțumesc pentru unele din lucrurile pe care mi le-ai destăinuit, i-am spus.
— Lavery a fost aici o dată, zise el încet.
— Recunoaște c-a văzut-o acum cîteva luni, probabil aici la cabană. Pretinde că de-atunci n-a mai văzut-o. Nu știm dacă să-l credem. Nu există nici un motiv ca s-o facem, și nici un motiv ca să n-o facem.
— Așadar, nu-i cu el acum?
— Așa zice el.
— Nu cred că dama și-ar pierde timpul cu astfel de detalii minore cum ar fi căsătoria, spuse el sobru. O lună de miere în Florida e mai pe gustul ei.
— Dar nu-mi poți da nici un fel de informație exactă, nu-i așa? N-ai văzut-o cînd a plecat și nici n-ai auzit ceva care ar putea fi adevărat.
— Nu, zise el. Și chiar de-aș ști ceva, nu cred c-aș spune. Sînt un ticălos, dar nu mă pretez la așa ceva.
— Îți mulțumesc că cel puțin ai încercat, am spus.
— Nu-ți datorez nimic, spuse el. Du-te la dracu, împreună cu toți aștia care vin să scormonească.
— Văd c-o iei de la început, am zis.
Am ajuns la capătul lacului. L-am lăsat acolo și am pășit pe micul ponton. M-am sprijinit de balustrada de lemn de la capăt și am văzut că pavilionul de muzică nu era altceva decît doi pereți proptiți unul de altul, într-un unghi îndreptat spre dig. În pereți atîrna un acoperiș de vreo șaizeci de centimetri, ca o streașină. Bill Chess se apropie și se aplecă și el pe balustradă.
— Asta nu înseamnă că nu vreau să-ți mulțumesc pentru whisky, zise el.

— Mda. Sînt peşti în lac?

— Nişte păstrăvi şmecheri. N-au mai adus peşti noi. Pescuitul nu mă atrage prea mult. Nu-mi bat capul cu peştii. Îmi pare rău că m-am enervat din nou.

Am rînjit şi m-am aplecat peste balustradă şi m-am uitat în apa adîncă, liniştită. Cînd te uitai în adîncul ei era verde. În adîncimi se petrecu un fel de mişcare şi o formă verzuie şi rapidă se mişcă prin apă.

— Asta e bătrînul, zise Bill Chess. Ar trebui să-i fie ruşine că s-a îngrăşat aşa de mult.

În fundul apei se vedea ceva ce aducea a duşumea. Nu mi-am dat seama la ce folosea. L-am întrebat pe Bill.

— A fost un debarcader acolo mai înainte de-a se construi digul. Au ridicat nivelul apei, aşa că debarcaderul a rămas la doi metri sub lac.

O barcă cu fundul plat era legată cu o frînghie uzată de un stîlp al pontonului. Stătea pe apă aproape nemişcată. Aerul era calm, plăcut şi însorit şi avea o tacere pe care nu o găseşti la oraş. Aş fi fost în stare să stau acolo ore întregi fără să fac ceva şi să uit totul despre Derace Kingsley, soţia lui şi [illegible].

Lîngă mine avu loc o mişcare bruscă şi Bill Chess spuse:

— Uită-te acolo! cu o voce care suna ca un tunet.

Degetele lui tari se înfipseră în braţul meu pînă cînd am început să mă supăr. Se aplecase mult peste balustradă şi se uita în adîncul lacului, ca un nebun, alb la faţă cît îi îngăduia bronzul de vînt. M-am uitat în apă împreună cu el, privind lacul la marginea podelei scufundate.

La marginea acestei suprafeţe de lemn, în apă se agita leneş ceva, intrînd şi ieşind din bezna fundului, ezitînd şi oscilînd înainte şi înapoi sub podea.

Acel ceva semăna mult prea mult cu un braţ omenesc.

Bill Chess îşi îndreptă trupul cu o mişcare rigidă. Se întoarse fără să facă zgomot şi o apucă pe ponton. Se aplecă peste o grămadă de pietre şi îl trase răsuflarea. Gîfîitul lui ajunse pînă la mine. Luă un bolovan, îl ridică la piept şi se întoarse cu el pe ponton. Bolovanul putea să atîrne cincizeci de kilograme. Muşchii gîtului i se reliefau ca nişte frînghii sub pielea lui întinsă şi bronzată. Îşi încleştase dinţii şi respira şuierator printre ei.

Ajunse la capătul pontonului, îşi recăpătă echilibrul şi ridică în sus bolovanul. Rămase o clipă cu el în aer, uitîndu-se la adîncime şi calculînd. Un sunet de durere îi ieşi de pe buze, corpul i se aplecă înainte, proptindu-se de balustradă, şi bolovanul căzu în apă.

Apa ne-a udat pe amîndoi. Bolovanul căzuse drept la fund, cu precizie, dar lovise marginea duşumelei scufundate chiar în locul unde văzusem acel lucru balansîndu-se înainte şi înapoi.

O clipa, apa se agită confuz apoi valurile se destinseră în depărtare, devenind tot mai mici și lăsînd doar cu o urmă de spumă la mijloc. Se auzi un zgomot surd, ca al lemnului care se sparge sub apă, un sunet ce parea sa ne parvină mult după ce se produsese. O platformă putredă și veche săltă brusc din apă, își scoase afară o parte dintr-un colț ascuțit și se prăbuși la loc cu o pleoscăitură, pentru ca să se îndepărteze apoi de noi.

Adîncurile se limpeziră din nou. Ceva se mișca acolo, ceva care nu era o plantă. Se ridica lent, cu o nepăsare infinită și leneșă, ceva lung, întunecat și răsucit, care se rostogolea alene în apă în timp ce urca. Ajunse cu ușurință și fara nici o grabă la suprafața. Am văzut lîna înmuiată de apa și înnegrita, a unei jachete mai neagră decît cerneala și o pereche de pantaloni. Am vazut pantofi și ceva ce se mișca oribil între pantofi și manșeta pantalonilor. Am văzut o masa de par blond și lipit pe cap rămînînd în suspensie o clipa în apă, ca un fel de efect cautat, iar apoi prăbușindu-se într-o altă sarabandă de mișcări

Acel lucru se mai rostogoli o data în apă și un braț ieși puțin deasupra iar brațul se termină cu o mînă umflată, mîna unui monstru. Apoi, apăru fața. O masă de carne umflată, cenușie și albă, fară trăsături, fără ochi și fără gură. O masă de cocă cenușie, un coșmar cu păr omenesc pe el.

Pe ceea ce fusese odinioară gîtul se afla un colier greu de pietre verzi, pe jumatate îngropate în carne, pietre mari, nefinisate și ținute la un loc de ceva care sclipea.

Bill Chess înșfăcă balustrada și încheieturile mîinii lui păreau oase lustruite.

— Muriel! strigă el cu o voce înfundata. Dumnezeule, e Muriel!

Vocea lui parea să vina de foarte departe, de peste deal, prin tacerea densă a pomilor

7

În dosul ferestrei albastre de lemn se vedea un capăt al biroului plin de hîrtii prăfuite. Partea de sus a ușii de sticlă avea pe ea scris cu litere negre: „Șeful poliției. Șeful pompierilor. Procuror. Postul [illegible]. Camera de comerț". Un

anunţ de la USO[1] şi o emblemă de la Crucea Roşie erau lipite pe geam în colţurile de jos.

Am intrat. Într-un colţ se afla o soba burtoasă, iar într-altul un birou cu cilindru, în dosul camerei de primire. Pe zid atîrna o harta mare, albastră a regiunii şi alături de ea o planşetă cu patru agaţători, dintre care una ţinea un impermeabil jerpelit. Pe marginea biroului, alături de dosarele prafuite, se aflau obişnuitele tocuri stricate, sugative uzate şi o sticlă murdară de cerneala groasă. Zidul din fund, de lîngă birou avea numere de telefon scrise apasate, care aveau să rămînă acolo cît va exista peretele.

La birou stătea un bărbat într-un fotoliu de lemn cu picioarele din faţă şi din spate fixate pe o scîndura lată, ca nişte schiuri. O scuipatoare, destul de mare ca să pui un furtun în ea, se sprijinea de piciorul drept al bărbatului. Omul purta pe cap o pălarie Stetson, pătată de sudoare, iar mîinile lui mari şi fară par erau încleştate confortabil pe burta, deasupra unei perechi de pantaloni kaki care se subţiaseră de atîta spalat. Cămaşa i se asorta cu pantalonii, atît ca era şi mai decolorată. Era încheiată strîns la nasturi pînă la gîtul gros şi fără a fi împodobită cu o cravată. Parul îi era de un cafeniu spre gri, mai puţin la tîmple unde avea culoarea zăpezii vechi. Statea sprijinit mai mult pe şoldul stîng, pentru ca din fundul buzunarului drept ieşea tocul unei arme de calibrul 45, ce îi intra în spatele masiv. Steaua de pe buzunarul stîng avea un colţ îndoit.

Avea urechi mari, ochi prietenoşi iar fălcile îi mestecau încet, parînd la fel de primejdios ca o veveriţa şi mult mai puţin nervos ca ea. Mi-a plăcut înfaţişarea lui. M-am sprijinit de marginea biroului, m-am uitat la el, el s-a uitat la mine, a dat din cap şi a scuipat o groază de tutun de mestecat în scuipatoarea de lîngă picior. Tutunul facu un zgomot urît, ca ceva care cade în apa.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am uitat după o scrumieră.

— Foloseşte duşumeaua, fiule, zise bărbatul masiv şi prietenos.

— Dumneata eşti şeriful Patton?

— Poliţist şi şerif. Indiferent de legea de aici, eu o reprezint. În orice caz, suna la alegeri. De data asta, doi băieţi buni candideaza împotriva mea şi s-ar putea să pierd. Slujba preţuieşte optzeci de dolari pe luna şi include casă, lemn de foc şi lumină electrica. Nu-i de dispreţuit în aceşti munţi vechi.

[1] *United Service Organization.* Asociaţie care s-a ocupat de soldaţii americani în concediu sau înainte de plecarea pe front (n.tr.).

— Nimeni n-are să te învingă în alegeri, am spus. Ai să ai o groază de publicitate.

— Serios? mă întrebă el indiferent şi ochi din nou scuipătoarea.

— Da, dar cu condiţia ca jurisdicţia dumitale să se întindă şi asupra lui Little Fawn Lake.

— Locuinţa lui Kingsley. Te deranjează ceva acolo, fiule?

— E o femeie moartă în lac.

Asta l-a zdruncinat rău. Şi-a descleştat mîinile şi s-a scărpinat dupa ureche. S-a ridicat în picioare, apucînd braţele fotoliului, şi dîndu-i un şut în spate. O dată în picioare, am văzut ca era un bărbat voinic şi dur. Grasimea lui era doar bună-dispoziţie.

— E cineva pe care-l cunosc? se interesă el neliniştit.

— Muriel Chess. Bănuiesc că o cunoşti. E nevasta lui Bill Chess.

— Mda, îl cunosc pe Bill. Vocea i se înăsprise puţin.

— Arată a sinucidere. A lăsat o notă care sună de parcă ar fi plecat doar de acasă. Nu-i un spectacol plăcut cum arată. A stat în apă mult timp, vreo lună, judecînd după împrejurări.

Se scărpină după urechea cealaltă.

— Despre ce împrejurări e vorba? Ochii lui mă cercetau încet şi calm, dar mă cercetau. Nu părea deloc grăbit să dea alarma.

— S-au certat acum o lună. Bill s-a dus în partea de nord a lacului şi-a lipsit de acasă cîteva ore. Cînd s-a întors, ea plecase. N-a mai văzut-o de atunci.

— Înţeleg. Şi dumneata, fiule, cine eşti?

— Mă numesc Marlowe. Sînt din Los Angeles şi am venit ca să mă uit la proprietate. Am avut un bilet de la Kingsley pentru Bill Chess. Bill m-a condus în jurul lacului şi-am mers pînă la micul ponton clădit de cineaşti. Stăteam aplecaţi peste balustradă şi ne uitam în apă, cînd ceva care arăta a braţ ne-a făcut semn de sub o planşă scufundată lîngă vechiul debarcader Bill a aruncat cu un bolovan mare în apă şi corpul a ieşit la suprafaţă.

Patton mă privi fară să mişte un muşchi.

— Ascultă, şerifule, nu crezi c-ar fi mai bine să dăm o fugă pînă acolo? Bill e pe jumatate înnebunit de şoc şi e singur.

— Cît whisky avea el?

— Foarte puţin cînd am plecat. Aveam un sfert de litru, dar l-am băut pe cînd discutam.

Se deplasă la biroul cu cilindru şi descuie un sertar. Scoase de acolo trei sau patru sticle şi le ţinu în direcţia luminii.

— Sticla asta-i aproape plină, zise el, mîngîind una din ele. *Mount Vernon whisky.* Asta cred c-ar putea să-l țină în frîu. Șefii nu-mi dau bani pentru whisky în situații de urgență, așa că mai confisc cîte puțin pe ici, pe colo. Eu nu beau. N-am putut să înțeleg niciodată oamenii care se îmbată cu whisky.

Puse sticla la șoldul stîng, și încuie biroul. Luă un anunț și-l vîrî în spatele geamului de la ușă. În timp ce ieșeam, m-am uitat la anunț. Spunea că: *„Mă întorc în douăzeci de minute. Poate*

— Am să dau o fugă să aduc pe doctorul Hollis, zise el. Mă întorc imediat și te iau și pe dumneata. Asta-i mașina dumitale?

— Da.

— Atunci ține-te după mine cînd mă întorc, zise el.

Se sui în mașina care avea o sirenă pe acoperiș, două faruri roșii, două faruri de ceață o placă roșie și albă de înmatriculare, un dispozitiv nou de alarmă sus, trei securi, două suluri grele de frînghie și un stingător de incendiu pe scaunul din spate, benzină în canistre, ulei, bidoane de apă într-o ladă de pe scara mașinii și un cauciuc legat de cel de rezervă. Umplutura scaunelor ieșea în smocuri urîte iar un centimetru de praf acoperea ce mai rămăsese din vopseaua mașinii.

În partea de jos a parbrizului se afla un carton alb pe care era scris cu litere de tipar:

„CETĂȚENI! ATENȚIE! REALEGEȚI PE JIM PATTON. E PREA BĂTRÎN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ"

Porni motorul și o luă pe stradă într-un nor de praf alb.

8

Se opri în fața unei clădiri de lemn vizavi de autogară. Intră în clădirea albă și în curînd ieși întovărășit de un bărbat care se urcă în spate, lîngă securi și frînghii. Mașina poliției porni și eu după ea. Am trecut pe strada principală, virînd printre pantaloni de damă, șorturi, jerseie de marinari francezi, baticuri înnodate, genunchi noduroși și buze roșii. Dincolo de sat, am urcat un deal prăfuit și ne-am oprit la o cabană. Patton dădu drumul discret la sirenă și un om într-o salopetă albastră decolorată deschise ușa.

— Suie-te în maşină, Andy. Avem treabă.

Omul în salopetă albastră dădu din cap plictisit şi se repezi înapoi în casă. Reveni purtînd o şapcă de vînătoare de un cenuşiu deschis, şi luă loc la volan, în timp ce Patton se muta alaturi. Omul avea vreo treizeci de ani. Era brunet, subţire şi părea cam murdar şi cam înfometat.

Am mers la Little Fawn Lake, înghiţind destul praf ca să fac placinte din el. La gardul cu cinci scînduri, Patton se dădu jos şi ne făcu drum. Am început să coborîm spre lac. Patton coborî din nou, se apropie de marginea apei şi se uita spre micul ponton. Bill Chess stătea gol pe ponton cu capul în mîini. Alături de el se afla ceva întins pe scîndurile umede.

— Ne putem continua drumul cu maşina, spuse Patton.

Cele doua maşini merseră pînă la capatul lacului şi toţi patru am coborît pîna la ponton, venind din spatele lui Bill. Doctorul se opri ca să tuşească urît într-o batistă pe care apoi o examină. Era un tip cu o faţă osoasă, cu ochi bulbucaţi şi cu o figură tristă şi bolnavă.

Ceea ce fusese odinioara o femeie zacea cu faţa în jos pe scînduri, avînd o frînghie la subsuoară. Hainele lui Bill Chess erau alături. Piciorul lui ţeapan, plat şi plin de cicatrice pînă la genunchi era întins în faţa în timp ce celălalt stătea cu genunchiul în sus; Bill îşi sprijinea fruntea de el. Omul nu se mişcă şi nici nu ne privi cînd am ajuns lînga el venind din spate.

Patton luă sticla de whisky *Mount Vernon* de la coapsă, îi deşurubă dopul şi i-o întinse.

— Ia o înghiţitură bună, Bill.

În aer plutea un miros oribil, greţos. Bill nu părea să-l observe, ca şi Patton şi doctorul. Omul numit Andy aduse din maşină o pătură cafenie prăfuită şi o aruncă peste cadavru. Apoi, fără să scoată o vorbă, se îndepărtă şi vomă sub un brad.

Bill Chess lua o înghiţitura bună şi rămase cu sticla lînga genunchiul lui îndoit şi gol. Incepu sa vorbească cu o voce rigidă, plată, fără să priveasca pe cineva şi fără să se adreseze cuiva îndeosebi. Pomeni de cearta cu nevastă-sa, dar nu şi de ce se certaseră. Nu spuse nimic de doamna Kingsley, nici măcar în treacăt. Ne spuse că dupa ce eu plecasem, luase o frînghie, se dezbrăcase, intrase în lac şi scosese cadavrul. Il trăsese la mal şi apoi îl dusese pe ponton. Nu ştia de ce-o facuse. Apoi intrase din nou în lac. Nu trebuia să ne spună motivul.

Patton luă o porţie de tutun şi începu să-l mestece tacut, cu ochii calmi şi lipsiţi de orice expresie. Pe urmă strînse din dinţi şi se aplecă să tragă pătura de pe cadavru. Intoarse trupul cu grija, ca si cum ar fi putut sa se rupă în bucăţi. Soarele tîrziu de

după-amiază clipi pe colierul de pietre verzi, mari, îngropate parţial în gîtul umflat al femeii. Pietrele mate erau tăiate grosolan părînd de steatită sau de jad fals. Un lănţişor de aur cu o închizătoare împodobita cu mici diamante, susţinea colierul. Patton îşi îndreptă spinarea lata şi îşi suflă nasul într-o batistă crem.

— Ce părere ai, doctore?

— În ce privinţă?

— Cauza şi timpul morţii.

— Nu fi caraghios, Jim Patton.

— Nu poţi sa-mi spui absolut nimic?

— Uitîndu-mă la asta? Sfinte Dumnezeule!

Patton suspină.

— Pare că s-a înecat, de acord, recunoscu el. Dar nu poţi să fii complet sigur niciodată. Am auzit de cazuri cînd victima a fost înjunghiată sau otrăvită, sau mai ştiu eu ce, iar apoi cadavrul a fost aruncat în apă ca să para că a murit de altceva.

— Ai multe cazuri de tipul asta pe aici? se interesă doctorul maliţios.

— Singura crimă adevarata pe care am avut-o vreodată aici, răspunse Patton, privindu-l pe Bill Chess cu coada ochiului, a fost bătrînul Dad Meacham, în partea de nord a lacului. Avea o cocioabă în Shady Canyon şi spăla nisip aurifer vara într-un loc pe care-l avea în vale, lîngă Belltop. Oamenii i-au pierdut urma o vreme toamna trecută, apoi a nins solid şi acoperişul casei lui s-a prăbuşit într-un colţ. Aşa că ne-am dus acolo să punem acoperişul la loc, închipuindu-ne că Dad coborîse în vale ca să petreaca iarna acolo şi fără să-i spună cuiva, cum aveau obiceiul vechii căutatori de aur. Culmea, bătrînul Dad nu coborîse deloc în vale. Era în patul lui cu o secure înfipta în ţeastă. N-am descoperit niciodată cine l-a omorît. Cineva şi-a închipuit ca Dad avea un săculeţ cu aur, strîns din spălatul nisipului vara şi ascuns în cabană.

Se uita gînditor la Andy. Tipul cu şapca de vînătoare îşi pipaia o măsea cu limba. Spuse:

— Fireşte cam ştiut cine-i vinovatul. Guy Pope îl omorîse. Atît ca Guy murise de nouă zile de-o pneumonie înainte de a găsi cadavrul lui Dad Meacham.

— De unsprezece zile, spuse Patton.

— De nouă zile, spuse tipul cu şapca de vînătoare.

— Asta s-a întîmplat acum [illegible] ani, Andy. [illegible] ai tu, fiule. Cum ai descoperit că Guy Pope l-a omorît?

— Am gasit cîteva grame de aur în cabana lui Guy, împreuna cu nişte praf aurifer. Guy n-a avut niciodată grăunţe mai mari ca nisipul. Dad avea piese de aur de marimea unui banuţ, grozav de multe.

— Aşa s-au întîmplat lucrurile, spuse Patton şi îmi zîmbi vag. Oamenii uita întotdeauna cîte ceva, nu-i aşa? Indiferent cît sînt de grijulii.

— Baliverne de poliţai, spuse Bill Chess dezgustat. Îşi îmbraca pantalonii şi se aşeza din nou ca sa-şi puna camaşa şi pantofii. Cînd termina de îmbracat, se apleca şi ia sticla de whisky, dadu pe gît o înghiţitura solida şi o puse pe scînduri cu mare grija. Apoi îşi ridica încheieturile mîinilor păroase spre Patton.

— Daca va închipuiţi c-aşa s-au întîmplat lucrurile, puneţi-mi catuşele şi sa terminam cu asta, zise el cu o voce fioroasa.

Patton îl ignoră, se apropie de balustradă şi se uita în jos.

— Ce loc ciudat pentru un cadavru, spuse el. Nu sînt curenţi pe aici, şi dacă cumva vreunul l-ar fi împins spre dig.

Bill Chess îşi coborî mîinile şi spuse încet

— Şi-a făcut-o singură, prostule. Muriel înota foarte bine. A sarit în lac, s-a vîrît sub acea planşă, şi-a tras apa pe nari. Sînt sigur. Nu vad cum ar fi altfel.

— N-aş spune asta, Bill, raspunse Patton politicos. Figura lui era la fel de inexpresiva ca farfuriile noi.

Andy dădu din cap. Patton îl privi cu un rînjet şiret.

— Ai început sa baţi cîmpii din nou, Andy?

— Va spun ca n-au fost decît noua zile. Le-am numarat din nou, raspunse tipul cu şapca de vînator pe un ton prost dispus.

Doctorul îşi ridica mîinile în semn de disperare şi se îndeparta cu mîna la cap. Tuşi din nou şi se uita iar în batistă cu o atenţie concentrata.

Patton îmi facu cu ochiul şi scuipa peste balustrada.

— Hai sa ne-apucam de treaba, Andy.

— Ai încercat vreodata sa scoţi la suprafaţă un cadavru care a stat la doi metri sub apa?

— Nu, nu pot sa spun c-am încercat, Andy. De ce crezi că n-ar fi trebuit fi scos cu frînghii?

Andy dadu indiferent din umeri.

— Dacă s-au folosit de o frînghie are sá ramîna urme pe cadavru. Dacă te dai de gol în felul asta, ce sens mai are să ascunzi crima?

— O chestiune de timp, zise Patton. Poate ca ucigaşul a avut de facut unele aranjamente

Bill Chess rînji la ei şi se apleca sa ia sticla de whisky. M-am uitat la feţele lor solemne, de oameni de munte, şi nu mi-am putut da seama ce gîndeau.

Patton spuse distrat:

— Cineva a pomenit de-un bilet...

Bill Chess scormoni în portvizit şi scoase o bucata de hîrtie liniată şi o scutură în aer. Patton o lua şi o citi încet.

— Nu pare sa aibă vreo data, observă el.

Bill Chess dadu din cap trist.

— Nu. A plecat acum o luna, pe 12 iunie.

— Te-a parasit şi mai înainte, nu-i aşa?

— Mda. Bill Chess îl privi fix. M-am îmbatat şi-am petrecut, cu o dama. Inainte de prima zăpadă anul trecut în decembrie. Nevastă-mea a plecat pentru o saptamina şi s-a întors binedispusa. Mi-a spus c-a trebuit sa plece pentru o vreme şi ca statuse c-o fata cu care lucrase la Los Angeles.

— Şi cum se numea acea fata? întreba Patton.

— Nu mi-a spus şi nici eu n-am întrebat-o. Eram de acord cu tot ce facea Muriel.

— Fireşte. Nota e de atunci, Bill? îl întreba Patton degajat.

— Nu.

— Nota asta mi se pare foarte veche, zise Patton ridicînd-o in aer.

— O duc cu mine de-o lună, gemu Bill Chess. Cine ţi-a spus ca m-a parasit şi mai inainte?

— Am uitat, raspunse Patton. Ştii cum se întîmpla intr-un loc ca asta. Oamenii baga de seamă aproape orice. Mai puţin poate în timpul verii, cind sînt pe aici o groaza de necunoscuţi.

O vreme nimeni nu vorbi, apoi Patton relua distrat:

— Ai spus c-a plecat pe 12 iunie. Sau ai crezut c-a plecat atunci? Ai spus cumva că locatarii de [illegible] de lac erau şi ei aici?

Bill Chess se uită la mine şi faţa i se întunecă din nou.

— Intreabă-l pe tipul ăsta care se vîră în toate, dacă între timp nu ţi-a spus totul.

Patton nu se uită la mine. Se uită in schimb la [illegible] munţilor de dincolo de lac. Apoi spuse blind:

— Bill, domnul Marlowe, care e aici, nu mi-a spus absolut nimic [illegible] faptului [illegible] ru a [illegible] la suprafaţă [illegible]

[illegible] Şi că Muriel a plecat, aşa cum ai crezut şi tu, şi c-a lăsat u

bilet pe care i l-ai arătat. Nu văd ce-i rău în asta, nu-i aşa?

Urmă o altă tăcere şi Bill Chess se uită în jos la corpul acoperit cu pătura de lîngă el. Îşi încleşta mîinile şi o lacrimă mare i se scurse pe obraz.

— Doamna Kingsley a fost aici, spuse el. A coborît în vale în aceeaşi zi. In celelalte cabane n-a mai fost nimeni. Familiile Perry şi Farquar n-au fost aici sus anul asta.

Patton dădu afirmativ din cap şi rămase tăcut. In aer plutea un fel de tensiune, ca şi cum ceva care nu fusese rostit ar fi fost limpede pentru toţi, şi nu mai trebuia amintit.

Apoi Bill Chess izbucni:

— Arestaţi-mă, ticăloşilor! Da, eu am fă t-o! Am înecat-o! Era nevasta mea şi-am iubit-o! Sînt o canalie, am fost întotdeauna o canalie, şi-am să fiu o canalie, dar cu toate astea, am iubit-o! Poate că unii ca voi n-au cum s-o înţeleagă. Arestaţi-mă, lua-v-ar dracu!

Nimeni n-a vorbit.

Bill Che s se uită fix la pumnul lui dur şi bronzat. Il ridică şi-şi trase un pumn în faţă cu toată puterea.

— Sînt un mizerabil! şuieră el aspru.

Nasul începu să-i sîngereze încet. Se ridică şi sîngele i se scurse pe buză, pe lîngă gură şi ajunse la bărbie. O picătura căzu leneş pe cămaşa lui.

Patton spuse calm:

— Va trebui să te duc jos, în oraş pentru interogatoriu, Bill. Ştii asta. Nu te acuzăm de nimic, dar cei din oraş trebuie să stea de vorbă cu tine.

Bill Chess spuse opintit:

— Pot să ma duc sa ma schimb?

— Fireşte. Andy, mergi cu el. Vezi dacă gaseşti ceva în care să înfăşuram ce-avem aici.

Se îndepărtară pe poteca de la marginea lacului. Doctorul înghiţi în sec, privi peste lac şi oftă.

— Va trebui sa trimiţi cadavrul la oraş într-o ambulanţa, nu-i aşa, Jim?

Patton clatină din cap.

— Nu. Asta-i un district sarac, doctore. Am socotit că doamna poate calatori mai ieftin, decît daca am chema o ambulanţa.

Doctorul se îndepărta de el furios, spunîndu-i peste umar:

— Anunţă-mă dacă ai chef să plătesc eu înmormîntarea.

— De ce vorbeşti aşa? spuse Patton şi oftă.

9

Hotelul „Indian Head" era o clădire cafenie pe un colț de stradă, vizavi de noua sală de dans. Am parcat în fața lui și m-am dus la toaleta ca să mă spal pe față și pe mîini și să mă pieptăn ca să scot din par acele de pin, mai înainte de-a intra în sufrageria hotelului, alături de holul principal. Încaperea era plina pîna la refuz de bărbați în haine ușoare și mirosind a alcool și de femei ce rîdeau strident și aveau unghii de un roșu închis și încheieturile de la mîini murdare. Patronul localului, un tip de duzină cu o expresie dură, îmbrăcat intr-o cămașă cu mîneci scurte și mestecînd o țigară de foi, dădea tîrcoale și cerceta din ochi încăperea. La casă, un barbat cu par decolorat se căznea să prinda știrile de pe front la un radio mic care era la fel de plin de paraziți cum e piureul de cartofi plin de apă. În colțul îndepartat al restaurantului, o orchestra de mitocani, formată din cinci muzicieni, îmbrăcați în jachete albe ce le veneau prost, și în camăși mov, încerca să se faca auzită prin tapajul de la bar și zîmbea forțat în norul de fum de țigara și în gălagia vocilor cherchelite. La Puma Point, vara, acel anotimp încîntător, era în toi.

Am înghițit în grabă mîncarea pe care restaurantul o numea „masa obișnuită", am băut un coniac ca să stea pe mîncare și s-o țina pe loc, și-am ieșit pe strada principală. Era înca lumina, deși unele din reclamele de neon se aprinsesera, iar seara răsuna de zgomotul vesel al claxoanelor, al urletelor copiilor, al popicelor ce cădeau, al mingiilor de cauciuc aruncate la ținta, al puștilor din sălile de tir, al tonomatelor ce cîntau nebunește, iar peste toate acestea, de vîjîitul bărcilor cu motor și al celor de curse, zburînd aiurea, într-o aparenta întrecere cu moartea.

În Chryslerul meu, o fata blondă, subțirică și cu o expresie serioasa, îmbrăcata în pantaloni închiși la culoare, stătea comod și fuma o țigară, discutînd cu un cowboy ce se sprijinea de scara mașinii. Am ocolit mașina și m-am suit în ea. Cowboy-ul se îndepărta, tragîndu-și în sus blugii. Fata nu se clinti.

— Sînt Bırdi Keppel, spuse ea vesela. De profesie coafeză aici, dimineața, iar seara gazetară la „Stindardul", ziarul din Puma Point. Mă scuz c-am luat loc în mașina dumitale.

— Nu-i nimic, i-am răspuns. Vrei să stai aici sau dorești să te duc undeva?

— Mă poți duce mai încolo pe șosea, unde-i mai liniștit, domnule Marlowe. Daca ești atît de amabil ca sa discuți cu mine.

— Ai o buna sursă de informaţii, i-am răspuns şi-am pornit maşina.

Am trecut de Oficiul Poştal şi-am ajuns la un colţ de stradă unde o săgeată albastră şi albă, avînd pe ea cuvîntul „Telefon", arata direcţia spre un drum strîmt spre lac. Am luat-o pe acel drum, am trecut de Oficiul Telefonic, care era o cabană de buşteni cu o curte mică, înconjurată de un gard în faţă, am depăşit o altă căsuţă şi ne-am oprit în faţa unui stejar enorm care îşi întindea braţele nu numai peste drum, dar şi pe o buna distanţă mai încolo.

— Aici e bine, domnişoară Keppel?

— Doamna Keppel. Dar spune-mi Birdie. Toţi îmi spun Birdie. Aici e perfect. Încîntată să te cunosc, domnule Marlowe. Văd că vii de la Hollywood, acel loc de pierzanie.

Îmi întinse o mînă fermă şi bronzată, pe care am strîns-o. Tot punînd bigudiuri în părul unor blonde grase, se alesese cu o mînă puternică, asemenea unui cleşte de mutat blocuri de gheaţă.

— Am vorbit cu doctorul Hollis despre biata Muriel Chess. Am crezut că-mi poţi da nişte amanunte. Am auzit că dumneata ai găsit cadavrul.

— De fapt, Bill Chess l-a descoperit. Eram cu el. Ai vorbit cu Jim Patton?

— Nu înca. A coborît jos în vale. Dar nu cred că Jim are să-mi spună mare lucru.

— Candidează din nou la alegeri, am spus. Iar dumneata eşti ziaristă.

— Jim nu-i politician, domnule Marlowe, iar eu nu prea mă pot numi ziaristă. Ziarul mic pe care îl publicăm aici e ceva destul de primitiv.

— Foarte bine atunci. Ce vrei să afli? I-am oferit o ţigara şi i-am aprins-o.

— Ai putea să-mi spui ce se întîmplă.

— Am venit aici cu o scrisoare de la Derace Kingsley ca să mă uit la proprietatea lui. Bill Chess m-a condus pretutindeni, a început să discute cu mine, mi-a spus că nevasta lui l-a părăsit, şi mi-a arătat biletul pe care l-a lasat. Aveam o sticlă de whisky cu mine şi Bill a terminat-o. Era foarte deprimat. Alcoolul l-a mai destins, se simţea singur şi ardea de dorinţa să vorbească cu mine. Asta s-a întîmplat. Nu-l cunoşteam. Intorcîndu-ne pe la capatul lacului, am mers pe ponton, şi Bill a zarit un braţ ce se mişca sub o planşa de lemn de pe fundul lacului. Aparţinea trupului care mai ramasese din Muriel Chess. Cred ca asta-i tot.

— Am înţeles de la doctorul Hollis că trupul a fost în apă multă vreme. Că era foarte descompus, şi aşa mai departe.

— E adevărat. Stătuse în apă probabil o lună de cînd credea el c-a plecat. N-avea nici un motiv sa creadă altfel. Biletul e un bilet de sinucigaşa.

— Ai vreo îndoială în această privinţă, domnule Marlowe?

M-am uitat pieziş la ea. Ochii închişi şi gînditori mă priveau de sub părul şaten. Înserarea începuse să se lase foarte lent. Nu era decît o uşoară schimbare în nuanţa luminii.

— Bănuiesc că poliţia are întotdeauna îndoieli în asemenea cazuri, am spus.

— Care e părerea dumitale?

— Părerea mea nu face doi bani.

— Atît cît face.

— L-am întîlnit pe Bill Chess prima oară azi după-amiază, am spus. Mi-a lăsat impresia unui om cu temperament focos şi cu apucături dubioase. Se pare însă că îşi iubise soţia. Şi nu mi-l pot închipui rămînînd acolo o lună de zile, ştiind că ea putrezeşte în apa de sub ponton. Închipuie-ţi-l ieşind din cabană la lumina soarelui, uitîndu-se de-a lungul lacului plăcut şi albastru, şi ştiind tot timpul că ea se află la fund şi ce se întîmplă. Şi ştiind pe deasupra că el a aruncat cadavrul acolo.

— Nici eu nu-mi pot închipui, aşa ceva, spuse Birdie Keppel molatec. Nimeni nu-şi poate închipui. Şi, totuşi, ştim că asemenea lucruri se pot petrece şi se vor petrece din nou. Te ocupi cumva cu vînzări de case, domnule Marlowe?

— Nu.

— Imi pot îngădui atunci să te întreb cu ce te ocupi?

— Aş prefera să nu spun.

— Asta-i la fel de clar ca atunci cînd ai fi zis, zise ea. In afară de asta, doctorul Hollis te-a auzit cînd i-ai dat numele întreg lui Jim Patton. Avem la birou un anuar al oraşului Los Angeles cu toate profesiunile N-am pomenit la nimeni ce-am aflat.

— Ce amabil din partea dumitale.

— Şi, pe deasupra, nici n-am intenţia s-o fac dacă aşa doreşti.

— Şi cît mă costă?

— Nimic, spuse ea. Nici un sfanţ. N-am pretenţia că sînt o ziaristă foarte bună. Şi nici n-o să publicam ceva care l-ar putea jigni pe Jim Patton. Jim e pîinea lui Dumnezeu Atît că nu-i foarte deschis, nu-i aşa?

— Nu te grăbi să tragi concluzii greşite, am spus. N-am nici cel mai mic interes în privinţa lui Bill Chess.

— N-ai interes nici în privința lui Muriel Chess?
— De ce să ma intereseze Muriel Chess?
Își stinse țigara cu grijă în scrumiera de sub panoul de comenzi.
— Cum vrei, spuse ea. Iată însă ceva la care ai putea să reflectezi, presupunînd ca n-ai făcut-o. Acum vreo șase saptamîni a venit aici un polițai numit De Soto, un mitocan voinic și cu proaste maniere. Nu ne-a placut, și nu i-am spus mare lucru. Vreau sa spun, noi trei de la ziarul „Stindardul" nu i-am spus nimic. Avea o fotografie cu el, și pretindea că e în căutarea unei femei numita Muriel Haviland. Era trimis de poliție. Era o poza obișnuită, facută la minut și mărită, dar nu o poză ca la poliție. Ne-a spus ca avea informații ca femeia locuia undeva pe aici. Poza semăna grozav cu Muriel Chess. Părul părea mai roșcat și era coafat altfel decît îl purta ea, iar sprîncenele erau smulse, lăsînd doar niște curbe subțiri, iar asta schimba înfațișarea unei femei mult de tot. Arăta însă destul de mult ca nevasta lui Bill Chess.
Am rapăit pe ușa mașinii și, dupa o clipă, i-am spus:
— Și ce i-ai spus?
— Nu i-am spus nimic. Mai întîi, nu eram sigură. În al doilea rînd, nu ne-a placut purtarea lui. In al treilea rînd, chiar dacă am fi fost sigure și ne-ar fi plăcut purtarea lui, n-aveam de gînd s-o dam de gol. De ce s-o facem? Toată lumea a făcut ceva care acum regreta. Ia cazul meu. Am fost căsătorită odinioară cu un profesor de limbi clasice la Redlands University. Rîse ușor.
— Ai putea să folosești asta drept inspirație pentru un articol, am spus
— Mda. Dar aici, pe munte, sîntem oameni simpli.
— Acest De Soto a apucat să vorbească cu Jim Patton?
— Sînt sigura c-a făcut-o. Jim n-a pomenit însa nimic
— Ți-a arătat cumva insigna lui de polițist?
Reflectă și clatina capul.
— Nu țin minte s-o fi facut. L-am crezut pe cuvînt, din cele ce spunea. S-a purtat ca un polițai dur de oraș.
— Asta mă face să cred că nu era polițai. I-a spus cineva lui Muriel despre el?
Ezită, apoi se uită calmă prin parbriz o vreme, înainte de-a întoarce capul spre mine cu o mișcare afirmativă.
— Eu i-am spus. Nu era treaba mea, nu-i așa?
— Și ea ce-a zis?
— N-a zis nimic. A rîs jenată și ciudat, ca și cum aș fi facut o gluma proastă, apoi a plecat. Am avut însa impresia ca avea o

expresie stranie în privire, doar o clipă. Eşti încă neinteresat de Muriel Chess, domnule Marlowe?

— De ce sa fiu? N-am auzit de ea pînă am venit aici azi după-amiază. Pe cuvînt de onoare. Şi n-am auzit nici de cineva numit Mildred Haviland. Să te duc înapoi în oraş?

— Oh, nu, mulţumesc. Am sa mă întorc pe jos. Nu-i departe. Îţi râmîn recunoscătoare. Aş vrea să sper că Bill n-o să aibă neplăceri. Mai ales într-o istorie murdară ca asta.

Ieşi din maşină şi rămase într-un picior, apoi îşi lăsa capul pe spate şi rîse

— Se spune că sînt o bună coafeză, zise ea. Sper să fiu. Dar sînt îngrozitoare atunci cînd iau interviuri. Noapte bună.

I-am spus noapte bună şi a dispărut în întunericul serii. Am rămas pe loc urmărind-o pînă a ajuns la strada principală, şi am pierdut-o din vedere. Apoi, m-am dat jos din Chrysler şi m-am îndreptat spre clădirea rustică a companiei de telefoane.

10

O căprioară domesticită, c-o zgarda de piele la gît, îmi aparu în faţă pe şosea. I-am mîngîiat gîtul păros şi aspru, şi-am intrat în clădirea oficiului de telefoane. O fată de statură micuţă, îmbrăcata în pantaloni, stătea la un birou mic şi lucra la nişte hîrtii. Imi spuse cît costa un telefon pînă la Beverly Hills şi îmi dadu marunţiş. Cabina se afla afara, lînga faţada clădirii.

— Sper c-o să va placă aici, spuse ea. E foarte liniştit şi odihnitor.

M-am încuiat în cabina. Pentru nouăzeci de cenţi puteam sa vorbesc cu Derace Kingsley cinci minute. Era acasă şi legătura se făcu imediat, deşi pe linie erau tot felul de paraziţi.

— Ai găsit ceva acolo? mă întreba el cu vocea unuia care a băut trei pahare cu whisky. Părea serios şi stăpîn pe situaţie.

— Am descoperit prea multe. Şi deloc ce cautam. Sînteţi singur?

— Ce importanța are?

— Nici una pentru mine. Dar eu știu ce-am să spun, pe cînd dumneata nu știi.

— Da-i drumul, indiferent ce e.

— Am avut o lunga discuție cu Bill Chess. Era singur. Nevastă-sa l-a parasit acum o luna. S-au luat la cearta, iar el a plecat și s-a îmbătat criță și cînd s-a întors, ea plecase. A lăsat o scrisoare spunînd ca mai bine moare decît să continue să traiască cu el.

— Știu că lui Bill îi place să bea vîrtos, spuse vocea lui Kingsley, sunînd foarte îndepartată.

— Cînd s-a întors, ambele femei plecasera. N-are idee unde a plecat doamna Kingsley. Lavery a fost acolo în mai, dar n-a mai aparut de atunci. A recunoscut asta. Lavery ar fi putut, fireste, să vina cînd Bill era beat, deși ipoteza nu are prea mult sens, iar apoi ar fi avut nevoie de doua mașini ca să coboare în vale. Mi-am spus că poate Muriel și doamna K. ar fi putut pleca împreuna, atît ca Muriel avea mașina ei. Dar această posibilitate, deși nu e grozava, a fost sugerata și de un alt eveniment. Muriel Chess n-a plecat nicaieri. A plecat în fundul lacului dumitale. S-a întors de acolo ieri. Eram de fața.

— Dumnezeule! Kingsley parea sincer îngrozit. Vrei să spui că s-a sinucis înecîndu-se?

— E cu putința. Scrisoarea pe care a lasat-o ar putea fi o scrisoare de adio. O poți citi în mai multe sensuri. Trupul s-a înțepenit sub vechiul ponton. Bill a fost cel care a zărit un braț mișcîndu-se în apa, în timp ce stateam pe ponton și ne uitam la lac. El a scos-o la suprafața. Sarmanul om e distrus.

— Dumnezeule! repeta Kingsley. Fireşte ca-i distrus. Lasă cumva impresia ca el ar fi... Se opri caci operatoarea intra pe fir și îmi solicită alți patruzeci de cenți. Am mai pus doua monezi de douazeci și cinci de cenți și legatura s-a restabilit.

— Ce fel de impresie?

Brusc vocea lui Kingsley suna foarte limpede:

— C-ar fi omorît-o?

— Foarte mult, am spus. Jim Patton, polițistul de aici nu e încîntat de faptul că scrisoarea nu-i datată. Se pare că Muriel l-a mai parasit o dată din cauza unei [illegible]. Patton [illegible] pe Bill [illegible] vechiul [illegible]. In [illegible], l-au [illegible] pe Bill la San Bernardino pentru interogatoriu [illegible] cadavrul pentru autopsie.

— Și care e părerea dumitale?

— [illegible] Bill a [illegible] cadavrul. Nu [illegible] la [illegible]. Muriel ar fi putut să zacă în apa multă vreme [illegible]

veşnic. S-ar putea ca acel bilet să fie vechi pentru ca Bill îl cara cu el în portvizit şi îl citea din cînd în cînd cu tristeţe. Putea să aibă orice dată pe el. Dupa mine, astfel de bilete n-au date de cele mai multe ori. Cei care le scriu sînt grabiţi, şi nu-şi pierd timpul cu date.

— Corpul trebuie sa fi fost descompus rau. Cum pot sa afle cum a murit?

— Nu ştiu de ce echipament dispun Cred că pot sa afle daca a murit înecata. Daca sînt urme de violenţa, apa şi descompunerea trupului nu le pot ascunde. Se poate afla dacă a fost împuşcata sau înjunghiata. Daca articulaţia hioida din gît a fost rupta, se poate presupune c-a fost strangulata. Lucrul important pentru noi e ca va trebui sa spun de ce m-am dus acolo. Va trebui să fiu martor la ancheta.

— Nu-mi place asta, bombani Kingsley. Nu-mi place deloc. Ce intenţionezi să faci acum?

— În drum spre casa, am sa ma opresc la Prescott Hotel sa văd dacă aflu ceva acolo. Soţia dumitale şi Muriel erau cumva prietene?

— Bănuiesc că da. Crystal era o persoana cu care te înţelegeai uşor mai tot timpul. N-am cunoscut-o bine pe Muriel Chess.

— Aţi cunoscut o persoana numita Mildred Haviland?

— Cum anume?

Am repetat numele.

— Nu, spuse el. De ce s-o cunosc?

— La fiecare întrebare pe care vi-o pun, raspundeţi cu o alta întrebare, am răspuns Nu, nu exista nici un motiv ca s-o fi cunoscut pe Mildred Haviland, mai ales daca n-aţi cunoscut-o vag decît pe Muriel Chess. Am să vă telefonez mîine dimineaţă.

— Fa-o neaparat, spuse el şi ezita. Imi pare rau c-ai intrat în aceasta încurcatura, adaugă el şi ezită din nou. Apoi îmi urá noapte buna şi închise telefonul.

Telefonul suna imediat şi operatoarea de convorbiri interurbane îmi spuse aspru c-am pus cu cinci cenţi mai mult. I-am răspuns cum merita în astfel de împrejurări. Nu i-a placut.

Am ieşit afara din cabina şi-am tras aer curat în piept. Caprioara domesticita, cu zgarda de piele, stătea într-o spărtura din gardul de la capatul drumului. Am încercat s-o împing la o parte, dar s-a lipit de mine şi n-a vrut sa se mişte. Aşa c-am trecut peste gard, m-am întors la Chryslerul meu şi-am plecat în sat.

La cartierul general al lui Patton ardea o lumină, dar cocioaba era goala iar semnul cu *,Mă întorc în douăzeci de minute'* atîrna încă pe partea dinauntru a geamului uşii. Mi-am

văzut de drum pîna la debarcader şi de acolo pînă la marginea plajei pustii. Cîteva bărci cu motor şi altele de curse răpăiau încă pe apa mătăsoasă. De partea cealaltă a lacului, lumini mici şi galbene începură să sclipească în cabanele cocoţate pe pantele minuscule. O stea izolată lucea jos la orizontul din nord-est, deasupra coamei munţilor. Un prihor statea pe vîrful ascuţit al unui brad înalt de treizeci de metri şi aştepta să se întunece destul ca să-şi cînte cîntecul de noapte bună.

In curînd, se întunecă destul, prihorul începu să cînte, şi apoi dispăru în adîncurile nevăzute ale cerului. Am aruncat ţigara în apa nemişcată de lîngă mine, m-am suit la loc în maşină şi-am luat-o din nou în direcţia lui Little Fawn Lake

11

Poarta de pe drumul privat era încuiată cu lacăt. Am parcat Chryslerul între doi brazi, am sărit gardul şi-am mers pe furiş pe marginea drumului pîna cînd am zărit brusc, la picioare, strălucirea lacului. Cabana lui Bill Chess era cufundată în întuneric. Cele trei cabane de cealaltă parte a lacului deveniseră umbre abrupte pe masa palidă de granit. Pe vîrful digului apa sticlea albă în timp ce şiroia şi cadea aproape fără zgomot pe panta din spate în pîrîul de dedesubt. Am tras cu urechea şi n-am auzit nici un zgomot.

Uşa de la intrare a cabanei lui Chess era încuiată. Am mers tiptil pînă în spatele casei şi-am descoperit un alt lacat nesuferit şi la acea uşă. Am apucat-o pe lîngă ziduri, pipăind ferestrele cu plase. Erau toate zăvorîte. O fereastră nu avea plasă, o fereastră dublă, nu prea sus în partea de nord a casei. Dar şi această fereastră era încuiată. Am rămas pe loc şi-am început să reflectez. Briza nu mai sufla şi arborii erau tacuţi ca şi umbrele lor.

Am vîrît lama briceagului între cele două părţi ale ferestrei mai mici. Nimic de făcut. Cîrligul refuza să se mişte. M-am sprijinit de zid şi-am reflectat, apoi am luat o piatră mare şi am dat cu ea între cele două ferestre. Zăvorul ieşi din lemnul uscat cu un zgomot de lemn spart. Fereastra se deschise în întunericul

dinăuntru. M-am saltat pe muchea ferestrei, am ridicat un picior țeapăn și m-am pregatit să mă strecor prin deschizătură. M-am făcut ghem și m-am avîntat în cameră. M-am sucit, gemînd nițel din cauza căzăturii de la acea înălțime, și-am tras din nou cu urechea.

Lumina orbitoare a unei lanterne îmi lucii direct în ochi. O voce calmă spuse:

— Eu unul, aș rămîne pe loc. S-ar putea să te fi ranit.

Lanterna ma țintuia de perete ca pe o muscă strivita. Apoi am auzit clinchetul unui întrerupător și o lampă se aprinse pe masă. Lanterna se stinse. Jim Patton stătea într-un fotoliu larg de lîngă masă. Un fular maron cu franjuri atîrna peste marginea mesei și îi atingea genunchiul solid. Purta aceleași haine de dupa-amiază, avînd în plus o jachetă de piele care trebuie să fi fost nouă cam pe vremea primei președinții a lui Grover Cleveland[1]. In mîna nu ținea decît lanterna. Privirea îi era goala. Fălcile i se mișcau într-un ritm blînd.

— Ce planuri ai mai avut, fiule, în afară de spargere?

Am tras un scaun, m-am așezat calare pe el, mi-am sprijinit mîinile de spatele lui și m-am uitat prin cabană.

— Am avut un plan, am spus, și-o vreme mi s-a parut destul de bun, dar cred că va trebui să renunț la el.

Cabana era mai încapătoare decît parea pe dinafara. Mă aflam în camera de toate zilele. Conținea cîteva piese de mobilă modestă, un covor de cîrpă pe dușumeaua de brad, o masă rotundă la peretele îndepartat, cu doua scaune alături. Printr-o ușă deschisă se vedea colțul unei mașini de gătit mari și negre.

Patton dadu din cap și mă privi fără supărare.

— Am auzit o mașina, zise el. Știam c-are să vina aici. Trebuie să recunosc că mergi fára zgomot. Nu te-am auzit venind. Am fost cam curios să aflu cine ești, fiule. Am tăcut.

— Sper că nu te superi ca-ți spun „fiule". N-ar trebui să fiu atît de intim, dar am acest obicei și nu mă pot dezbăra de el. Oricine n-are barbă albă lungă și artrita e „un fiu" pentru mine.

I-am spus că ma putea numi cum voia. Nu eram supărăcios. Mi-a rînjit.

— Sînt foarte mulți detectivi în cartea de telefon din L.A.[2], zise el. Bill Chess mi-a spus ieri că ești un fel de detectiv. Dar n-ai catadicsit sa-mi spui.

---

[1] *Stephen Grover Cleveland* (1837—1902), cel de-al 22-lea și al 24-lea președinte al Statelor Unite (1885—1889; 1893—1897).

[2] Los Angeles (n.t.).

— Aş fi făcut-o mai devreme sau mai tîrziu. Imi pare rău că te-a suparat.

— Nu m-a supărat deloc. Nu mă supăr aşa de uşor. Ai vreun act de identitate?

Am scos portvizitul şi i-am arătat mai multe acte.

— Păi, eşti potrivit acestei ocupaţii, zise el satisfăcut. Iar faţa dumitale nu spune prea multe. Bănuiesc că intenţionai să cercetezi cabana?

— Mda.

— Am făcut-o eu pe îndelete între timp. De-abia m-am întors şi m-am şi repezit aici. Mai exact, m-am oprit acasă cîteva minute, şi apoi am venit aici. Nu cred că te pot lăsa să cercetezi casa. Se scărpină la ureche. — La dracu, dacă ştiu dac-ar trebui sau nu. Imi spui şi mie cine te-a angajat?

— Derace Kingsley. Ca să-i găsesc nevasta. L-a abandonat acum o lună. A plecat de aici. Aşa c-am pornit ancheta tot de aici. Se banuieşte c-a plecat cu un bărbat. Bărbatul însă o neagă. Mi-am închipuit c-am să găsesc ceva aici care sa mă ajute.

— Şi-ai găsit ceva?

— Nimic. Am dat de urma ei pînă la San Bernadino, şi de acolo la El Paso. Urma să termină acolo. Dar de-abia am început ancheta.

Patton se sculă din fotoliu şi descuie uşa cabanei. Parfumul brazilor năvăli înăuntru. Scuipă afară, se aşeză din nou şi îşi trecu mîna prin părul şaten deschis de sub pălărie. Fără pălărie capul lui avea expresia indecentă a capetelor care sînt doar rareori fara pălărie.

— N-ai nici un fel de interes atunci la Bill Chess?

— Absolut nici unul.

— Bănuiesc că sînteţi ocupaţi cu multe probleme de divorţ, zise el. O muncă destul de împuţită, după părerea mea.

Nu i-am răspuns.

— Kingsley a refuzat să ceara ajutorul poliţiei ca să-i găsească nevasta, nu-i aşa?

— Cam aşa. Îşi cunoaşte bine soţia, am spus.

— Nimic din ce-mi spui nu explică de ce voiai sa cercetezi cabana, spuse el cu înţelepciune.

— Sînt un om căruia îi place să-şi bage nasul peste tot.

— Prostii, zise el. Caută o altă explicaţie.

— Să spunem atunci că mă interesează Bill Chess. Mai ales fiindcă e în încurcătură şi e un tip demn de milă, în ciuda faptului că e, de asemenea, o mică lepră. Dacă şi-a omorît soţia, atunci există ceva în cabană care sa-l trădeze. Daca nu şi-a

omorît-o, atunci e exact acelaşi lucru.

Işi ţinea capul aplecat într-o parte, ca o pasăre care pîndeşte.

— La ce te-ai gîndit, de pildă?

— Haine, bijuterii, articole de toaletă, orice fel de lucruri pe care o femeie le ia atunci cînd pleacă şi nu intenţionează să se întoarcă.

Se lăsa pe spate încet.

— Dar n-a plecat nicăieri, amice.

— Atunci toate aceste articole ar trebui să fie încă aici. Iar dacă mai sînt încă aici, Bill ar fi observat că n-a luat nimic cu ea. Ar fi ştiut că n-a plecat.

— La naiba, nu-mi place nici una din alternative, zise el.

— Dacă însa a omorît-o, atunci ar fi trebuit sa se descotorosească de toate lucrurile pe care Muriel le-ar fi luat cu ea, daca ar fi plecat cu adevărat.

— Şi cum ţi-ai închipuit c-a făcut asta, fiule? Lumina galbenă a lămpii facea ca o parte a feţei lui să pară de bronz.

— Am înţeles ca avea o maşina Ford a ei. Exceptînd maşina, m-aş fi aşteptat ca Bill să ardă tot ce putea şi să îngroape în pădure ce nu reuşea să ardă. Aruncatul în lac ar fi putut fi primejdios. Dar nu putea să-i ardă sau sa-i îngroape maşina. Putea oare s-o conducă?

Patton păru surprins.

— Nici vorbă. Nu-şi poate îndoi piciorul drept de la genunchi, aşa că nu poate sa folosească frîna de picior. Dar ar fi putut folosi frîna de mînă. Fordul lui Bill nu se deosebeşte decît prin faptul că frîna de picior e pe partea cealaltă, aproape de accelerator, ca să le poată folosi pe amîndoua cu acelaşi picior.

Am scuturat cenuşa ţigării într-un borcan mic, albastru, care conţinuse odinioară o jumatate de kilogram de miere de portocale, judecînd după eticheta lui mică şi aurie.

— Marea lui problemă ar fi fost să scape de maşină, am zis. Indiferent unde ar fi dus-o, trebuia să se întoarcă şi, pur şi simplu, n-ar fi voit să fie văzut. Iar dacă ar fi abandonat-o pe stradă, să zicem, în centrul din San Bernadino, maşina avea să fie găsită şi identificată foarte repede. N-ar fi voit să se întîmple nici asta. Cea mai bună idee ar fi fost s-o vîndă unuia care cumpără maşini furate, dar probabil că nu cunoaşte un asemenea om. Aşa că există şansa s-o fi ascuns undeva în pădure, la o mică distanţă de aici, unde să se poată întoarce pe jos. Iar o astfel de distanţă, în cazul lui, nu poate fi prea mare.

— Pentru un om care pretinde că nu-i interesat, toate aceste deducţii nu sînt rele, zise Patton sec. Aşadar, avem maşina ascunsă în padure. Ce se întîmplă mai departe?

— Bill trebuie să ia în considerație posibilitatea că va fi gasită. Padurea e un loc fară multă lume, doar agenţii silvici şi tăietorii de lemne mai merg din cînd în cînd pe acolo. Dacă dau de maşina lui Muriel, ar fi preferabil ca lucrurile lui Muriel să fie înauntru Acest lucru i-ar da lui Bill două posibilităţi de scăpare, nici una grozava, dar fiecare oarecum acceptabila. Prima, că Muriel a fost ucisă de un necunoscut care a aranjat lucrurile în aşa fel încît sa-l implice pe Bill, cînd se va gasi cadavrul. A doua, că Muriel s-a sinucis cu adevarat, dar a avut grija mai înainte să aranjeze ca tot el sa fie blamat de moartea ei. O sinucidere din răzbunare.

Patton reflecta la toate acestea cu calm şi grijă. Se îndreptă spre uşă şi o descuie din nou. Se aşeză la loc şi îşi plimba mîna prin păr. Parea pradă unui scepticism serios.

— Prima e doar o posibilitate, cum ai spus, recunoscu el. Doar atît, şi nu am pe cine să folosesc în aceasta afacere. Trebuie să lamuresc acea mica poveste cu scrisoarea lasata.

Am clătinat din cap.

— Sa presupunem că Bill a păstrat scrisoarea de la o altă plecare. Să presupunem că Muriel l-a abandonat, aşa cum a crezut el, fără sa lase un rînd. Dupa o lună de la plecarea ei, şi fără să primească ceva de la ea, ar fi putut deveni destul de îngrijorat şi de nesigur şi sa înceapa sa arate vechea scrisorica crezînd că-i va oferi protecţie în cazul că s-a întîmplat ceva lui Muriel. N-a spus nimic de asta, dar se poate să fi reflectat la ea.

Patton dădu negativ din cap. Nu-i plăcea alternativa. Nu-mi plăcea nici mie. Spuse încet:

— In ce priveşte cealaltă posibilitate, e pur şi simplu stupidă. Să te sinucizi şi să aranjezi lucrurile în aşa fel ca cineva să fie acuzat ca te-a omorît nu se potriveşte deloc cu ideile mele simple asupra naturii umane.

— Atunci ideile dumitale asupra naturii umane sînt prea simple, i-am raspuns. Pentru că astfel de lucruri s-au petrecut şi, din cîte s-au petrecut, au fost opera unei femei.

— Nu cred, spuse el. Sînt un om de cincizeci şi şapte de ani, şi-am văzut o puzderie de ţicniţi, dar nu-mi vine să cred ce mi-ai spus. Eu unul cred că Muriel a plănuit să plece şi c-a scris biletul, dar ca Bill a prins-o mai înainte de-a putea pleca, s-a înfuriat, şi-a omorît-o. Apoi ar fi trebuit să facă toate lucrurile de care am discutat.

— N-am întîlnit-o niciodată, am spus. Aşa ca n-am nici cea mai vagă idee de ce-avea de gînd sa facă. Bill mi-a spus c-a întîlnit-o într-un bar la Riverside, cam acum un an. S-ar putea ca Muriel să fi avut un trecut lung şi complicat pîna atunci. Ce fel de femeie era?

— O blondă foarte nostimă cînd se aranja cum trebuie. Se cam delăsase de cînd era cu Bill. O fată liniștită, care știa să păstreze secrete. Bill spune că era nervoasă, dar n-am văzut-o niciodată nervoasă. L-am văzut în schimb pe el deseori foarte nervos.

— Crezi că semăna cu poza unei anume Mildred Haviland?

Fălcile încetară să mai mestece și gura i se închise strîns. Apoi își reluă mestecatul încet.

— La naiba, zise el, va trebui să am mare grijă astă-seară mai înainte de-a mă sui în pat. Ca să fiu sigur că nu ești ascuns acolo. De unde ai primit această informație?

— De la o fată foarte simpatică numită Birdie Keppel. Mi-a luat un interviu în timpul cînd lucra ca jurnalistă la un ziar local. S-a întîmplat să pomenească de un polițai din L.A., numit De Soto care i-a arătat o poză prin orășel.

Patton se lovi cu palma peste genunchiul solid și se aplecă înainte.

— Am greșit acolo, zise el cu seriozitate. Am făcut o mare greșeală. Polițaiul de la oraș a arătat poza la aproape toată lumea din orășel mai înainte să mi-o arate mie. Asta m-a cam supărat. Poza semăna cu Muriel, dar nu atît încît să poți fi absolut sigur. L-am întrebat de ce-o caută. Mi-a spus că era o treabă de poliție. I-am răspuns că eram și eu în poliție, deși pe scară mai mică și cam ignorat, la țară. Mi-a spus că avea instrucțiuni s-o găsească pe doamnă, și că nu știa mai mult. Poate c-a făcut o greșeală că s-a purtat așa de urît cu mine. Bănuiesc c-am făcut o greșeală cînd i-am spus că nu cunoșteam pe nimeni care arăta ca acea poză mică.

Omul vînjos și calm zîmbi vag în direcția unui colț al tavanului, apoi își coborî privirea și mă aținti cu ea.

— Am să-ți fiu recunoscător dacă ai să păstrezi acest lucru confidențial, domnule Marlowe. Mi-a plăcut cum ai judecat cazul. Ai fost vreodată la Coon Lake?

— N-am auzit niciodată de Coon Lake.

— Înapoi, cam o jumătate de kilometru, zise el, arătînd cu degetul mare peste umăr, drumul strîmt și mic din pădure o ia spre apus. Poți să treci cu mașina pe lîngă el și să nu vezi pomii. De acolo, drumul urcă vreo trei sute de metri și ajunge la Coon Lake. E un loc foarte frumos. Oamenii se duc uneori acolo la un picnic, dar nu prea des. Drumul e rău pentru cauciucurile de mașină. Sînt și vreo două-trei lacuri mici, pline de trestie. E zăpadă acolo chiar și acum, în locurile umbrite. Mai sînt și [illegible] de brad vechi, tăiat de mînă, pe [illegible] se prăbu[illegible] de cînd țin minte, apoi o clădire dărăpănată, tot de lemn, pe

care Montclair University o folosea acum zece ani pentru vacanţa de vară a studenţilor. Clădirile n-au mai fost folosite de foarte mult timp. Clădirea universitaţii e mai retrasă de la lac, într-o zonă foarte împadurita. În spatele ei se afla o spălătorie cu un încalzitor de apa ruginit, şi alături o magazie mare pentru lemne de foc, cu o uşa ce aluneca pe rotile. A fost construită drept garaj, dar au ţinut lemn de foc înauntru, şi-au încuiat-o în restul timpului. Oamenii de pe acolo mai fura lemne de foc, dar una e sa le iei dintr-o gramada, şi alta sa forţezi un lacat. Cred ca bănuieşti ce-am descoperit în magazie.

— Am crezut ca te-ai dus jos la San Bernadino.

— M-am razgîndit. Nu mi s-a parut o idee buna să-l las pe Bill sa mearga în oraş împreuna cu cadavrul soţiei pe locurile din spate ale maşinii. Aşa c-am trimis cadavrul la oraş cu ambulanţa doctorului, şi Andy l-a luat pe Bill în maşina lui. Mi-am spus însa ca merita sa mai arunc o privire pe aici mai înainte sa-l înştiinţez şeriful şi procurorul.

— Maşina lui Muriel era în garaj?

— Mda, cu doua geamantane pline de haine şi împachetate cam grabit, mi s-a parut. Îmbracaminte de dama. Vreau sa spun, fiule, ca un necunoscut n-ar fi ştiut de acea magazie.

I-am dat dreptate. Îşi vîrî mîinile în buzunarele oblice ale jachetei de piele şi scoase dinauntru un mic ghem de hîrtie satinată. Îl netezi în palma şi îmi întinse palma deschisa.

— Uita-te la asta.

M-am apropiat şi m-am uitat. În hîrtie se afla un lanţişor de aur subţire cu o închizatoare doar puţin mai mare ca lanţul. Lanţul fusese taiat, dar închizatoarea ramăsese neatinsa. Era lung de vreo cincisprezece centimetri. O pudra albă se lipise de lanţ şi de hîrtie.

— Unde crezi c-am gasit asta? mă întreba Patton.

Am luat lanţul şi-am încercat sa potrivesc cele doua capete la un loc. Nu se potriveau. N-am comentat, dar mi-am umezit un deget, am atins pudra şi-am gustat-o.

— Într-un borcan sau o cutie de zahar pudră. Lanţul e de tipul purtat la glezna. Unele femei nu le scot niciodată, ca verghetele. Cine l-a scos pe asta, n-a avut cheie.

— Şi ce parere ai de acest lucru?

— N-am o parere prea clara, am raspuns. N-avea sens ca Bill sa taie lanţul de pe glezna lui Muriel şi sa lase acel colier verde la gîtul ei. N-are, de asemenea, nici un sens să crezi ca Muriel l-a tăiat — presupunînd că ar fi pierdut cheia — iar apoi l-a ascuns pentru a fi gasit. Nimeni n-ar fi întreprins o cercetare

atît de asidua, daca trupul ei n-ar fi fost găsit mai întîi. Dacă Bill l-a taiat, l-ar fi aruncat în lac. Daca Muriel dorea sa-l țina și, în acelaşi timp să-l ascunda de Bill, atunci locul unde l-a ascuns are sens.

Patton paru uimit de data asta.

— Cum adica?

— Pentru că e ascunzatoarea preferata a femeilor. Zaharul pudra e folosit la glanțul tortului. Un barbat n-ar cauta niciodata în cutia cu zahar. Foarte isteț din partea dumitale, şerifule, ca sa-l descoperi.

Îi zîmbi modest.

— La naiba, am rasturnat cutia din greşeala şi zaharul s-a risipit pe jos, spuse el. Daca nu se întîmpla asta, nu l-aş fi gasit. Facu hîrtia sul din nou şi o vîrî înapoi în buzunar. Se scula cu un aer hotarît. — Vrei sa ramîi aici sau sa te întorci în oraş, domnule Marlowe?

— Ma întorc în oraş. Pîna cînd ai sa ma chemi la ancheta. Presupun ca va trebui s-o faci.

— E hotarîrea procurorului, fireşte. Dac-ai sa închizi fereastra prin care ai dat buzna aici, am să sting lampa şi-am să încui uşa.

Am facut ce-mi ceruse, iar el îşi aprinse lanterna şi stinse lampa. Am ieşit din cabana şi el încerca uşa în urma ca să fie sigur că e încuiata. Închise şi uşa de plasa şi rămase pe loc uitîndu-se la lacul luminat de luna.

— Nu cred ca Bill a avut intenția s-o omoare, spuse el trist. E în stare sa strînga de gît o femeie pîna o omoară, dar fară intenție. Are mîini foarte puternice. Acum va trebui sa-şi foloseasca mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu ca sa acopere crima. Îmi pare tare rau, dar nu pot sa schimb nici faptele şi nici probabilitațile. E un lucru simplu şi natural, şi lucrurile simple şi naturale de obicei se dovedesc adevarate.

— Eu unul aş crede ca Bill ar fi putut sa fuga. Nu vad cum a rezistat sa ramina pe loc.

Patton scuipa în umbra catifelata şi întunecata a unui tufiş de *manzanita*. Răspunse încet:

— Primul [illegible] de la guvern [illegible] ar fi [illegible] renunțe la ea. Iar cei mai mulți oameni sînt în stare [illegible] fața la ce au de făcut fața atunci cînd sînt confruntați cu o problemă. Aşa cum o fac toți oamenii în lume [illegible]. Noapte bună acum. Am [illegible] pîna [illegible] mic ponton şi-am [illegible] lumina lunii [illegible] prost. Ce noapte frumoasă, şi trebuie să discutăm despre crime.

Se pierdu încet în umbră şi se contopi cu ea. Am rămas pe loc pîna l-am pierdut din vedere, apoi m-am întors la gardul încuiat şi l-am sărit din nou. Am intrat în maşină şi-am apucat-o în jos pe drum, căutînd un loc unde să mă ascund.

12

La trei sute de metri de la poartă se facea o carare acoperita cu frunze de stejar din toamna trecută, care şerpuia pe lîngă un masiv de granit şi se pierdea din vedere. Am luat-o pe acolo şi-am mers hurducăind peste pietre şi rădăcini de pom cam vreo treizeci de metri, apoi am întors maşina în dosul unui pom şi-am lăsat-o cu faţa în direcţia din care venisem. Am stins farurile şi-am rămas pe loc, aşteptînd.

Trecu o jumătate de oră. Fără tutun, mi s-a parut un timp nesfîrşit. Apoi, în departare, am auzit o maşină pornind şi zgomotul motorului apropiindu-se în timp ce razele albe ale farurilor trecură pe drumul de mai jos de mine. Zgomotul se pierdu şi în aer pluti o vreme, după trecerea maşinii, un miros uscat de praf.

M-am dat jos din maşină şi m-am dus înapoi la poartă şi la cabana lui Bill Chess. Am împins uşor cu mîna şi fereastra s-a deschis de data asta. Am încălecat pervazul şi-am ajuns în odaie, îndreptînd lanterna spre lampa de pe masă. Am aprins lampa, am tras o clipă cu urechea, fără să aud ceva, şi m-am dus în bucătărie. Am aprins becul de deasupra chiuvetei.

Cutia de lemne de foc de lîngă sobă era plină cu lemne taiate. În chiuvetă nu erau farfurii murdare, iar pe soba nici urma de cratiţi rau-mirositoare. Fie că se simţea singur sau nu, Bill Chess îşi ţinea casa în ordine. Din bucatarie o uşă dădea în dormitor, iar de acolo o altă uşă, foarte strîmtă, dădea într-o cameră de baie micuţă, care, evident, părea adăugată recent. Dovadă, dalele de plastic noi de pe pereţi. Camera de baie nu mi-a furnizat nici un indiciu.

Dormitorul conţinea un pat dublu, o comodă de pin cu oglinda rotundă pe zidul de deasupra, un birou, două scaune cu

patar drept și un coș de hîrtii minuscul. Pe podea se aflau două covoare ovale de cîrpă, cîte unul de fiecare parte a patului. Pe pereți, Bill Chess prinsese cu pioneze două hărți de război din „National Geographic". Pe masa de toaletă se afla un volan caraghios, roșu și alb.

Am căutat prin sertare. O cutie de bijuterii din imitație de piele, conținînd un asortiment de fleacuri bătătoare la ochi, rămăsese acolo. Apoi, lucrurile obișnuite pe care le folosesc femeile pe față și pe mîini, pe unghii și pe sprîncene, și-am avut impresia că era prea mult. Dar nu era decît o impresie. În sertarele biroului se aflau puține lucruri de îmbrăcăminte de damă și bărbătească. Printre altele, Bill Chess avea o cămașă în pătrate stridente, cu guler asortat și apretat. Sub o acoperitoare de hîrtie fină, albastră, am gasit ceva care nu mi-a plăcut. O pereche de chiloți de damă crem, aparent nou-nouți. Împodobiți cu dantelă. Chiloții de mătase nu erau un articol pe care o femeie sa-i abandoneze în aceste vremuri, nu o femeie în toate mințile.

O alta dovadă împotriva lui Bill Chess. M-am întrebat ce gîndise Patton de chiloți.

M-am dus în bucatărie și-am cercetat rafturile deschise de lînga chiuvetă. Erau pline de cutii și borcane, ca și de obiecte casnice. Zahărul pudră era într-o cutie patrata albastră, cu un colț rupt. Patton încercase sa curețe zahărul risipit pe raft. Lîngă zahăr se găseau sare, borax, bicarbonat de sodiu, amidon, zahăr cafeniu și așa mai departe. Ceva putea fi ascuns în oricare din borcane.

Un obiect tăiat dintr-un lanț de gleznă, ale cărui capete nu se potriveau.

Am închis ochii și-am pipăit la întîmplare, ajungînd în cele din urmă la cutia cu bicarbonat. Am luat un ziar din dosul cutiei cu lemne de foc, l-am întins și-am deșertat bicarbonatul pe el. L-am mestecat cu o lingură. Părea să fie o cantitate enormă de bicarbonat, dar nimic altceva. Am făcut o pîlnie din ziar și l-am turnat la loc în cutie. Am încercat apoi cutia cu borax. Nimic în afara de borax. La a treia încercare ar fi trebuit să am noroc. Am deșertat amidonul. Pe ziar s-a răspîndit o groază de pudră fină. dar nimic în afara de amidon.

Zgomotul unor pași îndepărtați mi-a înghețat sîngele în vine. Am întins mîna și-am stins lumina, apoi m-am furișat la loc în camera de toate zilele, întinzînd mîna dupa comutatorul lămpii. Mult prea tîrziu pentru a-mi mai fi de folos. Pașii răsunara din nou, încet și prudent. M-a curpins groaza.

Am aşteptat în beznă, cu lanterna în mînă. Două minute nesfîrşite trecură. Am continuat să respir, deşi nu tot timpul.

Nu putea fi Patton. Dacă ar fi fost, s-ar fi dus direct la uşă, ar fi deschis-o şi mi-ar fi ordonat să ies afară. Paşii grijulii şi tăcuţi păreau să se mişte în toate direcţiile, urmaţi de o pauza, o altă mişcare, şi o altă pauză. Am dat uşa de perete şi-am împuns bezna cu lanterna.

În lumina ei apăru scînteile aurite ale unor ochi. Urmă un salt şi bocăneală surdă a unor copite printre pomi. Fusese doar o căprioară curioasă.

Am închis uşa şi-am urmat lumina lanternei pînă în bucătărie. Raza rotundă se opri direct pe cutia de zahăr pudră.

Am aprins iar lumina, am luat cutia de pe raft, şi-am golit-o pe ziar.

Patton n-o cercetase destul de bine. După ce găsise ceva printr-un accident, îşi închipuise că asta era tot. Nu păruse să observe c-ar fi trebuit să mai fie ceva.

Un alt ghem de hîrtie satinată apăru în pudra abă şi fină a zahărului. Am luat hîrtia, am scuturat-o şi-am netezit-o. Conţinea o inimioară de aur, cît unghia de la degetul mic al unei femei.

Am pus cu lingura zahărul în cutie, am aşezat cutia la loc pe raft, şi-am aruncat ziarul mototolit în sobă. M-am dus în camera de toate zilele şi-am aprins lampa de pe masuţă. În lumina ei vie, mica gravură de pe dosul inimioarei de aur se putea citi fără ajutorul unei lupe.

Era scris de mînă: *„De la Al lui Mildred. 28 iunie, 1938. Cu toată dragostea."*

De la Al lui Mildred. Un Al oarecare lui Mildred Haviland. Mildred Haviland era Muriel Chess. Muriel Chess era moartă — la două săptămîni după ce un poliţai numit De Soto o căutase.

Am rămas pe loc, întrebîndu-mă ce legătură putea să aibă cu investigaţia mea. M-am tot întrebat şi n-am găsit nici cel mai vag răspuns.

Am împachetat inimioara în foiţă, am părăsit cabana şi-am plecat jos în oraş.

Patton se afla în biroul lui, vorbind la telefon, cînd am ajuns acolo. Uşa era încuiată. A trebuit să aştept pînă a terminat de vorbit. După o vreme, a închis telefonul şi-a venit să descuie uşa.

Am trecut pe lîngă el, am pus ghemul de foiţa pe biroul lui şi l-am deschis.

— N-ai scormonit destul de bine în zaharul pudra, am spus.

Se uita la inimioara, apoi la mine, ocoli biroul și lua de pe el o lupta ieftina. Studie spatele inimioarei. Apoi puse lupa pe birou și se încrunta la mine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că dacă intenționai sa cercetezi cabana, aveai s-o faci, se rasti el. Sper să nu am greutăți cu tine, fiule, nu-i așa?

— Ar fi trebuit să fi observat că cele doua capete ale lanțului nu se potrivesc.

Ma privi trist.

— Fiule, eu n-am ochii tai. Dădu la o parte inimioara cu degetele lui scurte și boante. Mă ațintì cu privirea și nu vorbi.

— Daca îți închipui ca acea inimioară putea fi un motiv de gelozie pentru Bill Chess, trebuie sa-ți spun că și eu am crezut la fel, cu condiția ca Bill să fi știut de ea. Dar la repezeala, sînt gata să fac pariu că n-a văzut-o niciodată și că nici n-a auzit vreodata de Mildred Haviland.

Patton spuse încet:

— Se pare ca-i datorez scuze acestui De Soto, nu-i așa?

— Dac-ai sa-l mai vezi vreodata.

Se uită lung și absent la mine, și i-am întors la rîndul meu privirea.

— Nu-mi spune, fiuwe. Sînt aproape sigur ca ai o noua idee.

— Mda. Bill nu și-a omorît soția.

— Ah, nu?

— Nu. A fost omorîtă de către cineva din trecutul ei. Cineva care i-a pierdut urma, apoi a regăsit-o casatorita cu altcineva și lucrul nu i-a placut. Cineva care cunoaște regiunea — cum ar fi sute de oameni care nu locuiesc aici — și care știa un loc bun unde sa ascunda mașina și hainele. Cineva care urăște și știe sa-și ascundă sentimentele. Cineva care a convins-o să plece cu el și, cînd totul a fost gata, și biletul a fost scris, a însfăcat-o de gît și-a pedepsit-o așa cum credea el, iar apoi a aruncat-o în lac și și-a văzut de treaba. Cum îți place teoria mea?

— Mi se pare că într-un fel complica lucrurile, zise el cu înțelepciune, nu-i așa? Dar nu mi se pare deloc imposibilă. Cîtuși de puțin.

— Cînd ai să te plictisești de ea, anunță-mă, i-am spus. Am să vin cu altceva.

— Sînt convins c-ai să vii, spuse el și, pentru prima oara de cînd ne întîlnisem, rîse.

I-am urat din nou noapte buna și-am ieșit, lăsîndu-l să reflecteze cu încapațînarea tenace a unui proprietar de casă care se lupta sa scoată un buștean din pamînt.

13

În jurul orei unu precis, am coborît la poala muntelui și am parcat înainte într-unul din spațiile în diagonală din fața hotelului Prescott, la San Bernardino. Am scos un geamantan mic din portbagaj și urcasem trei trepte cînd un băiat de serviciu de la hotel, în pantaloni cu vipușcă, cămașă albă și papion negru, îmi smulse geamantanul.

Funcționarul de la recepție era un tip de intelectual lipsit de orice interes față de mine sau de orice altceva. Purta o parte dintr-un costum de pînză de in și căscă în timp ce-mi înmînă stiloul de pe contuar privind pierdut în gol, ca și cum ar fi încercat să-și amintească anii copilăriei.

Împreună cu băiatul de serviciu am suit într-un lift de un metru și jumătate pe un metru și jumătate, apoi am mers cam la jumătate de stradă, tot dînd la colțuri. În timp ce mergeam, se făcu din ce în ce mai cald. Băiatul deschise o ușă într-o cămăruță cu o fereastră spre o curte interioară. Aparatul de climatizare dintr-un colț al tavanului era de mărimea unei batiste de damă. O panglică agățată de el flutura slab, atît cît să arate că ceva se mișca.

Băiatul de serviciu era înalt, slab și galben la față și nu prea tînăr, calm ca o bucată de friptură de pui în aspic. Își morfoli guma de mestecat, îmi puse valiza pe un scaun, se uită la climatizor și rămase în picioare cu ochii la mine. Avea ochii de culoarea apei.

— Poate c-ar fi trebuit să cer o cameră mai ca lumea, am spus. Asta mi se pare foarte mică.

— Cred c-ați avut noroc să găsiți și pe asta. Orașul geme de vizitatori.

— Adu-ne niște *ginger ale*[1], pahare și gheață, am spus.

— Adică și pentru mine?

— Exact, dacă se întîmplă să-ți placă a bei.

— Cred că merită să risc la o oră atît de tîrzie.

Ieși din cameră. Mi-am scos haina, cravata, cămașa, tricoul de trup și m-am fițiit de colo-colo în curentul de aer cald ce venea de la ușa deschisă. Mirosea a fier de călcat încins. Am intrat pieziș în camera de baie — atît era de strîmtă ușa — și m-am stropit pe față cu apă rece stătută. Respiram ceva mai liber cînd tînărul înalt și apatic se întoarse cu o tavă. Închise ușa

[1] Băutură cu ghimber (n.tr.).

în urma și scoase o sticlă de whisky Amestecă două băuturi, ne-am zîmbit nesincer unul altuia, și-am băut. Transpirația începu să-mi curgă pe spatele gîtului, să se prelingă pe șira spinării și era la jumătatea drumului spre șosete cînd am apucat sa pun paharul jos. M-am simțit totuși mai bine. M-am așezat pe pat și, m-am uitat la tînar.

— Cît timp poți să stai aici?

— În ce scop?

— Ca să-ți amintești.

— Nu-s deloc bun la asta, zise el.

— Am bani de cheltuit pe unele lucruri ciudate. Mi-am scos portvizitul din buzunarul din spate al pantalonilor și-am întins niște hîrtii obosite de un dolar pe pat.

— Vă cer iertare, zise baitaul. Am crezut că sînteți polițist.

— Nu fi caraghios. Ai vazut vreodata un polițai făcînd pasențe pe pat cu hîrtii de un dolar? Ai putea să spui că sînt un investigator.

— Ma interesează. Whisky-ul mă ajută să gîndesc.

I-am dat un dolar.

— Vezi cum îți ajută mintea. Și pot să-ți spun Big Tex din Houson?

— Sînt din Amarillo, spuse el. Nu c-ar conta. Cum vă place felul meu de-a vorbi tărăganat? Pe mine mă dezgustă, dar am descoperit ca unora le place.

— Nu renunța la el. N-am pierdut încă un dolar.

Rînji și vîrî dolarul împăturit în buzunarul de la ceas al pantalonilor

— Mai ții minte ce făceai vineri 12 iunie? l-am întrebat. Dupa-amiază tîrziu sau chiar seara. Era într-o vineri.

Sorbi din bautură și se gîndi, mișcînd cubul de gheața în gură încet și bînd pe lîngă guma de mestecat.

— Am fost aici, în turul de la șase la douăsprezece.

— O femeie subțirică, o blondă drăguță, a tras la hotel și-a rămas aici pîna a venit timpul să ia trenul de noapte spre El Paso. Cred c-a luat acel tren, căci era un El Paso duminica dimineața. A venit aici într-un Packard Clipper, înregistrat ca fiind al lui Crystal Grace Kingsley, Carson Drive, numarul 965, în Beverly Hills S-ar fi putut sa se fi prezentat la hotel sub acest nume sau sub un altul. Mașina ei e încă în garajul hotelului. Aș vrea sa vorbesc cu băieții care au fost acolo cînd a sosit și a plecat. Mai cîștigi un dolar dacă încerci sa-ți amintești.

Am despărțit un alt dolar de amicii lui pe pat și l-a vîrît în buzunar cu zgomotul omizilor care se luptă între ele.

— Pot sa va ajut, zise el calm.

Puse paharul jos şi ieşi din cameră, închizînd uşa în urma. Mi-am terminat bautura şi mi-am turnat o alta. Am intrat în camera de baie şi m-am stropit din nou cu apa călduţă pe spinare. In timpul acestei operaţii, suna telefonul de pe perete şi m-am vîrît cu greu în spaţiul restrîns dintre telefon şi uşa camerei de baie ca sa raspund.

Vocea din Texas spuse.

— A fost Tony. Atît c-a fost luat la armată săptămîna trecuta. Un alt baiat, caruia îi zicem Les, a fost de serviciu cînd a plecat. E aici.

— In regula. Vrei să-l trimiţi la mine?

Ma delectam cu cea de-a doua bautura şi ma gîndeam la o a treia, cînd am auzit o bataie în uşa. Am deschis-o şi în faţă mi-a aparut un şoricel cu ochii verzi şi cu o gura strînsa de fetiţa.

Intra în cameră aproape dansînd şi ma privi cu o expresie vag batjocoritoare.

— Vrei o bautura?

— Sigur, raspunse el cu răceală. Işi turna o duşcă buna, adauga puţin *„ginger ale"* dădu totul pe gît, dintr-o înghiţitura, apoi îşi vîrî o ţigara între buzele lui lungi şi catifelate, şi aprinse un chibrit în timp ce-l scotea din buzunar. Sufla fumul şi continuă sa se uite fix la mine. Vazu banii cu colţul ochilor, fara sa se uite direct la ei. Deasupra buzunarului de la camaşa, în locul unui număr, era brodat: *„Căpitan"*

— Tu eşti Les? l-am întrebat.

— Nu. Se opri. — Nu ne plac copoii pe aici, adauga el. Avem unul la hotel şi n-avem chef sa ne pierdem timpul cu cei care lucreaza pentru alţii.

— În regula, i-am răspuns. Asta-i tot.

— Ce? Gura lui mică se strîmba neplacut.

— Întinde-o!

— Am crezut ca vreţi sa staţi de vorba cu mine, mîrîi el.

— Eşti şeful baieţilor de serviciu?

— Corect.

— Am voit sa-ţi ofer o bautura. Am voit sa-ţi dau un dolar. Uite, am spus, şi i-am întins unul. Iţi mulţumesc ca te-ai deranjat.

Lua dolarul şi-l baga în buzunar, fara un cuvînt de mulţumire. Ramase pe loc, cu fumul ţigarii ieşindu-i pe nas şi privindu-ma cu ochii lui mici şi rai.

— Eu dau ordine aici, zise el.

— Atît cît îţi poţi întinde plapuma, am raspuns. Adica, nu foarte mult. Ţi-ai baut bautura şi ţi-ai primit bacşişul. Aşa ca fa bine şi întinde-o.

Facu stînga împrejur rapid, dădu din umeri, şi ieşi din cameră pe tăcute.

După patru minute se auzi o nouă bătaie la uşă, foarte discretă. Băiatul înalt intră cu un zîmbet ironic. M-am depărtat de el şi m-am aşezat din nou pe pat.

— Nu v-aţi înţeles cu Les, nu-i aşa?

— Nu grozav de bine. E mulţumit?

— Aşa cred. Ştiţi cum sînt căpitanii. Vor o parte din bacşişuri. Eu sînt Les, domnule Marlowe.

— Aşadar tu ai fost de serviciu şi-ai făcut formele de plecare?

— Nu, n-a fost decît un truc. Nu s-a înregistrat niciodată jos la recepţie. Dar îmi amintesc de Packard. Mi-a dat un dolar ca să parchez maşina şi să am grijă de bagaje pînă la plecarea trenului. A luat aici masa de seară. Un bacşiş de un dolar te face să ţii minte în oraşul ăsta. Apoi au fost şi discuţii despre maşina, care a fost lăsată aici atît de mult.

— Ce părere ţi-a făcut doamna?

— Purta un taior în alb şi negru, dar mai ales alb, o pălărie de paie cu o panglică alb şi neagră. Era o doamnă nostimă, cum aţi spus. Mai tîrziu, a luat un taxi ca să meargă la gară. I-am pus bagajele în taxi. Aveau iniţiale pe ele, dar nu mi le mai amintesc.

— Mă bucur că nu ţi le poţi aminti, i-am spus. Ar fi greu de crezut. Mai ia o băutură. Ce vîrstă crezi că avea?

Clăti celălalt pahar şi îşi amestecă o băutură ca lumea.

— Greu de spus vîrsta unei femei astăzi. Aş zice că avea vreo treizeci de ani, poate mai mult, poate mai puţin.

Am vîrît mîna în haină după poza lui Crystal cu Lavery pe plajă şi i-am întins-o.

O privi cu atenţie, o îndepărtă de ochi, apoi o apropie.

— Nu va trebui să juri la tribunal dacă o recunoşti sau nu, am zis.

— Nu va fi cazul, zise el dînd din cap. Blondele astea micuţe seamănă aşa de mult, încît chiar dacă se îmbracă diferit, le priveşti într-o altă lumină, sau le vezi cu alte machiajuri, arată la fel, ori nu seamănă deloc.

— Ce te deranjează? l-am întrebat.

— Mă gîndeam la tipul din poză. Are vreo legătură cu cazul?

— Spune-mi ce ştii, i-am răspuns.

— Cred că ăsta e tipul care i-a vorbit în holul hotelului şi-a luat apoi masa de seară cu ea. Un crai înalt şi bine, cu trupul unui boxer de categorie uşoară. Au plecat împreună cu taxiul.

— Eşti absolut sigur?
Se uită la banii de pe pat.
— Foarte bine, cît mă costă? am întrebat plictisit.
Se îmbăţoşa, puse poza pe masa şi scoase din buzunar cele două hîrtii de un dolar împaturite şi le aruncă pe pat.
— Mulţumesc pentru băutură, zise el, şi să te ia dracu! Se îndreptă spre uşa.
— Ascultă, stai jos şi nu mai fi aşa de susceptibil! am bombanit.
Se aşeză şi mă privi cu ochi duri.
— Şi renunţa la manierele astea din sud, am spus. Am cunoscut băieţi de serviciu la hoteluri de ani şi ani. Daca-am dat de unul care n-a încercat sa mă traga pe sfoară, e în regula. Dar sa nu-ţi închipui c-am să cred ca exista vreunul care sa nu încerce sa ma tragă pe sfoară.
Zîmbi vag şi dadu din cap. Luă poza din nou şi ma privi peste ea.
— Tipul ăsta arată grozav în poză, zise el. Mult mai bine ca doamna. Dar mai exista ceva care m-a facut sa-mi amintesc de el. Am avut impresia ca doamna nu fusese prea încîntata cînd el a întîmpinat-o în hol.
Am reflectat la cele spuse de el şi-am tras concluzia că nu însemnau mare lucru. Ar fi putut să fi întîrziat sau sa fi ratat întîlniri mai devreme. Am spus:
— Exista un motiv pentru asta. Ai băgat cumva de seamă ce bijuterii purta doamna? Inele, cercei, orice ar fi bătut la ochi sau părea scump?
Îmi spuse că nu băgase de seamă.
— Avea păr curt sau lung, lins, cîrlionţat sau ondulat? Era o blonda naturală sau avea părul vopsit?
— Nu-i uşor să raspunzi la ultima întrebare, domnule Marlowe, zise el rîzînd. Cînd părul e blond natural, femeile îl vor şi mai deschis la culoare. În ce priveşte restul de întrebări, ţin minte că părul era cam lung, aşa cum se poartă acum, ondulat jos şi pieptănat lins. Dar s-ar putea să mă înşel. Se uita din nou la poza. — Aici are parul legat la spate, zise el. Greu de spus.
— Ai dreptate. Singurul motiv pentru care te-am întrebat a fost ca sa mă asigur că nu exagerezi în observaţii. Cel care observă prea multe detalii prezintă la fel de puţină încredere ca şi martorul care n-a remarcat nimic. Unii inventeaza jumătate din amănunte. Te-am verificat, şi ai trecut cu bine examenul, ţinînd seama de împrejurări. Mii de mulţumiri.
I-am dat înapoi cei doi dolari ai lui şi-am mai adăugat o hîrtie de cinci ca să le ţină companie. Mi-a mulţumit, şi-a

terminat băutura şi-a plecat discret. Am dat şi eu paharul pe gît, l-am spălat din nou şi-am hotărît că făceam mai bine dacă mergeam acasă decît să dorm în acel hotel. Mi-am îmbrăcat cămaşa şi haina din nou şi-am coborît la parter cu geamantanul.

Şobolanul roşcat care făcea pe căpitanul era singurul băiat de serviciu în hol. Mi-am dus singur geamantanul la biroul recepţiei, iar tipul nu schiţă nici un gest ca să mi-l ia din mînă. Recepţionistul cu aer de intelectual mă despărţi de doi dolari, fără ca măcar să-mi arunce o privire.

— Doi dolari ca să petreci o noapte în mizeria asta, am spus, cînd aş fi putut să dorm pe gratis într-o ladă de gunoi bine aerisită şi frumoasă.

Recepţionarul căscă, nu reacţionă la spusele mele imediat şi zise:

— Se răcoreşte destul de bine şi aici pe la ora trei dimineaţa. De la acea oră şi pînă la opt, sau chiar nouă, e destul de agreabil.

Mi-am şters transpiraţia de pe ceafă şi-am ieşit împleticindu-mă la maşină. La miezul nopţii pînă şi volanul maşinii era fierbinte.

Am ajuns acasă pe la trei fără un sfert noaptea şi Hollywoodul mi s-a părut o gheţărie. Pînă şi în Pasadena simţisem răcoarea.

14

Am visat că mă aflam în adîncurile îngheţate şi verzi ale unei ape, cu un cadavru sub braţ. Cadavrul avea păr blond şi lung care plutea în faţa mea. Un peşte enorm cu ochi bulbucaţi, umflaţi şi cu solzi lucid de putreficiune, înota pe lîngă mine, rînjind ca un bătrîn pervers. Exact în clipa cînd eram gata să explodez din cauza lipsei de aer, trupul de la subsuoară căpătă viaţă şi se îndepărtă de mine. În minutul următor, mă luptam cu peştele, în timp ce cadavrul se rostogolea întruna în apă, învîrtindu-şi părul lung.

M-am trezit cu [illegible] şi cu mîinile [illegible] de [illegible] trapezm [illegible]. Cînd [illegible] drumul. [illegible] au [illegible] m-am [illegible], m-am [illegible] în [illegible] în [illegible]. Cînd mi-am terminat [illegible] m-am dus la loc la culcare.

[illegible] cînd m-am trezit [illegible] în [illegible]. [illegible] era fierbinte. Am făcut un [illegible] m-am bărbierit şi, [illegible] am [illegible] şi-am făcut [illegible] în bucătărie. Cînd [illegible] să-mi termin micul dejun, am auzit o bătaie în uşa apartamentului.

M-am dus [illegible] cu gura încă plină de [illegible]. În [illegible] un tip subţirel, [illegible] la [illegible] şi îmbrăcat într-un costum gri sever.

— [illegible] locotenent la Biroul Central de [illegible] spuse el şi intră în odaie.

[illegible] pe care [illegible] pe marginea unui scaun, aşa cum fac oamenii ca el de obicei, îşi învîrti pălăria în mînă şi mă privi fix şi calm, cum le e obiceiul.

— Am primit un telefon de la San Bernardino în legătură cu [illegible] de la Pume Lake F[illegible] în [illegible] cînd a fost descoperit cadavrul.

Am dat afirmativ din cap şi i-am spus:

— Vrei o ceaşcă de cafea?

— Nu, mulţumesc. Mi-am luat micul dejun acum două ore.

Mi-am luat [illegible] şi m-am aşezat în colţul opus al camerei.

— Ni s-a cerut să te cercetăm, zise el. Să le dăm informaţii despre dumneata.

— Fireşte.

— Aşa c-am făcut-o. Se pare că ai o bună reputaţie în ce ne priveşte. Ce coincidenţă ciudată ca un om cu meseria dumitale să se afle acolo cînd se descoperă un cadavru.

— Aşa sînt eu, i-am răspuns. Norocos din fire.

— Mi-am zis c-ar fi bine să vin să te văd şi să te salut.

— Perfect. Încîntat de cunoştinţă, locotenente.

— O coincidenţă ciudată, repetă el, dînd din cap. Te aflai acolo în exerciţiul funcţiunii, cum se spune?

— Dacă mă aflam, am răspuns, funcţiunea mea n-avea nimic de-a face cu fata care s-a înecat, din cîte îmi dau seama.

— Dar nu poţi fi complet sigur?

— Pînă nu termini un caz, nu poţi să fii nici sigur de ramificaţiile lui, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Își plimbă degetul de jur împrejur panglica de la pălărie, ca un om timid. Ochii lui nu aveau însă nimic timid.

— Aș dori să fiu sigur că dacă ramificațiile de care ai pomenit se întîmplă să apară în cazul femeii înecate, o să ne ții la curent.

— Sper că te poți bizui pe asta, am răspuns.

— Am dori ceva mai substanțial decît o speranță. N-ai vrea să ne spui nimic mai mult în clipa de față?

— În clipa de față nu știu nimic mai mult decît știe Patton.

— Cine-i Patton?

— E polițistul de la Puma Point.

Tipul scoțian zîmbi îngăduitor. Își pocni încheietura mîinii și vorbi după o pauză:

— Procurorul din San Bernadino ar dori să vorbească cu dumneata, înainte de anchetă. Dar ancheta nu va fi foarte curînd. Acum încercăm să obținem niște amprente. Le dăm unui specialist.

— Asta are să fie greu de făcut. Cadavrul e într-o stare înaintată de descompunere.

— E o operație care se face acum curent. Au descoperit un sistem la New York, unde scot tot timpul cadavre din apă. Taie bucăți din pielea degetelor, le întăresc într-o soluție de tanin și le transformă în amprente. De obicei, reușesc destul de bine.

— Crezi că femeia asta a avut vreun cazier judiciar?

— Noi luăm întotdeauna amprente de pe cadavre, zise el. Ar fi trebuit să știi asta.

— N-o cunosc pe doamna. Dacă îți închipui c-am cunoscut-o și că de asta m-am dus acolo, te înșeli.

— Dar n-ai chef să ne spui ce făceai acolo, persistă el.

— Așadar, îți închipui că mint.

Își roti pălăria pe degetul arătător osos.

— Nu m-ai înțeles bine, domnule Marlowe. Noi nu credem nimic. Noi doar cercetăm și descoperim lucruri. E o operație obișnuită. Ar fi trebuit să știi. Ești de destulă vreme în branșa asta. Se ridică și își puse pălăria pe cap. — Anunță-mă dacă pleci din oraș. Îți rămîn îndatorat.

I-am promis c-am s-o fac și l-am întovărășit pînă la ușă. Ieși cu o ușoară plecăciune a capului și cu un surîs discret și trist. L-am urmărit cum mergea alene pe coridor și cum a chemat liftul.

M-am întors la masa din bucătărie să văd dacă mai aveam cafea. Mai era cam două treimi de ceașcă. Am pus lapte și zahăr în ea și-am luat ceașca cu mine la telefon. Am chemat cartierul general al Poliției din centru și-am cerut să-mi dea legătura cu

Biroul de Detectivi iar apoi cu locotenentul Floyd Greer
— Locotenentul Greer nu-i în birou acum, spuse o voce. Vrei să vorbeşti cu altcineva?
— De Soto e acolo?
— Cine?
Am repetat numele
— Ce rang are şi în ce secţie lucrează?
— În secţia de detectivi în civil, sau aşa ceva.
— Aşteaptă o clipă.
Am aşteptat. Vocea graseiată se întoarse în curînd şi spuse
— Ce fel de glumă e asta? N-avem nici un De Soto aici Cine e la telefon?
Am închis telefonul, mi-am băut cafeaua şi-am format numarul de telefon al biroului lui Derace Kingsley. Calmă şi politicoasă, domnişoara Fromsett îmi spune că tocmai venise şi îmi dădu legătura cu el fără să murmure
— Aha, zise el cu o voce puternică şi decisă ca la începutul unei zile proaspete, ce-ai aflat la hotel?
— A fost într-adevăr la hotel Şi Lavery a întîlnit-o acolo Băiatul de serviciu care mi-a dat informaţiile l-a pomenit pe Lavery fără să-l fi îndemnat eu Lavery a luat masa de seară cu ea apoi au plecat împreună în maşina care a dus-o la gara
— Ar fi trebuit să-mi închipui că minte, spuse Kingsley încet. Mi-a făcut impresia că e surprins cînd i-am spus de telegrama din El Paso. M-am lăsat convins de impresiile mele Altceva?
— Nimic altceva la hotel. M-a vizitat un poliţist azi-dimineaţă. M-a examinat cum au obiceiul, şi m-a prevenit să nu plec din oraş fără să-l anunţ. A încercat să afle de ce m-am dus la Puma Point. Nu i-am spus şi întrucît nu părea nici măcar să ştie despre existenţa lui Jim Patton, e clar că Patton n-a spus nimic nimănui.
— Jim are să încerce să facă tot posibilul şi să se poarte frumos zise Kingsley De ce m-ai întrebat aseara despre un nume... Mildred sau aşa ceva?
I-am spus pe scurt. I-am spus despre maşina lui Muriel Chess şi despre hainele ei, cît şi unde fuseseră găsite.
— Asta-i rău pentru Bill, zise el. Cunosc Coon Lake bine dar nu mi-ar fi trecut nici dată prin minte să folosească acea veche magazie... sau măcar să mă gîndesc la ea. Nu numai că-i rău, dar pare premeditat.
— Nu sînt de acord. Dacă ar fi cunoscut regiunea destul de bine, nu i-ar fi luat mult să caute un ascunziş potrivit. Bill era limitat în acţiuni de distanţă.

— S-ar putea. Ce intenţionezi să faci acum? m-a întrebat el.
— Să-l iau din nou la rost pe Lavery, fireşte.
Se declară de acord că era singurul lucru de făcut. Apoi adăugă:
— Această istorie, tragică cum este, nu ne priveşte, nu-i aşa?
— Afară de cazul cînd soţia dumneavoastră ştia ceva despre ea.
Vocea îi deveni tăioasă cînd îmi răspunse:
— Ascultă-mă, Marlowe, cred ca pot să înţeleg ca instinctele dumitale de detectiv te împing să fagi legătura între tot ce s-a întîmplat într-un caz, dar nu te lasa dus de asta. Viaţa nu e deloc aşa.. cel puţin nu viaţa pe care am trăit-o eu. E mai bine să laşi afacerile familiei Chess pe seama poliţiei şi să-ţi foloseşti creierii lucrînd pentru familia Kingsley.
— În regulă, am răspuns
— N-am avut intenţia să fiu arogant, zise el.
Am rîs din toata inima, mi-am luat rămas bun şi-am închis telefonul. Am terminat cu îmbracatul şi-am coborît la garaj ca să-mi iau Cryslerul. Am apucat-o din nou spre Bay City

15

Am trecut de intersecţia cu Altair Street şi-am continuat să merg pînă cînd strada care o intersecta se ajungea la marginea canyonului şi se termina într-un spaţiu de parcare semicircular, avînd în jur un trotuar şi un gard alb de lemn. Am ramas în maşină o vreme reflectînd, uitîndu-mă la ocean şi admirînd desfăşurarea gri şi albastră a munţilor ce se întindeau spre Pacific.
Încercam să mă decid cum să-l tratez pe Lavery, delicat ca pe un fulg sau să-l pleznesc peste mutră şi să-i fac scandal. Am hotarît ca n-aveam nimic de pierdut dacă foloseam metoda blîndă. Dacă nu mergea — şi nu credeam c-avea să meargă — aveam să las natura să-şi urmeze cursul şi sa demolăm mobilierul.
Aleea pavată care mergea prin spatele casei vreo jumătate de strada, pe partea abrupta a străzii, era pustie. Dedesubtul ei, pe

strada următoare de pe deal cîțiva copii — jucau cu un bumerang, alergînd în urma lui, îmbrîncindu-se și urlînd unii la alții, cum fac de obicei. Mai jos, pe deal, se afla o casă înconjurată de pomi și de un zid de cărămidă roșie. În curtea din spate se zăreau rufe puse la uscat iar pe acoperiș doi porumbei se fîțîiau de colo-colo, dînd din cap. Un autobuz albastru și crem se urni din greu pe stradă și ajunse în fața casei de cărămidă unde se opri. Un om foarte bătrîn se dădu jos cu mare grijă, se îndreptă din spate și bătu de cîteva ori în pămînt cu un baston greu, înainte de-a începe urcușul pe pantă.

Aerul era mai curat ca ieri. Dimineața era calmă. Am lăsat mașina pe loc și am mers pe Altair Street la casa cu numărul 623.

Jaluzelele erau lăsate la ferestrele din față și locuința avea un aer adormit. Am călcat pe mușchiul de pe peluză și-am sunat. Am observat că ușa era întredeschisă. Ieșise puțin din balamale, ca multe uși, și zăvorul se afla puțin deasupra spațiului unde ar fi trebuit să fie. Mi-am amintit că ieri, cînd plecasem de acolo, ușa se înțepenea.

Am împins-o ușor, și ușa s-a deschis înăuntru cu un clic slab. Camera din dosul ei era în întuneric, deși cîteva raze de lumină pătrundeau de la ferestrele ce dădeau spre apus. Nimeni nu răspunse la sunetul soneriei. Deci n-am mai sunat din nou. Am împins ușa puțin mai mult și-am pășit înăuntru.

Odaia mirosea a cald și a stătut, mirosul de dimineață într-o casă unde nu s-au deschis încă geamurile. Sticla de coniac *Vat 69*, de pe masa rotundă de lîngă sofa, era aproape goală și o alta plină aștepta alături. Vasul de bronz în care se ținea gheața avea la fund puțină apă. Se folosiseră două pahare și o jumătate de sifon.

Am închis ușa la loc, așa cum o găsisem, și-am tras cu urechea. Dacă Lavery era plecat, m-am gîndit să risc și să cercetez casa. N-aveam nici un fel de dovezi împotriva lui, dar ce aveam era destul ca să-l împiedice să cheme poliția.

Timpul trecu în tăcere. Trecu în bîzîitul monoton al unui ceas electric de pe consolă, în zgomotul unui claxon îndepărtat pe Aster Drive, în zumzăitul de viespe al unui avion dincolo de dealuri și deasupra canionului, în huruitul brusc al frigiderului din bucătărie.

Am înaintat în cameră și am rămas pe loc, uitîndu-mă în jur și trăgînd cu urechea fără să aud altceva decît acele zgomote obișnuite ale casei care nu au nimic de-a face cu oamenii care locuiesc acolo. Am pornit-o pe covor spre arcada din spatele casei.

O mînă înmănuşată apăru pe grilajul alb de metal de la capatul arcadei, unde scările începeau să coboare. Apăru şi se opri.

Se mişcă şi se văzu o pălărie de damă, apoi un cap. Femeia coborî calm scările. Ajunse în camera, intră prin arcadă şi încă nu păru să mă vadă. Era o femeie subţirică la trup, de o vîrsta incertă, cu păr şaten în dezordine, o gură rujată neglijent într-un roşu-aprins, cu prea mult fard pe obraji şi cu ochii înnegriţi de rimel. Un taior albastru de lînă aspră arăta ca dracu împreună cu pălăria mov care se chinuia să-şi menţină echilibrul pe marginea capului ei.

Mă văzu dar nu se opri şi nici nu-şi schimbă expresia cîtuşi de puţin. Înainta încet în încăpere, ţinîndu-şi mîna dreaptă departe de trup. Mîna stîngă purta mănuşa cafenie pe care o văzusem pe grilaj. Mănuşa de pe mîna dreaptă era încleştată de patul unui revolver mic.

Apoi se opri, trupul i se curbă şi un sunet rapid şi trist îi scapa de pe buze. Chicoti, un chicotit nervos şi ascuţit. Înainta hotărîtă cu arma îndreptată spre mine.

Am continuat să privesc revolverul şi sa nu urlu.

Femeia se apropie. Cînd se află destul de aproape ca să poată vorbi confidenţial, îndreptă arma spre stomacul meu şi spuse:

— N-am venit decît să-mi încasez chiria. Casa pare să fie bine îngrijită. Nu-i nimic spart. A fost întotdeauna un chiriaş ordonat. N-am vrut sa rămînă prea mult în urmă cu chiria.

Un om cu o voce crispată şi nefericită o întrebă politicos:

— Cu cîte luni e în urmă?

— Cu trei luni. Doua sute patruzeci de dolari. Optzeci de dolari pe lună e o chirie foarte rezonabilă pentru o locuinţă atît de frumos mobilata ca asta. Am avut unele mici probleme cu primirea chiriei mai înainte, dar s-au încheiat întotdeauna foarte bine. A promis că-mi dă un cec azi-dimineaţa. La telefon. Vreau să spun ca-a promis că mi-l dă azi-dimineaţă.

— La telefon, am zis. Azi-dimineaţă.

M-am fîţîit niţel, fără ca ea sa observe. Ma gîndeam să mă apropii destul de ea ca să-i dau una peste mînă, s-o fac sa schimbe traiectoria armei iar apoi să mă reped la ea mai înainte ca să aibă timp să îndrepte din nou revolverul spre mine. N-am avut niciodată mare noroc cu manevra asta, dar merita s-o încerc din cînd în cînd. Acum mi se părea ocazia cea mai bună.

M-am tras mai aproape de ea cu vreo zece centimetri, dar nu destul de aproape ca sa încerc ceva.

— Sînteţi proprietara? am întrebat. Nu m-am uitat direct la armă. Aveam o speranţă, o foarte vagă speranţă ca doamna nu-şi dădea seama că avea revolverul îndreptat spre mine.

— Fireşte. Sînt doamna Fallbrook. Cine-ai crezut ca sînt?

— Mi-am închipuit eu că sînteţi proprietara, am răspuns. Pomenind de chirie şi de altele. Dar n-am ştiut cum vă numiţi. M-am mai apropiat cincisprezece centimetri. O manevră abilă. Ar fi păcat să nu-mi încerc tehnica.

— Pot să te întreb cine eşti dumneata?

— Am venit în legătura cu ratele de la maşină. Uşa era întredeschisă şi-am împins-o. Nu ştiu de ce-am făcut-o.

Am încercat să iau aerul unuia care vine de la întreprinderea de credit ca să încaseze rata la maşină. Puţin dur, dar gata să zîmbesc încîntător.

— Vrei să spui că domnul Lavery a rămas în urmă cu plata ratelor la maşină? mă întrebă ea părînd neliniştită.

— Nu prea mult, am răspuns consolator.

Eram gata acum. Puteam să ajung pînă la ea şi puteam să dispun de iuţeala necesara. Nu-mi rămînea decît să-i dau una peste mînă şi să schimb direcţia armei. Am început să-mi ridic piciorul de pe covor.

— Ştii ceva? zise ea. Uite ce armă ciudată am gasit pe scări.. Oribila şi uleioasă. nu-i aşa? Iar mocheta de pe scări e de lînă gri. Foarte scumpă.

Şi îmi întinse arma.

Mîna mi s-a îndreptat spre revolver, ţeapănă cum e coaja oului şi la fel de fragilă. Am luat arma. Doamna mirosi cu greaţă mănuşa care fusese încleştată în jurul patului armei. Continua să vorbească pe acelaşi ton de logica dementa. Mi-am auzit genunchii trosnind cînd m-am destins.

— Fireşte că-i mult mai simplu pentru dumneata. Vreau sa spun în legatură cu maşina. O poţi lua înapoi oricînd, dacă n-ai altă cale. Dar nu-i deloc aşa de uşor să ţii cu tine o casă frumos mobilată. Îţi ia timp şi bani ca să evacuezi un chiriaş. Iar apoi s-ar putea să fie la mijloc şi mult sînge-rău, cînd lucrurile încep să se spargă, uneori intenţionat. Covorul de pe mocheta asta mă costa două sute de dolari, luat de ocazie. Nu-i decît un covor de iută. dar ce nuanţă superba, nu-i aşa? Nimeni n-ar banui că-i de iută sau de ocazie. Ce caraghios, fiindcă după ce-l foloseşti, orice obiect devine de ocazie. Culmea e c-am venit pe jos ca să economisesc cauciucurile de la maşină, cum ne cere guvernul. Aş fi putut să iau autobuzul pentru o jumătate de drum, dar blestemata de maşina nu soseşte niciodată, afara de cazul cînd merge in direcţia opusă.

Nu i-am dat prea mare atenţie. Suna ca valurile mării care se spărgeau undeva departe, într-un loc invizibil. Mă preocupa arma.

I-am scos încărcatorul. Era gol. Am întors-o şi m-am uitat pe ţeavă. Era şi ea goală. Am mirosit ţeava. Mirosea urît.

Am vîrît arma în buzunar. Un revolver automat, cu şase gloanţe, calibrul 25, acum gol. Toate gloanţele trase. Gol, dar nu de mult timp. Nu de mai mult de-o jumătate de oră.

Arma a fost folosită? întreba doamna Fallbrook pe un ton agreabil. Sper sincer că nu.

— Există vreun motiv ca să fi fost folosită? am întrebat-o. Vocea îmi era calmă, dar mintea îmi era confuză.

— Am găsit-o pe scară, zise ea. La urma urmei, oamenii folosesc arme de foc.

— Ce mare adevăr. Probabil că domnul Lavery avea o gaură în buzunar. Deci nu-i acasă?

— Oh, nu. Clatină din cap şi păru decepţionată. Şi nu găsesc că-i foarte frumos din partea lui. Mi-a promis cecul şi apoi a plecat..

— Cînd i-aţi telefonat? am întrebat-o.

— Păi, aseară. Se încruntă, căci întrebările repetate nu-i plăceau.

— Trebuie să fi fost chemat undeva, am zis.

Îşi aţinti privirea în spaţiul dintre sprîncenele mele, atent.

— Ascultă, doamnă Fallbrook, am spus. Hai să lăsăm gluma, doamnă Fallbrook. Nu că nu m-ar amuza. Şi nu că mi-ar face plăcere. Sper că nu l-ai împuşcat, fiindcă a rămas trei luni în urmă cu chiria, nu-i aşa?

Se aşeză pe marginea unui scaun, îşi mişcă vîrful limbii pe buzele rujate ale gurii subţiri.

— Vai, ce sugestie oribilă, răspunse ea mînioasă. Nu cred că eşti un om simpatic. Ai zis că arma n-a fost folosită?

— Toate armele au fost folosite cîndva. Toate revolverele au fost încărcate odinioară. Acesta nu e încărcat acum.

— Păi, în acest caz .. făcu un gest de nerăbdare şi îşi mirosi din nou mîna cu mănuşa pătată de ulei.

— Foarte bine, să zicem că m-am înşelat. N-a fost decît o glumă. Domnul Lavery nu era acasă şi ai cercetat locuinţa. Fiind proprietara, ai o cheie. E adevărat ce spun?

— N-am avut intenţia să mă amestec, zise ea, muşcîndu-şi un deget. Poate că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar cred că am dreptul să ştiu cum stau lucrurile.

— Perfect, ai văzut. Şi eşti sigură că nu e aici?

— Nu m-am uitat sub pat și nici în răcitor, răspunse ea rece. L-am strigat din capul scărilor cînd n-a răspuns la sonerie. Apoi am coborît în holul de jos și l-am strigat din nou. Am aruncat pînă și o privire în dormitor. Își coborî ochii timid și își suci mîna pe genunchi.

— Perfect, ai văzut. Și ești sigură că nu e aici?

— Nu m-am uitat sub pat și nici în răcitor, răspunse ea rece. L-am strigat din capul scărilor cînd n-a răspuns la sonerie. Apoi am coborît în holul de jos și l-am strigat din nou. Am aruncat pînă și o privire în dormitor. Își coborî ochii timid și își suci mîna pe genunchi.

— Atunci așa stau lucrurile, am zis.

Dadu din cap fericită.

— Chiar așa. Și cum ai spus că te cheamă?

— Vance, am spus. Philo Vance[1].

— Și pentru ce companie lucrezi, domnule Vance?

— Momentan sînt șomer. Pînă cînd șeful poliției intră din nou la apă.

Păru surprinsă.

— Dar mi-ai spus c-ai venit pentru o rată la mașină.

— Asta nu-i decît o ocupație suplimentară. Ca să-mi ocup timpul.

Se ridică în picioare și mă privi ferm. Îmi spuse pe un ton rece.

— În acest caz, cred c-ai face bine dacă ai pleca.

— M-am gîndit să arunc o privire prin casă, dacă nu te deranjează. S-ar putea să descopăr ceva care ți-a scăpat.

— Nu cred că va fi nevoie, răspunse ea. Asta-i casa mea. Și-am să te rog să pleci acum, domnule Vance.

— Și dacă nu plec, o să chemi pe cineva care are s-o facă. Ia loc, doamna Fallbrook. Am să arunc doar o privire. Arma asta, știi, mi se pare ciudată.

— Dar ți-am spus c-am găsit-o pe scară, replică ea furioasă. Nu știu nimic altceva în legătură cu ea. Nu știu absolut nimic despre arme de foc. N-am folosit niciodată una. Deschise o poșetă mare, albastră, scoase o batistă din ea și își șterse la nas.

— Asta-i povestea dumitale, am zis. Nu sînt obligat s-o cred.

Îmi întinse mîna stîngă cu un gest patetic asemenea soției necredincioase din vechile melodrame.

— Ah, n-ar fi trebuit să vin niciodată! strigă ea. A fost îngrozitor ce-am făcut! Îmi dau acum seama. Domnul Lavery are să fie furios.

---

[1] *Philo Vance*: detectivul din romanele polițiste scrise de S.S. Van Dine între anii 1930—1940 (n.tr.)

— N-ar fi trebuit să-mi îngădui să descopăr că arma e goală. Pîna atunci aveai toate atuurile.

Batu cu piciorul în podea. Era exact gestul care lipsea. Scena era perfectă.

— Eşti un tip absolut oribil! zbiera ea. Să nu îndrăzneşti să mă atingi! Să nu faci un singur pas spre mine! N-am să mai rămîn un minut în această casă împreună cu dumneata! Cum îţi permiţi să mă insulţi aşa..

Îşi ridică vocea în aer şi o întinse ca pe un elastic. Apoi îşi lăsa capul în jos, cu pălaria mov pe el, şi o rupse la fugă spre uşă. În timp ce trecea pe lîngă mine întinse un braţ, ca şi cum ar fi voit să mă imobilizeze, dar nu era destul de aproape iar eu am rămas nemişcat. Trînti uşa de perete şi ieşi în trombă din casă, luînd-o în sus pe stradă. Uşa se mişcă încet la loc şi i-am auzit zgomotul de paşi rapizi cînd uşa s-a închis în clanţă.

Mi-am pipăit cu unghia dinţii şi mi-am dat un pumn încet în bărbie, trăgînd în continuare cu urechea. N-am auzit nimic care să merite să mai trag cu urechea. Un revolver automat cu şase gloanţe, toate trase.

— Ceva, am zis eu cu voce tare, e în neregulă în scena asta.

Casa mi se părea anormal de liniştită. Am paşit pe covorul roz prin arcadă ca sa ajung la capul scarilor. Am rămas pe loc şi-am tras iar cu urechea.

Am dat resemnat din umeri şi-am început să cobor încet scările.

16

Holul de jos avea cîte o uşă la fiecare capat şi alte două la mijloc, una lîngă alta. Prima era a unui dulap de rufe, iar cealaltă era încuiată. Am mers pînă la capătul coridorului, şi am intrat în dormitorul de oaspeţi, cu jaluzelele lasate, avînd aerul că nu fusese folosit. M-am întors la celalalt capat al coridorului şi am intrat în celălalt dormitor, care avea un pat dublu, un covor bej, mobilă dreaptă dintr-un lemn uşor, o oglinda rotundă deasupra unei masuţe de toaleta, şi cu o lampă cu lumina fluorescentă deasupra. Într-un colţ, pe o măsuţă cu suprafaţa de oglindă, se găseau un cocor de cristal iar alături o cutie tot de cristal, cu ţigari.

Pe măsuţa toaletei era presărată pudră. Pe prosopul care atîrna peste coşul de hîrtii se vedeau petele lăsate de un ruj de

culoare închisă. Pe pat se aflau perne cu adîncituri lăsate probabil de capete. De sub o pernă trăgea cu ochiul batista unei doamne. La capatul patului atîrna o pijama neagră dintr-un material transparent. Un parfum de *chypre*, cam persistent, plutea în aer.

M-am întrebat ce părere trebuie să fi avut doamna Fallbrook de aceste lucruri.

M-am întors şi m-am privit în oglinda lungă a unui dulap în perete. Uşa era vopsită în alb şi avea o clanţa de cristal. Am întors clanţa cu batista şi m-am uitat înauntru. Dulapul căptuşit de lemn de cedru era aproape plin cu haine bărbăteşti. Am detectat un miros placut şi prietenos de haine de tweed. Dulapul nu era totuşi plin pînă la refuz cu haine barbateşti.

Înauntru atîrna şi un taior de dama în alb şi negru, dar mai ales alb, pantofi albi cu negru, dedesubt, iar pe un raft deasupra o palarie de pai cu o panglică în alb şi negru. Mai erau şi alte haine de dama, dar nu mi-am bătut capul cu ele.

Am închis uşa dulapului şi-am ieşit din dormitor, cu batista încă în mîna pentru alte clanţe de dulap.

Uşa de lînga dulapul de rufe, cea încuiata, trebuie să fi dat în baie. M-am aplecat şi-am observat ca în mijlocul clanţei era o deschizatura mica şi strîmta. Mi-am amintit că astfel de uşi se încuiau împingînd un buton care se afla în mijlocul clanţei dinauntru, şi ca deschizatura strîmta era pentru o cheie de metal fara dinţi, care deschidea uşa pe dinafara daca cineva ar fi leşinat în baie sau copiii se încuiau înauntru şi se apucau de nazbîtii.

Cheia de la camera de baie se afla de obicei pe pervazul de sus al uşii de la dulapul de rufe. Dar nu de data asta. Am încercat cu briceagul, dar era prea subţire. M-am înapoiat în dormitor şi-am luat o pila de unghii de pe masuţa toaletei. S-a potrivit. Am deschis uşa camerei de baie.

Pijamalele crem ale unui barbat zaceau peste un coş de rufe murdare. Pe jos am văzut o pereche de papuci verzi fara spate. Pe marginea chiuvetei se aflau o lama de barbierit şi un tub deschis cu crema de ras. Fereastra de la camera de baie era închisa şi în aer plutea un miros puternic care nu semana cu nici un alt miros.

Pe dalele vernil ale camerei de baie luceau viu şi metalic trei cartuşe goale iar în fereastra cu geam givrat se vedea o gaura clara. La stînga şi puţin deasupra ferestrei erau doua zgîrieturi în zid unde se zărea albul de sub vopsea şi unde ar fi putut patrunde ceva, cum ar fi, de pilda, un glonţ.

Perdeaua din mătase impermeabilă verde şi albă de la cabina duşului atîrna pe inele lucioase de crom şi era închisă. Am tras-o iar inelele au scos un sunet neplăcut, de zgîrietură, care nu ştiu de ce mi s-a parut scandalos de tare.

In timp ce mă aplecam, am simţit că-mi trosneşte uşor gîtul. Era acolo, n-avea unde să fie în altă parte. Ghemuit în colţ, sub două robinete lucioase, iar apa îi picura încet pe piept din duşul cromat de deasupra.

Ţinea genunchii îndoiţi, dar destinşi. Pe pieptul gol se vedeau două găuri albastru-închis, ambele destul de aproape de inimă pentru a-l ucide. Sîngele parea să se fi dus prin gaura de scurgere a apei.

Ochii aveau o expresie ciudat de vie şi de plina de aşteptari, ca şi cum ar fi mirosit cafeaua de dimineaţa şi ar fi ajuns la concluzia c-avea să fie buna.

O operaţie curata şi efectiva. Tocmai ai terminat de bărbierit şi te-ai dezbrăcat ca să faci un duş, şi te sprijini de perdeaua de la cabină, potrivind temperatura apei. Uşa din spate se deschide şi cineva intra în camera de baie. Acel cineva putea fi o femeie cu o arma. Te uiţi la armă şi doamna te împuşcă.

Primele trei gloanţe ratează ţinta. Pare imposibil la o distanţa atît de mică, dar s-a întîmplat. Poate ca se întîmpla tot timpul. Nu prea sînt la curent.

N-ai unde să fugi. Poţi să te repezi la ea şi să-ţi încerci norocul, dacă eşti acel gen de om şi dacă ai practică. Aplecat însă peste robinetul de la duş, ţinînd perdeaua închisa, n-ai cum sa-ţi menţii echilibrul. Exista de asemenea posibilitatea să îngheţi de frică, dacă eşti ca toţi ceilalţi oameni. Aşa ca n-ai unde sa te ascunzi, afară de cabina de duş.

Aşa că te ascunzi acolo. Te ascunzi cît poţi de adînc, dar locul e foarte mic şi aluneci cînd te sprijini de pereţii acoperiţi cu faianţă. N-ai mult spaţiu ca sa te mişti şi nu mai ai mult de trăit. Apoi alte doua împuşcaturi, poate chiar trei, şi aluneci pe lîngă zid, iar ochii nu-ţi mai exprimă frica. Sînt doar ochii pustii ai morţilor.

Doamna întinde mîna şi opreşte apa de la duş. Încuie pe dinauntru camera de baie. In drum spre ieşire, arunca arma fara gloanţe pe mocheta scărilor. De ce sa-şi faca griji? E probabil arma ta.

Adevarat? Trebuie sa fie adevarat.

M-am aplecat şi l-am tras de braţ. Gheaţa n-ar fi putut fi mai rece sau mai rigidă. Am ieşit din camera de baie, lăsînd uşa neincuiata. Nu mai era nevoie. Le dădea de lucru poliţiştilor.

M-am dus în dormitor şi-am scos batista de sub pernă. Era o bucăţică de linon cu o margine brodată în roşu. Doua iniţiale mici erau cusute într-un colţ: „*A.F.*"

— Adrienne Fromsett, am spus. Am rîs. Era un rîs cam sinistru

Am scuturat batista ca sa scot mirosul de *chypre* din ea, apoi am împăturit-o în foiţă şi-am băgat-o în buzunar. M-am dus sus în camera de toate zilele şi-am căutat prin biroul de lîngă perete. Biroul nu conţinea scrisori interesante, numere de telefon sau cutii de chibrituri pline de revelaţii. Sau dacă ar fi conţinut, atunci mi-au scăpat vederii.

M-am uitat la telefon. Se afla pe o măsuţă lîngă peretele unde era căminul. Avea un fir lung aşa încît domnul Lavery îşi putea îngadui să stea pe spate pe sofa, cu o ţigară între buzele lui catifelate şi bronzate, cu o băutură alcoolică rece pe măsuţa de alături, avînd timp berechet pentru o nostimă, lunga şi agreabilă conversaţie telefonică cu o amică. O discuţie alene, destinsă, plină de cochetarie şi de glume nevinovate, nici prea subtile, dar nici prea brutale, genul de conversaţie de care s-ar fi bucurat.

Ce păcat că ratase totul. M-am îndepartat de telefon şi m-am îndreptat spre uşa, am aranjat zăvorul ca să pot intra din nou, am închis uşa ferm, tragînd-o după mine peste prag, pîna cînd clanţa s-a închis cu un clinchet. Am înaintat pe alee şi m-am uitat la locuinţa doctorului Almore

Nimeni n-a urlat şi n-a ieşit în goană pe uşa. Nimeni n-a fluierat după poliţie. Totul era calm, însorit şi liniştit. Nici un motiv pentru a te agita. Nu-i decît Marlowe, care a mai dat peste un cadavru. A ajuns s-o facă foarte bine. Marlowe cadavru-pe-zi, aşa îl numesc oamenii. Duba morgii se ţine după el ca să ridice ce găseşte el pe drum.

Un tip destul de nostim, şi destul de onest.

M-am înapoiat la intersecţie, m-am suit în maşină, am pornit motorul, am dat înapoi, şi-am plecat de acolo.

17

Băiatul de serviciu de la Athletic Club se întoarse în trei minute şi-mi făcu semn cu capul să-l urmez. Am suit cu liftul pînă la etajul patru, am dat un colţ şi mi-a arătat o uşă întrede-chisă.

— Daţi colţul la stînga, domnule. Cît se poate de tăcut. Cîţiva membri dorm.

Am pătrunns în biblioteca clubului. Avea cărţi în spatele unor uşi de sticlă şi reviste risipite pe o masă lungă în centru, ca şi un portret al fondatorului, luminat de un bec. Ocupaţia principala părea să fie însa dormitul. Biblioteci plasate perpendicular creiau mici alcovuri, iar în alcovuri se aflau fotolii de piele cu spătarul înalt, de o mărime şi de o moliciune greu de crezut. În multe din aceste fotolii domni bătrîni cu feţe violete din cauza presiunii arteriale ridicate dormeau liniştiţi şi sforăiau subţire şi chinuit prin nările strînse.

Am săltat peste cîteva picioare şi m-am furişat spre stînga. Derace Kingsley se afla în ultimul alcov în colţul îndepărtat al camerei. Avea două fotolii puse unul lîngă altul, cu faţa spre colţ. Capul lui brunet şi mare de-abia se vedea peste spătarul unui fotoliu. M-am lăsat în fotoliul neocupat şi l-am salutat rapid.

— Vorbeşte încet, zise el. Camera asta e pentru odihna de după-amiază. Ce s-a întîmplat? Cînd te-am angajat, am sperat c-o să mă scuteşti de probleme, şi n-ai să mai adaugi altele la cele pe care le aveam. M-ai făcut sa anulez o întîlnire de afaceri importantă.

— Ştiu, i-am răspuns, şi mi-am apropiat faţa de-a lui. Mirosea a whisky, un miros plăcut. — Ea l-a împuşcat.

Sprîncenele i se arcuiră brusc şi faţa îi deveni impenetrabilă. Dinţii îi clănţăniră sec. Răsuflă uşor şi îşi strînse pumnul pe genunchi.

— Continuă, spuse el cu o voce de mărimea unui nasture mic.

M-am uitat înapoi peste spătarul fotoliului. Bătrînelul cel mai apropiat dormea buştean, suflînd înainte şi înapoi părul fin din nări.

— Nici un răspuns acasă la Lavery, am spus. Uşa uşor deschisă. Ieri am observat însă că se înţepeneşte în rama. Am împins-o şi s-a deschis. Camera în beznă, două pahare din care s-a băut. Casa foarte liniştită. În momentul următor, o doamnă subţirică şi brunetă, care îşi spune doamna Fallbrook, proprietara casei, a urcat scările, cu un revolver în mîna ei înmănuşată. A spus că l-a găsit pe scări. A spus c-a venit să ia chiria pe ultimele trei luni. A folosit cheia ei ca sa intre. Concluzia e că s-a folosit de prilej ca să-şi bage nasul pretutindeni prin casa. I-am luat arma şi-am descoperit c-a fost recent folosită, dar nu i-am spus. A spus că Lavery nu era acasă. Am scăpat de ea înfuriind-o, şi-a plecat val-vîrtej. S-ar putea să cheme poliţia, dar e mult mai probabil c-are să se ducă sa prindă fluturi şi să uite tot ce s-a întîmplat, mai puţin chiria.

M-am oprit. Kingsley își întorsese capul spre mine și-am văzut că fălcile i se încleştaseră la fel ca dinții. Ochii îi păreau bolnavi.

— Am coborît la parter. Semne că o femeie își petrecuse noaptea acolo. Pijama, pudra, și așa mai departe. Ușa de la baie încuiată, dar am deschis-o. Trei cartușe pe jos, două în perete și unul în fereastra. Lavery în cabina dușului, gol și mort.

— Dumnezeule! șopti Kingsley. Vrei să spui c-a avut o femeie la el aseară și că ea l-a împușcat azi-dimineața în timp ce făcea duș?

— Ce v-ați închipuit ca încercam să vă spun? l-am întrebat.

— Vorbește încet, bombani el. E, firește, un șoc. De ce în cabina de duș?

— Vorbiți încet, i-am spus. De ce nu în cabina de duș? Puteți să vă gîndiți la un loc în care un bărbat ar putea fi surprins mai ușor?

— N-ai cum să știi dacă l-a împușcat o femeie, zise el. Vreau să spun, n-ai cum să fii sigur, nu-i așa?

— Nu, am spus. Aveți dreptate. S-ar putea să fie altcineva care a tras intenționat la întîmplare ca sa lase impresia c-a fost opera unei femei. Camera de baie e la parter, la strada din spate și nu cred că împușcaturile dinăuntru ar fi putut fi ușor auzite de cineva din casă. Femeia care a petrecut noaptea acolo s-ar fi putut sa plece... dar n-ar fi imposibil să nu existe nici o femeie. Aparențele ar fi putut fi masluite. L-ai fi putut împușca dumneata?

— De ce Dumnezeu să-l împușc? aproape că răcni el, strîngîndu-și genunchii în pumni. Sînt un om civilizat

— Nu mi s-a părut că merită sa discutăm. Soția dumneavoastră posedă o armă? l-am întrebat.

Își întoarse o față trasă și tristă către mine și spuse cu o voce găunoasa.

— Dumnezeule! Nu poți să-ți închipui așa ceva!

— Are armă sau nu?

Pronunța cuvintele fragmentat, aspru și scurt:

— Da. Are. Un revolver automat.

— L-ați cumparat aici?

— Nu l-am cumpărat. L-am luat de la un tip beat la o petrecere în San Francisco acum doi ani. Îl vîntura prin aer, cu convingerea că avea haz. Nu i l-am mai înapoiat. Își ciupi tare bărbia pînă cînd încheieturile degetelor sa înălbiră. Probabil că nu-și mai amintește cum sau unde l-a pierdut. Atît era de beat.

— Asta-i o poveste mult prea convenabilă, i-am spus. Ați putea recunoaște arma?

Se gîndi mult, împingînd bărbia înainte și închizînd ochii pe jumătate. M-am uitat din nou în spate peste fotolii. Unul din babalîcii ce sforăiau se trezise cu un strănut care aproape că-l aruncase din fotoliu. Tuși, se scărpină la nas cu o mînă subțire și uscată și scoase un ceas de aur din buzunarul vestei. Se uită la el trist, îl puse la loc, și își reluă somnul.

Am băgat mîna în buzunar și i-am dat lui Kingsley arma. O privi foarte deprimat.

— Nu știu, zise el încet. Seamănă cu ea, dar nu pot să fiu sigur.

— Are un număr de înregistrare pe cealaltă parte, am spus.

— Nimeni nu ține minte numerele de înregistrare ale armelor.

— Am sperat că n-o să vi-l amintiți, am spus. M-ar fi neliniștit foarte tare.

Își încleștă mîna pe revolver și îl puse alături pe fotoliu.

— Canalia, spuse el încet. Presupun că s-a debarasat de ea.

— Nu mai înțeleg nimic. Motivele nu erau satisfăcătoare pentru dumneavoastră fiindcă sînteți un om civilizat. Dar erau satisfăcătoare pentru soție.

— Nu-i vorba de aceleași motive, se răsti el. Iar femeile sînt mult mai impetuoase decît bărbații.

— Așa cum pisicile sînt mai impetuoase decît cîinii.

— Ce vrei să spui?

— Că unele femei sînt mai impetuoase decît unii bărbați. Asta-i tot ce voiam să spun. Va trebui să găsiți un motiv mai bun dacă vreți ca soția dumneavoastră să fi săvîrșit crima.

Își întoarse capul destul ca să se uite direct la mine fără nici o urmă de amuzament în privire. La colțurile gurii îi apăruseră semicercuri albe.

— Nu cred că e momentul să glumim. Nu putem să dăm poliției această armă. Crystal avea un permis și arma a fost înregistrată. Așa că au să știe numărul, chiar dacă eu nu-l știu. Nu le putem deci da revolverul.

— Dar doamna Fallbrook știe că am revolverul.

Clătină din cap cu încăpățînare.

— Va trebui să riscăm. Da, știu că-ți asumi un risc. Intenționez să te recompensez pentru asta. Dacă condițiile ar fi fost propice unei sinucideri, aș propune să pui arma la loc. Dar din cîte îmi spui, nu-i cazul.

— Nu, nu e cazul. Ar însemna că a ratat primele trei gloanțe cînd a încercat să se sinucidă. Dar nu pot să mușamalizez o crimă, chiar dacă primesc o primă de zece dolari. Arma va trebui să se întoarcă la locul ei.

— Mă gîndeam la mai mult decît zece dolari, spuse el calm. Mă gîndeam la cinci sute de dolari.

— Şi ce vă aşteptaţi să cumpăraţi cu ei?

Se aplecă spre mine. Ochii îi erau umezi şi trişti, dar nu duri.

— Mai există ceva în apartamentul lui Lavery, în afara armei, care să indice că soţia mea a fost acolo recent?

— O rochie albă cu negru şi o pălărie, pe care băiatul de serviciu de la hotelul din San Bernadino a spus că le purta. S-ar putea să mai fie o groază de lucruri de care n-am habar. Vor fi cu siguranţă amprente digitale. Spuneţi că nu i s-au luat niciodată amprentele, iar asta nu înseamnă că n-au să i le ceară ca să le compare. Dormitorul ei de acasă trebuie să fie plin de ele. Ca şi cabana de la Little Fawn Lake. Ca şi maşina.

— Ar trebui să luăm maşina... începu să spună. L-am oprit.

— Nu foloseşte la nimic. Sînt prea multe locuri. Ce fel de parfum foloseşte?

Figura îi deveni inexpresivă.

— Oh. *Gillerlain Regal. Şampania Parfumurilor*, zise el fără emoţie. Uneori *Chanel.*

— Dar dumneavoastră?

— Un fel de colonie de *chypre* cu lemn de santal.

— Dormitorul puţea a *chypre*. Am avut impresia că e ceva ieftin. Dar nu mă pricep.

— Ieftin? strigă el, profund jignit. Dumnezeule! Cum poate fi ieftin? Şaizeci de grame costă treizeci de dolari.

— Păi cel din dormitor mirosea a trei dolari cinci kilograme.

Îşi trînti mîinile pe genunchi şi clătină din cap.

— Mă refer la bani, spuse el. Cinci sute de dolari. Îţi scriu un cec pe loc.

Am lăsat propunerea să cadă pe podea, învîrtindu-se ca un fulg murdar. Unul din babalîcii din spatele nostru se ridică împiedicîndu-se şi ieşi bîjbîind obosit din încăperre.

Kingsley spuse grav.

— Te-am angajat să mă fereşti de scandal, şi fireşte, s-o fereşti şi pe soţia mea, dacă era nevoie. Fără să fie vina dumitale, şansa de a evita un scandal s-a dus. În momentul de faţă e în joc viitorul soţiei mele. Nu cred că ea l-a împuşcat pe Lavery. Nu am nici un motiv s-o cred. Absolut nici unul. Sînt perfect convins de ce spun. S-ar putea ca ea să fi fost acolo azi-noapte, iar această armă s-ar putea să-i aparţină. Nu înseamnă însă că ea l-a ucis. E la fel de neglijentă cu armele cum e cu toate celelalte lucruri. Oricine ar fi putut lua arma.

— Poliţiştii din oraş n-au să-şi bată capul să creadă ce am răspuns. Dacă cel pe care l-am întîlnit e un tip oarecare, atunci au să aresteze prima persoană pe care o bănuiesc şi au să tabere pe ea cu bastoanele de cauciuc. Iar capul doamnei Kingsley va fi cu siguranţă primul pe care au să-l vadă cînd au să înceapă să ancheteze cazul!

Îşi împleti mîinile. Disperarea lui avea un aer teatral, aşa cum are de obicei disperarea adevărată.

— Sînt de acord cu dumneavoastră pînă la un punct, am spus. Angajamentul din casa lui Lavery e mult prea bun, pentru a fi adevărat, la prima vedere. Soţia dumneavoastră şi-a lăsat acolo hainele pe care le purta şi care probabil pot fi identificate. Şi-a lăsat arma pe scară. Greu de crezut că ar putea fi atît de proastă.

— Mă încurajezi niţel, spuse Kingsley obosit.

— Dar toate astea nu înseamnă nimic, am spus. Pentru că privim crima din punctul de vedere al calculelor, în timp ce oamenii care săvîrşesc crime pasionale sau omoară din ură, săvîrşesc crima şi nu le pasă. Tot ce-am auzit despre doamna Kingsley indică o femeie nechibzuită şi ridicolă. În casă nu există nici un indiciu că omorul a fost premeditat. Din contra, totul indică o completă lipsă de premeditare. Dar chiar dacă n-ar exista nimic acolo care s-o implice pe soţia dumneavoastră, poliţia tot are să facă legătura între ea şi Lavery. Au să-i cerceteze trecutul, prietenii, amantele. Numele soţiei dumneavoastră are să apară cu siguranţă la anchetă, şi atunci cînd vor afla că dînsa a dispărut de-o lună, copoii au să-şi frece fericiţi mîinile slinoase. Fireşte, au să identifice arma şi...

Mîna i se repezi la arma din fotoliul de alături.

— Nu, am spus. Va trebui să le dăm arma. Marlowe s-ar putea să fie un tip foarte deştept şi foarte ataşat de dumneavoastră personal, dar nu-şi poate îngădui să ascundă o dovadă atît de vitală, ca arma crimei. Indiferent de ce fac, totul va decurge din premisa că soţia dumneavoastră este evident suspectă, deşi s-ar putea ca această evidenţă să fie falsă.

Gemu şi îmi întinse laba lui cu arma în ea. Am luat arma şi-am pus-o bine. Apoi am scos-o din nou şi i-am spus.

— Daţi-mi batista. Nu vreau s-o folosesc pe-a mea. Aş putea fi percheziţionat.

Îmi întinse o batistă albă apretată, cu care am şters arma peste tot cu mare grijă, iar apoi am vîrît-o la loc în buzunar. I-am înapoiat batista.

— Amprentele mele nu sînt o problemă, am spus. Dar nu vreau ca ale dumneavoastră să rămînă pe armă. Iată singurul

lucru pe care îl pot face. Să mă întorc acolo, să pun arma la loc şi să chem poliţia. Îmi asum toate riscurile şi-am să aştept să văd ce-are să se întîmple. Adevărul are să iasă la iveală. De ce mă aflam acolo şi ce făceam. În cazul cel mai rău au s-o găsească pe soţia dumneavoastra şi-au să dovedească că ea l-a ucis. În cazul cel mai bun, au s-o găsească mai repede decît mine, şi-atunci am să-mi folosesc toată energia ca să dovedesc că nu ea l-a ucis, ceea ce de fapt înseamnă că va trebui să dovedesc că altcineva a făcut-o. Sînteţi de acord pîna aici?

Clătină încet din cap. Apoi spuse.

— Da, iar oferta de cinci sute de dolari e încă în picioare. Ca să dovedeşti că nu l-a ucis Crystal.

— Nu mă aştept să-i cîştig, i-am răspuns. Ar trebui să înţelegeţi asta. Cît de bine îl cunoştea domnişoara Fromsett pe Lavery? În particular?

Faţa i se strînse ca un cîrcel. Degetele i se încleştară pe coapse. Nu spuse nimic.

— Mi s-a părut cam ciudată cînd i-am cerut adresa lui ieri dimineaţă, am zis. Răsuflă încet. — Ca un gust prost în gură, am zis. Ca o romanţă perimată. Sînt prea brutal?

Nările îi fremătară şi răsuflarea lui avea un sunet ciudat. Apoi se destinse şi spuse calm:

— L-a cunoscut... destul de bine... într-o anumită epocă. E o fată care face ce vrea cînd e vorba de altfel de lucruri. Lavery era un tip fascinant pentru unele femei, bănuiesc.

— Va trebui să vorbesc cu ea.

— De ce? întrebă el brusc. În obraji îi apărură pete roşii.

— Nu vă priveşte. E treaba mea să pun tot felul de întrebări la tot felul de oameni.

— Atunci vorbeşte cu ea, zise el. De altminteri, ea îi cunoştea şi pe cei doi Almore. Pe soţia lui Almore, cea care s-a sinucis. Lavery o cunoştea şi el. Crezi că s-ar putea să existe o legătură cu acest caz?

— Nu ştiu. Sînteţi îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— M-aş căsători cu ea mîine dacă aş putea, spuse el îndîrjit.

Am dat din cap şi m-am sculat din fotoliu. Am aruncat o privire prin încăpere. La capătul celălalt, alţi doi babalîci continuau să sforăie. Restul băieţilor din fotoliile moi plecaseră la treburile lor.

— Mai e ceva, am spus uitîndu-mă la Kingsley. Poliţaii devin foarte ostili dacă întîrzii să-i chemi cînd e vorba de crimă. Există o întîrziere de data asta, şi are să existe şi altele. Aş vrea să mă întorc acolo, ca şi cum m-aş fi dus pentru prima

oară. Cred c-am să reuşesc dacă nu mă dă de gol dama Fallbrook.

— Fallbrook? Nu-şi mai amintea bine la cine mă refeream. Cine dracu e... Ah, da, îmi amintesc.

— Nu-i cazul să vă amintiţi Sînt aproape sigur că n-au să auda un cuvînt de la ea. Nu e genul de femeie care să vrea să aiba de-a face cu poliţia din proprie iniţiativă.

— Înţeleg, zise el.

— Atunci gîndiţi-vă cum o sa răspundeţi la întrebări. Au să vă puna întrebări înainte de-a vă spune că Lavery e mort, înainte de-a mi se îngădui să iau legătura cu dumneavoastră, din cîte ştiu. Nu cădeţi în pasa lor. Dacă se va întîmpla astfel, n-am să mai pot descoperi nimic pentru că o să fiu la zdup.

— Ai putea sa-mi dai un telefon de acolo, din casă, înainte să chemi poliţia, zise el rezonabil.

— Ştiu, dar faptul că n-am s-o fac va pleda în favoarea mea. Au sa verifice imediat toate apelurile telefonice. Iar dacă am să vă chem din altă parte, ar însemna să recunosc c-am venit aici ca să va previn.

— Înţeleg, spuse el. Te poţi bizui pe mine ca sa tratez lucrurile cum trebuie.

Ne-am strîns mîna şi l-am lasat acolo, stînd în picioare.

18

Athletic Club se afla la un colţ şi cam la jumatate de stradă de Treloar Building. Am traversat strada şi-am mers în direcţia nord spre intrare. Terminaseră cu instalatul dalelor roz de beton pe trotuarul mai înainte acoperit cu bucăţi de cauciuc Zona era înconjurată de un gard, avînd un pasaj de trecere strîmt care servea cladirea. Trecerea era ticsită de funcţionari care se întorceau la birou după masa de prînz.

Biroul de recepţie al lui Gillerlain Company părea mai pustiu ca ieri. Aceeaşi blondă pufoasă opera într-un colţ la centrala telefonica. Îmi zîmbi precar; i-am răspuns întinzînd un deget spre ea, simulînd o armă în mînă, în stilul banditilor din

filmele western, care îşi rotesc cocoşul pistolului Rîse copios, dar fără să scoată un sunet. Se distra acum mai bine decît se distrase toată săptămîna.

Am arătat cu mîna spre biroul domnişoarei Fromsett, iar micuţa blondă dădu din cap, vîrî o fişă în tablou şi vorbi în microfon. O uşă se deschise şi domnişoara Fromsett intră balansîndu-se elegant spre biroul ei unde se aşeză şi de unde mă privi calm şi curios.

— Ce doreşti, domnule Marlowe? Mă tem că domnul Kingsley nu e aici.

— Tocmai l-am văzut. Unde putem sta de vorbă?

— De vorbă?

— Vreau să vă arăt ceva.

— Ah, da? Se uita la mine gînditoare. O mulţime de bărbaţi încercaseră să-i arate ceva, chiar şi gravuri. In alte împrejurări, n-aş fi ezitat să-mi încerc norocul, făcîndu-i curte.

— Treburi, i-am spus. Treburile domnului Kingsley.

Se ridică şi deschise portiţa care o despărţea de sala de aşteptare.

— Am putea atunci să mergem în biroul lui.

Am intrat în birou. Mi-a deschis uşa. În timp ce treceam pe lîngă ea, am mirosit parfumul de lemn de santal. Am spus:

— *„Gillerlain Regal, Şampania Parfumurilor"?*

Zîmbi vag şi continuă să ţină uşa deschisă.

— Din salariul meu?

— N-am pomenit nimic de salariul dumitale. Nu arăţi ca o femeie care trebuie să-şi cumpere ea parfumul.

— Ah, deci asta este. Iar dacă vrei să ştii, detest să mă parfumez cînd sînt la birou. El mă obligă.

Am păşit în camera lungă şi întunecată, ea s-a aşezat într-un fotoliu la capătul biroului. Eu m-am aşezat unde mă aşezasem ieri. Ne-am privit. Azi purta ceva de culoare crem, cu un jabou plisat la gît. Arăta ceva mai dezgheţată, dar departe de-a fi incendiantă.

I-am oferit una din ţigările lui Kingsley. A luat-o, a aprins-o cu bricheta lui şi s-a lăsat pe spate.

— N-are sens să ne pierdem timpul încercînd să fim şmecheri, am spus. Cred că ai aflat între timp cine sînt şi cu ce mă ocup. Dacă n-ai ştiut-o ieri dimineaţă e doar fiindcă patronului îi place să facă pe ştabul.

Se uită la mîna care i se odihnea pe genunchi, apoi îşi ridică privirea şi spuse aproape timid:

— E un bărbat foarte bine, în ciuda pozei pe care o arborează, de om important. Şi dacă ai şti ce-a avut de suferit

de pe urma acelei tîrfe — descrise un cerc cu ţigara — dar mai bine să nu pomenesc de asta. De ce voiai să mă vezi?

— Kingsley mi-a spus că i-ai cunoscut pe cei doi Almore.

— Pe doamna Almore. Am întîlnit-o de două ori.

— Unde ai întîlnit-o?

— În casa unor prieteni. De ce întrebi?

— În casa lui Lavery?

— Cred că n-ai de gînd să devii obraznic, domnule Marlowe?

— Nu ştiu ce vrei să spui. Am să discut doar despre afaceri, şi nu pe tonul diplomaţiei internaţionale.

— Perfect. Dădu uşor din cap. — Da, acasă la Chris Lavery. Obişnuiam să merg acolo... uneori. Cînd avea cîte o petrecere.

— Atunci Lavery îi cunoştea pe cei doi Almore, ori doar pe doamna Amore?

Se roşi uşor la faţă.

— Da, o cunoştea foarte bine.

— Cunoştea de asemenea o mulţime de alte femei... foarte bine. Nici nu mă îndoiesc. O cunoştea şi pe doamna Kingsley?

— Da, mai bine ca pe mine. Îşi spuneau pe numele mic. Ştii, doamna Almore s-a sinucis, cam acum un an şi jumătate.

— Există vreo îndoială în privinţa sinuciderii?

Îşi ridică sprîncenele cu un gest ce mi se păru făcut, ca şi cum ar fi fost parte din întrebarea pe care i-o pusesem de formă.

— Ai vreun motiv deosebit ca să-mi pui acea întrebare astfel? Cu alte cuvinte, are vreo legatură. . cu ceea ce te ocupi?

— Nu cred. Nu ştiu dacă are sau nu legătură. Ieri însă, doctorul Almore a chemat poliţia doar fiindcă m-am uitat la casa lui. Asta după ce-a aflat cu ajutorul plăcii de înmatriculare a maşinii cine eram. Poliţaiul s-a purtat foarte urît cu mine doar fiindcă mă aflam acolo. Nu ştia ce făceam şi nu i-am spus ca-l vizitasem pe Lavery. Dar doctorul Almore trebuie s-o fi ştiut. Mă văzuse în faţa casei lui Lavery. Vrei să-mi spui şi mie de ce era nevoie să cheme poliţia? Şi de ce poliţaiul s-a crezut dator sa-mi spună că ultima persoană care a încercat să-l şantajeze pe Almore a ajuns la puşcărie? Şi de ce poliţaiul s-a mai crezut dator să mă întrebe dacă rudele ei, adica ale doamnei Almore, m-au angajat? Dac-ai putea să-mi raspunzi la vreuna din aceste întrebări, aş fi în măsură să judec dacă sînt sau nu treaba mea.

Reflectă la cele spuse aruncîndu-mi o privire rapidă în timp ce reflecta, iar apoi se uită în altă parte.

— Am întîlnit-o pe doamna Almore doar de două ori, zicea încet. Cred că pot însă să-ţi răspund la întrebări, la toate

întrebările. Ultima oară cînd am întîlnit-o, a fost la o petrecere la Lavery acasă, cum am spus, unde era o mulțime de oameni. Se bea mult și se discuta cu voce tare. Femeile nu erau împreună cu soții lor, iar bărbații nu erau cu soțiile, presupunînd că aveau soții. Am dat acolo, de un tip numit Brownwell, care era foarte beat. Am auzit că e în marină acum. O cicălea pe doamna Almore în privința practicii medicale a soțului ei. Se părea că insinua că Almore era unul din acei doctori care aleargă toată noaptea c-o trusa de siringi și fiole, ajutînd bețivii din localitate să nu vadă elefanți roz la micul dejun. Florence Almore i-a răspuns că nu-i pasa cum își cîștiga soțul ei banii, atît timp cît avea o groază de bani, și îi putea cheltui. Era și ea cam beata și nu prea simpatică, după părerea mea. Una din acele femei șirete și elegante, care rîd prea mult, se lăbărțează în fotolii și își expun picioarele pînă sus. O tipă de un blond foarte deschis și cu ochii nepermis de albaștri. Brownwell i-a răspuns că să nu-și facă nici o grija, o astfel de practică va fi întotdeauna o mină de aur. O vizită de cincisprezece minute la pacienți și un venit între zece și cincizeci de dolari de vizită. Un lucru îl deranja însă, a spus el. Cum putea un doctor sa obțina atîtea stupefiante fără sa aiba relații? A întrebat-o pe doamna Almore dacă aveau mulți gangsteri simpatici la masă. Florance i-a aruncat un pahar cu vin în față.

Am zîmbit acru, dar domnișoara Fromsett nu m-a reținut. Își stinse țigara în scrumiera masivă de sticla și cupru de pe biroul lui Kingsley și mă privi grav.

— Mi se pare un gest potrivit, am spus. Afara de cazul ca Brownwell avea pumni solizi, nu vad de ce Florence n-ar fi făcut-o.

— Mda. Cîteva săptămîni mai tîrziu, Florence Almore a fost găsită moarta în garaj, la o oră foarte inaintată. Ușa garajului era închisă și motorul mașinii mergea. Se opri și își umezi discret buzele. — Chris Lavery a găsit-o. Se întorcea acasă, la o ora tîrzie din noapte. Florence zăcea pe podeaua de beton în pijama, cu capul sub o pătură care acoperea și țeava de eșapament a mașinii. Doctorul Almore nu era acasă. Nu s-a scris nimic în ziare, afară de faptul că a murit subit. S-a mușamalizat bine.

Își ridică mîinile împreunate și le lăsa apoi lent în poală. Am spus:

— Atunci a fost ceva în neregulă?

— Asa s-a crezut, dar oamenii au întotdeauna bănuieli. Mai tîrziu am auzit ceva care ar fi putut fi o explicație. Am dat de acest Brownwell pe Vine Street, și mi-a oferit să bem ceva. Nu-mi placea, dar aveam la dispoziție o jumatate de oră. Am

stat în fundul lui Lou's Bar, şi m-a întrebat dacă îmi aminteam de dama care îi aruncase băutura în faţă. Am răspuns că da. În continuare conversaţia a mers cam aşa. Îmi amintesc foarte bine...

Brownwell: „— Amicul nostru Chris Lavery intră la apă dacă rămîne fără amante pe care le poate stoarce de bani"

Am răspuns „— Nu înţeleg ce vrei să spui"

El a spus „— Poate că nu vrei să înţelegi. În noaptea cînd a murit, doamna Almore fusese mai înainte la tripoul lui Lou Candy unde pierduse masiv la ruletă. S-a înfuriat şi-a spus că ruleta e aranjată, şi a făcut scandal. Candy a trebuit s-o ducă cu forţa în biroul lui. A luat legătura cu doctorul Almore printr-un serviciu telefonic şi, după o vreme, doctorul a venit. I-a făcut o injecţie cu una din siringile lui mici şi atît de obişnuite. Apoi a plecat, lăsîndu-l pe Candy s-o ducă acasă. Se pare că avea un caz foarte urgent. Aşa că amicul Candy a condus-o acasă, infirmiera doctorului a sosit, chemată de acesta, Candy a dus-o pe Florence la etaj, iar infirmiera a pus-o la pat. Candy s-a întors la fetele lui. A trebuit s-a fie dusă pe sus în pat şi, totuşi, în aceeaşi noapte, s-a sculat şi-a coborît în garajul casei şi şi-a încheiat viaţa, aspirînd gazele din ţeava de eşapament. Ce părere ai?" m-a întrebat Brownwell.

Am spus „— Nu ştiu absolut nimic. Dar dumneata de unde ştii?"

A spus „— Cunosc un ziarist la fiţuica locală ce trece drept ziar. N-a avut loc nici o anchetă sau autopsie. Dacă au avut loc teste medicale, nimeni n-a pomenit de ele. N-au un adevărat procuror acolo. Directorii de pompe funebre fac cu schimbul pe procurorii, fiecare cîte o săptămînă. Fireşte sînt cu toţii în slujba bandei de politicieni. Nu-i greu de aranjat aşa ceva într-un orăşel dacă cineva care dispune de influenţă trage sforile. Iar Candy dispunea de multă în acea vreme. Nu dorea publicitatea unei anchete şi nici doctorului nu-i plăcea ideea".

Domnişoara Fromsett se opri din vorbit şi aşteptă să spun ceva. Cum am tăcut, a continuat:

— Îmi închipui ca-ţi dai seama ce înseamnă asta pentru Brownwell.

— Fireşte. Almore a lichidat-o şi apoi, împreună cu Candy au aranjat să muşamalizeze afacerea. S-a făcut şi in locuri mai puţin pretenţioase în ce priveşte corectitudinea decît a fost Bay City vreodată. Dar asta nu-i intreaga poveste, nu-i aşa?

— Nu. Se pare că părinţii doamnei Almore au angajat un detectiv particular. Era un om care avea un birou de paznici de noapte şi fusese cel de-al doilea la locul sinuciderii în acea

noapte, după Chris Brownwell a spus că tipul trebuie să fi avut ceva informații, dar că n-a apucat să le folosească. A fost arestat pentru condus mașina în stare de ebrietate și-a primit o pedeapsă privată de libertate.

— Asta-i tot? am spus.

— Iar dacă te miri de ce-mi amintesc așa de bine, spuse ea, e fiindcă meseria mea îmi cere să țin bine minte conversațiile.

— Mă gîndeam doar că tot ce mi-ai spus nu înseamnă mare lucru. Nu pricep cum îl putea afecta pe Lavery, chiar dacă el a fost cel care a găsit-o. Amicul dumitale vorbăreț, domnul Brownwell pare să creadă ca ce s-a întîmplat i-a oferit cuiva o șansă să-l șantajeze pe doctor. Trebuie însă să fi existat dovezi, mai ales atunci cînd încerci să-l șantajezi pe cineva care a fost declarat nevinovat de către justiție.

— Așa cred și eu, răspunse domnișoara Fromsett. Și-aș dori să cred că șantajul n-a fost decît una din micile porcării pe care Chris Lavery avea obiceiul să le facă. Cred că asta aveam să-ți spun, domnule Marlowe.

Acum trebuie să plec. Începu să se scoale de pe scaun. I-am spus:

— Nu încă. Am să-ți arat ceva...

Am scos din buzunar batista mică și parfumată, care fusese sub perna lui Lavery, m-am aplecat și-am lăsat-o să cadă pe birou în fața ei.

19

S-a uitat la batistă, apoi la mine, a luat un creion și a împins spre ea bucățica de linon.

— Ce-i pe ea? Otravă de muște? m-a întrebat.

— Am crezut ca-i un fel de parfum de lemn de santal.

— O imitație ieftină. Repulsie e un cuvînt prea amabil pentru a o descrie. Și de ce vrei să mă uit la aceasta batistă, domnule Marlowe? Se lăsă pe spate și mă privi direct și calm.

— Am găsit-o în casa lui Lavery, sub perna din dormitorul lui. Are inițiale pe ea.

De pături bătute folosind din nou capătul creionului, fără s-o atingă. Faţa i se contractă şi deveni gravă.

— Are două litere brodate pe ea, spuse ea cu o voce rece şi mînioasă, care se întîmplă să coincidă cu iniţialele mele. La asta te refereai?

— Exact, am spus. Probabil că avea o puzderie de amante cu aceleaşi iniţiale.

— Deci pînă la urmă te-ai decis să fii impertinent, zise ea calm.

— E batista dumitale... sau nu?

Ezita. Întinse mîna peste birou foarte calm, luă o altă ţigară şi o aprinse cu un chibrit. Stinse chibritul scuturîndu-l uşor, şi urmărind flacăra ce înainta pe băţ.

— Da, e a mea, spuse ea. Trebuie să-mi fi căzut cînd am fost acolo. De mult. Te încredinţez că n-am pus-o sub perna de pe patul lui. Asta voiai să ştii? N-am spus nimic, iar ea a continuat: — Trebuie s-o fi împrumutat vreunei femei căreia.. căreia îi plăcea acest gen de parfum.

— Mi-am format o imagine a acelei femei. Şi nu prea se potriveşte cu cea pe care o am despre Lavery.

Îşi arcui uşor buza superioară. Era o buză superioară destul de lungă. Îmi plăceau buzele superioare lungi

— Cred, zise ea, c-ar trebui să-ţi schimbi puţin ideea pe care o ai despre Chris Lavery. Orice notă de rafinament pe care ai fi putut-o observa e o pură coincidenţă.

— Vad că nu vorbeşti prea frumos despre morţi, am răspuns.

O clipă rămase nemişcată şi mă privi de parcă n-aş fi spus nimic şi aştepta să mă audă spunînd ceva. Un tremur uşor îi cuprinse gîtul şi apoi întregul trup. Mîinie i se încleştară şi ţigara se îndoi. O privi şi o aruncă în scrumieră cu o mişcare bruscă.

— A fost împuşcat la duş, am spus. Şi se pare că e opera unei femei care şi-a petrecut noaptea acolo. Tocmai se bărbierise. Femeia a lăsat arma pe scari şi această batistă pe pat.

Se mişcă imperceptibil în fotoliul ei. Privirea îşi pierduse orice expresie. Faţa îi devenise la fel de rece ca o sculptură.

— Şi aştepţi de la mine sa-ţi dau informaţii în această privinţa? mă întreba ea decepţionata.

— Asculta, domnişoară Fromsett, aş dori sa fiu politicos, distant şi subtil în ce priveşte toate aceste lucruri. Aş dori sa mă angajez în acest joc macar o data, aşa cum cineva ca dumneata ar dori să fie jucat. Dar nimeni nu ma lasa, nici clienţii, nici poliţia şi nici cei împotriva carora fac acest joc. Indiferent de cît de mult încerc să fiu cumsecade, termin întotdeauna prost şi gata sa jignesc pe cineva.

Dădu din cap de parcă m-ar fi auzit cu greutate.
— Cînd a fost împuşcat? întrebă ea şi apoi tremură din nou uşor.
— Bănuiesc că azi-dimineaţă. Nu la mult timp după ce s-a sculat. Am spus că tocmai terminase de bărbierit şi se pregătea să facă un duş.
— Asta înseamnă c-a fost la o oră tîrzie, spuse ea. Sînt aici de la ora opt şi jumătate.
— Nu cred că l-ai împuşcat dumneata.
— Grozav de amabil din partea dumitale, spuse ea. Dar e batista mea, nu-i aşa? Deşi nu e parfumul meu. Şi nu cred că poliţia e foarte sensibilă la diferenţe în ce priveşte calitatea parfumului sau a altor lucruri.
— Nu este. Dar asta se aplică şi detectivilor particulari. Te amuză mult istoria asta?
— Dumnezeule, spuse ea şi îşi acoperi gura cu dosul mîinii.
— S-a tras în el de vreo cinci sau şase ori. Numai două gloanţe l-au nimerit. Era încolţit în cabina duşului. Mi s-a părut o scenă destul de oribilă. Denotă multă ură din partea cuiva. Sau o minte foarte calculată şi criminală.
— Era uşor să-l urăşti, spuse ea distrată. Şi otrăvitor de uşor să-l iubeşti. Femeile, chiar cele decente, fac greşeli atît de teribile în ce priveşte bărbaţii.
— Vrei să-mi spui că odinioară ai crezut că-l iubeai, dar că nu-l mai iubeşti acum şi că nu l-ai împuşcat dumneata.
— Da. Vocea îi devenise uşoară şi uscată, ca parfumul pe care nu dorea să-l folosească la birou. — Sînt sigură c-ai să respecţi confidenţa mea. Rîse scurt şi amar. — Sărmanul, egoistul, ieftinul, oribilul, superbul şi nestatornicul individ! Mort, rece, lichidat! Nu, domnule Marlowe, nu l-am împuşcat eu.
Am aşteptat să-şi termine confesiunea. După o clipă, a spus liniştită:
— Domnul Kingsley e la curent?
Am dat afirmativ din cap.
— Şi poliţia, fireşte.
— Nu încă. Cel puţin nu ştiu de la mine. Eu l-am găsit. Casa nu era încuiată. Am intrat. L-am găsit.
Luă creionul şi îl înfipse în batistă.
— Domnul Kingsley ştie despre otreapa asta parfumată?
— Nimeni nu ştie cu excepţia dumitale şi a mea, şi a celui care a pus-o acolo.
— Ce amabil din partea dumitale, spuse ea ironic. Şi ce amabil să ai asemenea gînduri.
— Posezi o notă de superioritate şi de demnitate care îmi place, am spus, dar n-o exagera. Ce-ai vrea să gîndesc? C-am

scos batista de sub pernă, c-am mirosit-o, şi-am ţinut-o la vedere spunînd: Aha, iata iniţialele domnişoarei Fromsett şi aşa mai departe. Domnişoara Fromsett trebuie să-l fi cunoscut pe Lavery, poate chiar intim. Să zicem, între noi, c-a fost atît de intimă cu el pe cît poate mintea mea murdară să-şi imagineze. Dar asta e un parfum ieftin şi domnişoara Fromsett nu foloseşte parfum ieftin. Iar batista se afla sub perna lui Lavery iar domnişoara Fromsett nu-şi ţine batistele sub perna unui bărbat. Aşadar, toată povestea asta n-are nimic de-a face cu domnişoara Fromsett. E doar o iluzie optica."

— Termina o dată! zise ea.

Am rînjit.

— Ce fel de persoană îţi închipui ca sînt? se rasti ea.

— E prea tîrziu ca să-ţi mai spun.

Roşi delicat pe întreaga faţa de data asta.

— Ai vreo idee cine a facut-o?

— Am idei, dar nu-s decît idei. Ma tem ca poliţia are să socoată cazul destul de simplu. Unele din hainele doamnei Kingsley atîrnă în dulapul lui Lavery. Şi cînd au să afle întreaga poveste, inclusiv ce s-a petrecut ieri la Little Fawn Lake, ma tem c-au să puna mîna pe cătuşe. Mai întîi însă trebuie s-o găsească pe doamna Kingsley. Dar asta n-o sa fie prea greu pentru ei.

— Crystal Kingsley, spuse ea absenta. Sarmanul de el, trebuie să îndure şi asta.

— Nu neapărat, am spus. S-ar putea sa existe o explicaţie cu totul diferită, ceva de care nu ştim nimic. Putea fi cineva ca doctorul Almore.

Îşi ridică brusc privirea şi clatina din cap.

— S-ar putea, am insistat. N-avem nimic care să dovedească contrariul. Era foarte nervos ieri ţinînd seama că e un om care n-are de ce se teme. Dar, fireşte, nu numai cei vinovaţi se tem.

M-am sculat în picioare, am bătut cu degetul în marginea biroului şi m-am uitat în jos la ea. Avea un gît frumos. Îmi arată batista.

— Ce se întîmplă cu asta? mă întreba ea mohorît.

— Dac-ar fi a mea, aş spala-o pentru a înlătura acel parfum ieftin.

— S-ar putea sa aibă importanţa, nu-i aşa? S-ar putea să aibă mare importanţă.

— Nu cred ca are cea mai mică importanţă, am spus rîzînd. Femeile îşi uită întotdeauna batistele pe unde se duc. Un tip ca Lavery le strînge şi le ţine într-un sertar parfumat cu un săculeţ de ierburi mirosind a lemn de santal. Cineva s-ar putea sa dea peste ele şi să ia una. S-ar putea ca el sa le dea cuiva, pentru a

și distra pe seama reacțiilor altor femei la vederea inițialelor. Am impresia că era genul ăsta de canalie. La revedere domnișoara Fromsett, și mulțumiri c-ați discutat cu mine.

Am pornit spre ușa, dar pe drum m-am oprit și-am întrebat-o:

— Cunoști cumva numele jurnalistului de la ziarul local care i-a furnizat lui Brownwell toate aceste informații?

A clatinat din cap.

— Sau numele părinților doamnei Almore?

— Nici asta, dar aș putea eventual sa-l aflu pentru dumneata. Aș fi încîntată s-o fac.

— Cum ai sa procedezi?

— Astfel de informații apar de obicei în ferpare, nu-i așa? Sînt aproape sigură c-a existat un ferpar în ziarele din Los Angeles.

— Ce amabil din partea dumitale. Mi-am mișcat un deget pe marginea biroului și-am privit-o din profil. Avea un ten pal ca de fildeș, ochii superbi, și un păr cît se poate de fin și la fel de negru ca noaptea.

Mi-am continuat drumul și-am ieșit din birou. Blonda de la tabloul telefonic mă privi plină de speranțe, iar buzele ei mici și roșii se deschiseră, așteptînd altă glumă.

Cum nu mai aveam însă nici o rezervă de glume, am ieșit din cameră.

20

În fața casei lui Lavery nu se afla nici o mașină a poliției, nimeni nu bătea trotuarul și, cînd am împins ușa de la intrare, n-am mai simțit mirosul de țigară de foi sau de țigară obișnuită. Soarele se îndepărtase de ferestre și o muscă bîzîia încet deasupra unuia din paharele de whisky. M-am dus pîna în fundul încăperii și m-am aplecat peste balustrada care ducea la parter. Nimic nu se mișca în casa domnului Lavery. Nici un zgomot cu excepția picăturilor ce se auzeau slab din baie și care cădeau pe umărul unui mort.

M-am dus la telefon şi-am căutat numărul secţiei de poliţie în cartea de telefon. Am format numarul şi, în timp ce aşteptam, am scos micul revolver automat din buzunar şi l-am pus pe masa, alături de telefon.

O voce barbatească spuse:

— Poliţia din Bay City, Smoot la telefon. Am răspuns:

— Cineva a fost împuşcat la această adresa: Altair Street, numarul 623. Un om pe nume Lavery locuieşte acolo. E mort.

— Altair Street, numărul şase-doi-trei. Cine eşti dumneata?

— Mă numesc Marlowe.

— Eşti în casă?

— Da.

— Nu te atinge de absolut nimic.

Am închis telefonul, m-am aşezat pe sofa şi-am aşteptat. Nu prea mult. Undeva departe urla o sirenă şi sunetul ei creştea pe măsura ce se apropia. Cauciucurile gemură la o cotitura, urletul se stinse într-un hîrîit metalic, redus apoi la tăcere, în timp ce cauciucurile gemura din nou în faţa casei. Poliţia din Bay City făcea economie la cauciucuri. Pe alee răsunară paşi şi m-am dus la uşa de la intrare şi-am deschis-o.

Doi poliţai în uniformă dădură buzna în cameră. Erau de marime obişnuită, cu acele faţa trecute prin multe şi cu ochi bănuitori. Unul din ei purta o garoafă sub şapcă, în spatele urechii drepte. Celălalt era mai în vîrstă, puţin încarunţit şi încruntat. Au rămas în picioare, privindu-mă plictisiţi, apoi cel mai în vîrstă a spus scurt:

— In regula, unde e?

— Jos, în camera de baie, în dosul perdelei de la duş.

— Eddie, stai cu el aici.

Păşi rapid prin cameră şi dispăru. Partenerul lui mă privi cu atenţie şi vorbi din colţul gurii:

— Nu te gîndi să faci vreo prostie, amice.

M-am aşezat la loc pe sofa. Poliţaiul cercetă din ochi încaperea. De jos se auzeau zgomote, paşi ce se deplasau. Poliţaiul care rămasese cu mine zări brusc arma de lîngă telefon. Se repezi la ea cu un gest violent, ca un jucător de football.

— Asta-i arma crimei? aproape că urlă la mine.

— Aşa îmi închipui. S-a tras cu ea.

— Aha! Se aplecă asupra armei, dezvelindu-şi colţii la mine şi puse mîna pe tocul pistolului. Desfăcu cu degetul încuietoarea şi apucă patul revolverului negru. Ce anume ai zis? mă repezi el.

— Că aşa îmi închipui.

— Asta-i perfect, rînji el. E într-adevăr perfect.

— Nu-i chiar aşa de perfect, am spus.

Se trase puţin în spate. Mă privi cu mare atenţie.

— De ce l-ai împuşcat? mîrîi el.

— M-am tot întrebat şi eu.

— Aha, un şmecher.

— Hai să stăm jos şi să aşteptăm pe cei de la secţia criminală, am spus. Îmi rezerv apărarea.

— Nu face pe nebunul cu mine, zise el.

— Nu fac deloc pe nebunul. Dacă l-aş fi împuşcat, n-aş fi aici. N-aş fi chemat poliţia. N-aţi fi găsit arma. Nu te chinui prea tare cu acest caz. N-ai să-l anchetezi mai mult de zece minute.

Păru jignit. Îşi scoase şapca şi garoafa căzu pe podea. Se aplecă şi o luă, apoi o suci între degete şi o aruncă în dosul grilajului din faţa căminului.

— N-ar trebui să faci asta, i-am spus. S-ar putea s-o ia drept un indiciu şi să-şi piardă o groază de timp cu ea.

— La dracu! Se aplecă peste paravan, apucă garoafa din nou şi o vîrî în buzunar. — Eşti la curent cu toate, nu-i aşa, amice?

Celălalt poliţai urcă [illegible]. Rămase în mijlocul încăperii, se uită la ceasul de mînă, scrise ceva în carnet, apoi se uită afară pe fereastra din faţă, trăgînd de-o parte jaluzelele.

Poliţaiul care rămăsese cu mine spuse:

— Pot să merg să mă uit?

— Nu-ţi bate capul, Eddie. Nu-i de domeniul nostru. Ai chemat procurorul?

— Am crezut că secţia criminală se va ocupa de caz.

— Mda, e adevărat. Căpitanul Webber va lua în primire totul şi ştii că-i place să lucreze cum vrea el. Se uită la mine şi spuse: — Dumneata eşti Marlowe?

I-am spus că mă numeam Marlowe.

— E mare şmecher. Cunoaşte toate problemele, spuse Eddie.

Celălalt poliţist mă privi distrat, se uită distrat şi la Eddie, zări arma pe masa cu telefonul şi se concentră asupra ei, fără să fie cîtuşi de puţin distrat.

— Mda, aia e arma crimei, spuse Eddie. N-am atins-o.

Partenerul lui dădu din cap.

— Văd că poliţia nu-i prea grăbită azi. Cu ce te ocupi, domnule? Eşti prieten de-al lui? Arătă cu degetul mare spre podea.

— L-am văzut ieri pentru prima oară în viaţa mea. Sînt un detectiv particular din Los Angeles.

— Aha. Mă privi cu atenţie. Celălalt poliţai se uită la mine foarte bănuitor.

— Dumnezeule, asta înseamnă că totul are să fie complicat.

Era prima observaţie inteligentă pe care o făcuse. I-am rînjit afectuos.

Partenerul lui se uită din nou pe fereastra din faţă.

— Peste drum e casa lui Almore, Eddie, zise el.

Eddie i se alatura şi se uita şi el.

— Chiar aşa. Poţi să citeşti placa cu numele lui. Ascultă, tipul ăsta de la parter ar putea fi...

— Ţine-ţi gura! spuse colegul lui şi lăsă să cadă jaluzeaua. Amîndoi se intoarsera şi ma privira posaci.

O maşină coborî pe strada, se opri, o uşă se închise cu zgomot şi alţi paşi se auzira pe aleea de la intrare. Cel mai în vîrsta dintre poliţai deschise uşa celor doi poliţişti în civil, dintre care unul îmi era cunoscut.

21

Cel care intra primul era mic de statură pentru un poliţist, un om de vîrstă mijlocie, cu o faţa subţire şi cu o expresie de permanenta oboseala. Avea nasul ascuţit şi îndoit niţel într-o parte, ca şi cum cineva l-ar fi pocnit cînd conducea o ancheta. Pălăria lui albastra, plata, îi statea solid pe cap şi pe dedesubt se vedea un păr alb ca zăpada. Purta un costum de un maron urît şi ţinea mîinile în buzunarele hainei, cu degetele mari afara.

Barbatul din dosul lui era Degarmo, poliţaiul solid cu par blond deschis, cu ochii de un albastru metalic şi cu o figura salbatica şi ridata, caruia nu-i plăcuse faptul că mă aflasem în faţa casei doctorului Amore.

Cei doi poliţişti în uniforma se uitară la barbatul mai scund şi îl salutara ducînd mîna la şepci.

— Cadavrul e la subsol, capitane Webber. A fost împuşcat de doua ori dupa cîteva rateuri, se pare. E mort de cîtva timp. Acest tip se numeşte Marlowe. E un detectiv particular din Los Angeles. Nu l-am interogat mai mult.

— Foarte bine, zise Webber aspru. Avea o voce bănuitoare. Își plimbă o privire bănuitoare asupra feței mele și dădu ușor din cap. — Sînt căpitanul Webber, zise el. Iar acesta e locotenentul Degarmo. O să ne uităm la cadavru mai întîi.

Traversă camera. Degarmo se uită la mine de parcă nu m-ar fi văzut niciodată și îl urmă. Coborîră la parter, însoțiți de cel mai în vîrstă dintre cei doi polițiști. Polițaiul numit Eddie schimbă cu mine cîteva priviri.

— Casa asta e exact peste drum de locuința doctorului Almore, nu-i așa? am spus.

Fața lui își pierdu orice expresie. Nu c-ar fi avut mult de pierdut.

— Mda. Ei și?

— Nimic, am răspuns.

Rămase tăcut. Vocile de dedesubt ne parveneau stins și neclar. Polițaiul trase cu urechea și spuse pe un ton mai prietenos:

— Mai ții minte cazul ăla?

— Doar puțin.

— Au mușamalizat frumos afacerea, zise el și rîse. Au făcut-o ghem și-au ascuns-o în fundul unui raft. Raftul de sus, din camera de baie. Acela unde nu poți ajunge fără să te cațări pe un scaun.

— Așadar, au mușamalizat-o. Mă întreb de ce.

Polițaiul mă privi încruntat.

— Erau motive serioase la mijloc, amice. Să nu-ți închipui că n-au fost. Cît de bine l-ai cunoscut pe acest Lavery?

— Nu prea bine.

— Îl țineai sub observație?

— Mă ocupam nițel de el. L-ai cunoscut? am întrebat.

Polițaiul numit Eddie clătină din cap.

— Nu. Nu țin minte decît că un tip din această casă a găsit-o pe nevasta lui Almore în garaj în noaptea aceea.

— S-ar putea ca Lavery să nu fi fost aici pe atunci.

— De cît timp e aici? zise el.

— Nu știu.

— Cam de un an și jumătate, zise polițaiul gînditor. Ziarele din Los Angeles au pomenit ceva despre el?

— Doar un paragraf în secția de „*Noutăți din district*", am răspuns, mai mult ca să mă aflu în treabă.

Se scărpină în ureche, apoi ascultă atent. Niște pași urcau scara. Fața îi deveni inexpresivă, se îndepărtă de mine și se îndreptă din spate.

Capitanul Webber se grabi sa ajunga la telefon, facu un numar, vorbi în aparat, apoi îndeparta telefonul de la ureche şi se uita înapoi peste umar.

— Cine-i procuror saptămina asta, Al?

— Ed Garland, raspunse locotenentul voinic cu o voce impasibilă.

— Cheamă-l pe Ed Garland, spuse Webbel la telefon Spune-i să vină aici imediat. Şi spune-le celor de la serviciul antropometric să se grăbească. Lasă arma din mînă şi latră tare:

— Cine s-a atins de arma asta?

— Eu, i-am răspuns

Se apropie, calcînd precar pe calcîie, ajunse în faţa mea şi mă împunse cu bărbia lui mică şi ascuţita. Ţinea delicat arma într-o batistă.

— Nu ştii ca nu trebuie sa atingi o arma aflata la locul crimei?

— Fireşte că ştiu. Dar cînd am luat-o în mînă n-am ştiut c-a avut loc o crima. N-am ştiut că arma a fost folosită. Zăcea pe bară şi-am crezut că a fost lasata acolo.

— O poveste verosimila, spuse Webber decepţionat. Dai deseori de astfel de lucruri în treburile dumitale?

— De ce fel de lucruri?

Continua să mă privească fix şi nu-mi raspunse.

— Cum se fac să-ţi spun versiunea mea asupra evenimentelor? am zis

Se cambră şi îmi arată brusc toata ostilitatea

— Ce-ar fi să răspunzi la întrebări aşa cum ţi le pun eu?

Nu i-am raspuns. Webber se întoarse brusc şi se adresa celor doi poliţişti în uniforma:

— Băieţi, vă puteţi întoarce la maşina voastra şi luaţi mai tîrziu legatura cu dispecerul.

Cei doi îl salutară şi ieşiră, închizînd uşa încet pînă se înţepeni, şi atunci devenira foarte nervoşi. Webber aşteptă pîna cînd maşina lor se îndepărta. Apoi îşi aţinti din nou privirea lui tristă şi rea asupra mea.

— Vreau să-ţi văd actele de identitate, spuse el.

I-am înmînat portvizitul şi-a scormonit prin el. Degarmo s-a aşezat într-un fotoliu, şi-a încrucişat picioarele şi s-a uitat pierdut în tavan. Apoi a scos un chibrit diin buzunar şi-a început sa-i mestece partea de jos. Webber mi-a înapoiat portvizitul. L-am pus înapoi în buzunar.

— Oamenii din meseria dumitale ne cauzeaza o groază de neplăceri, spuse el.

— Nu neapărat, am raspuns.

Îşi ridică vocea. Fusese destul de ridicată şi mai înainte.

— Am spus că mă cauzează o groaza de neplăceri şi o groază de neplăceri e exact ce am vrut să spun! Dar te asigur de un lucru. N-ai să cauzezi nici o neplăcere în Bay City!

Nu i-am răspuns. Împunse în aer cu degetul mare.

— Ai venit dintr-un mare oraş. Îţi închipui că eşti deştept şi îţi închipui că eşti dur. Nu-ţi face griji. Ştim cum să ne ocupăm de dumneata. Sîntem un orăşel, dar sîntem foarte bine organizaţi. Aici nu există intrigi politice. Lucrăm direct şi lucrăm rapid. Nu-ţi face griji în privinţa noastră, dom'le.

— Nu-mi fac griji, am răspuns. N-am de ce să-mi fac griji. Încerc doar să cîştig şi eu un dolar în mod cinstit.

— Şi nu încerca să faci pe şmecherul cu mine, zise Webber. Nu-mi place.

Degarmo îşi coborî ochii din tavan şi îşi îndoi un deget ca să-şi privească unghia. Vorbi cu un glas foarte plictisit:

— Ascultă, domnule capitan, tipul de la parter se numeşte Lavery. E mort. L-am cunoscut puţin. Alerga după fuste.

— Ei şi? îl repezi Webber fără să-şi îndeparteze privirea de la mine.

— Întreaga punere în scenă indică prezenţa unei femei, zise Degarmo. Ştii cu ce se ocupă aceşti detectivi particulari. Cazuri de divorţ. Propun să-l vîrîm în afacere în loc să încercăm să-l speriem.

— Dacă îl sperii, spuse Webber, aş dori s-o ştiu. Nu văd nici un semn că-i speriat.

Se apropie de fereastră şi ridică jaluzelele. Lumina se revărsa în odaie aproape orbitor după lunga perioadă de întuneric. Reveni călcînd apăsat, mă împinse cu un deget subţire şi dur şi spuse:

— Vorbeşte.

— Lucrez pentru un om de afaceri din Los Angeles, am spus, care nu-şi poate îngădui să aibă o groază de publicitate neplăcută. D-asta m-a angajat. Acum o lună soţia lui a dispărut şi mai tîrziu clientul meu a primit o telegramă în care se spunea c-a plecat împreună cu Lavery. Lavery însă a negat. Clientul meu l-a crezut suficient pentru a intra la idee. Se pare că doamna e cam necugetată. S-ar fi putut să fi intrat în contact cu oameni dubioşi şi apoi în încurcături. Am venit aici ca să-l văd pe Lavery iar el a negat c-ar fi plecat cu ea. L-am crezut doar pe jumătate, iar mai tîrziu am primit o dovadă concludentă că fusese împreună cu ea la un hotel din San Bernadino în noaptea cînd se presupunea că ea a plecat de la cabana de pe munte unde stătea. Cu această informaţie la îndemînă am venit să-l

confrunt din nou pe Lavery. Nimeni n-a raspuns cînd am sunat şi uşa era întredeschisă. Am intrat, m-am uitat de jur-împrejur, am găsit arma şi-am cercetat casa. L-am găsit. Exact cum e acum.

— N-aveai nici un drept să cercetezi casa, zise Webber rece.

— Fireşte ca nu, i-am dat eu dreptate. Dar nici nu aveam de gînd să ratez aceasta ocazie.

— Cum se numeşte cel pentru care lucrezi?

— Kingsley. I-am dat adresa din Beverly Hills. — E directorul unei companii de cosmetice în Treloar Building, pe Clive Street. Gillerlain Company.

Webber se uită la Degarmo. Degarmo scrise ceva pe un plic. Webber citi mesajul, se uită la mine şi spuse.

— Şi altceva?

— M-am dus la cabana de pe munte unde stătuse soţia lui. Locul se numeşte Little Fawn Lake, lîngă Puma Point, la vreo şaizeci de kilometri de San Bernardino, sus pe munte.

M-am uitat la Degarmo. Scria încet. S-a oprit o clipă şi mîna păru să-i atîrne în aer ţeapănă, apoi o lăsă să cadă din nou pe plic şi îşi reluă scrisul. Am continuat:

— Cam acum o lună soţia îngrijitorului de la cabana lui Kingsley, sus pe munte, s-a certat cu soţul, şi l-a abandonat, sau aşa a crezut toată lumea. Ieri a fost găsită înecată în lac.

Webber închise ochii şi se clătină pe călcîie. Apoi spuse destul de încet:

— De ce îmi spui toate astea? Vrei să insinuezi că există o legătură cu ce s-a întîmplat aici?

— Există o legatura în timp. Lavery a fost sus la cabana. Nu ştiu de nici o altă legătură, dar m-am gîndit s-o menţionez pe asta.

Degarmo stătea foarte calm şi se uita la podea. Faţa i se contractase şi parea mai fioroasa ca niciodata. Webber spuse.

— Această femeie care s-a înecat... E vorba de-o sinucidere?

— Sinucidere sau crima. A lăsat un bilet de adio. Femeia se numea Chess. Bill şi Muriel Chess, soţia lui.

— Nu vreau să fiu amestecat, se răsti Webber. Ne rezumăm la ce avem aici.

— Nu aveam nimic aici, am spus, uitîndu-mă la Degarmo. Am fost aici de două ori. Prima dată, am discutat cu Lavery şi n-am aflat nimic. A doua oară n-am mai discutat cu Lavery şi tot n-am aflat nimic.

— Am să-ţi pun o întrebare şi vreau un răspuns cinstit, zise Webber încet. Poate că n-ai să ai chef, dar dacă nu ţi-o pun acum, ţi-o voi pune mai tîrziu. Vreau s-o primesc în orice caz.

răspunsul. Ai cercetat casa şi-ai făcut-o îmi închipui, destul de minuţios. Ai dat de ceva care să sugereze că soţia lui Kingsley ar fi putut fi aici?

— Nu-i o întrebare onesta, am raspuns, caci implica o concluzie din partea martorului.

— Vreau un raspuns, spuse el încruntat. Nu eşti la tribunal.

— Raspunsul este „da". Am vazut haine de dama în dulapul de la parter care mi-au fost descrise ca fiind acelea purtate de doamna Kingsley la San Bernadino în noaptea cînd l-a întîlnit pe Lavery acolo. Descrierea n-a fost cu totul exacta. Un taior alb şi negru, dar cu mult alb, o pălarie de pai cu o panglica alb şi negru.

Degarmo a bătut cu degetul în plicul pe cale îl ţinea în mîna.

— Dumneata eşti un tip nemaipomenit atunci cînd lucrezi pentru un client. Asta înseamnă că femeia a fost aici cînd crima a fost comisa, fiind pe deasupra femeia cu care se presupune c-a fugit. Nu cred că va trebui să ne batem mult capul ca să gasim criminalul, domnule căpitan.

Webber mă aţintise cu o privire lipsită de expresie, cu excepţia unui aer bănuitor. Am recunoscut cu o mişcare a capului că Degarmo avea dreptate.

— Presupun că voi doi nu sînteţi nişte fraieri. Acele haine sînt facute de comandă şi e uşor să le dai de urmă. V-am scutit să vă bateţi capul o oră, dîndu-vă aceste amănunte, poate chiar mai puţin decît ia o convorbire telefonică.

— Ce mai ai de spus? ma întrebă Webber calm.

Pîna sa apuc sa-i raspund, în faţa casei se opri o maşina, apoi o alta. Webber se îndrepta în grabă spre uşă şi o deschise. In odaie intrară trei oameni: unul cu păr tăiat scurt şi cîrlionţat, altul masiv, ambii ţinînd în mîna truse negre de piele goasă. În dosul lor se afla un bărbat înalt şi subţire. Imbracat într-un costum gri închis şi cu o cravata neagră. Avea ochii foarte vii şi o faţă prelunga.

Webber îi facu semn cu degetul barbatului cu păr cîrlionţat şi îi spuse:

— Jos, în sala de baie, Busoni. Vreau cît mai multe amprente din toata casa, mai ales cele ce par a fi lăsate de-o femeie. Are să fie o treaba lungă.

— Am să ma ocup de toate, mîrîi Busoni. Împreună cu barbatul masiv traversară odaia şi coborîră scarile.

— Am un cadavru pentru dumneata, Garland, îi spuse Webber celui de-al treilea barbat. Hai să coborîm ca să te uiţi la el. Ai chemat duba?

Barbatul cu ochii vii dădu din cap cu o mişcare curta şi împreuna cu Webber coborîra la parter în urma celorlalţi doi.

Degarmo puse de-o parte plicul şi creionul. Se uita la mine inexpresiv

— Crezi c-ar trebui sa pomenesc de conversaţia noastră de ieri, sau e o tranzacţie personală?

— N-ai decît sa vorbeşti ce vrei. Avem datoria sa pazim cetaţenii.

— Atunci vorbeşte dumneata. Aş dori sa am amănunte despre cazul Almore.

Se înroşi uşor şi privirea îi deveni rea.

— Mi-ai spus că nu-l cunoşti pe Almore.

— Nu l-am cunoscut ieri şi nici n-am ştiut nimic despre el. De atunci însă am aflat ca Lavery o cunoscuse pe doamna Almore, cea care s-a sinucis, ca tot Lavery i-a descoperit cadavrul, şi ca Lavery a fost banuit cel puţin de-a fi încercat sa-l şantajeze pe doctor, sau de-a fi în situaţia de a-l şantaja. De asemenea, dumneata şi colegul aţi fost interesaţi de faptul ca locuinţa lui Almore e peste drum de această casă. Iar unul dintre voi a mai remarcat ca afacerea a fost frumos muşamalizată, sau ceva în genul asta.

Degarmo spuse încet şi hotarît:

— Am să-l concediez pe idiotul asta. Trancăneşte întruna. Nişte cretini!

— Atunci asta nu înseamna nimic?

Işi privi ţigara.

— Care „asta"?

— Presupunerea ca Almore şi-a omorît soţia şi-a dispus de destulă influenţa pentru a aranja lucrurile.

Degarmo se scula, se apropie de mine şi se aplecă înainte:

— Vrei sa repeţi ce-ai spus? zise el încet.

Am repetat.

M-a lovit peste faţă cu dosul mîini. Capul îmi zvîcni într-o parte. Îmi simţeam faţa umflată şi mare

— Repeta, zise el încet.

Am repetat. Mîna lui ma lovi peste faţa din cealaltă direcţie.

— Repetă.

— Nici vorbă. Nu pentru a treia oara. S-ar putea ca de data asta să nu ma nimereşti. Mi-am frecat bărbia.

Ramase aplecat spre mine, cu buzele întinse şi subţiri şi cu o lucire bestiala în ochii lui foarte albaştri

— De fiecare data cînd vorbeşti aşa cu un poliţist, ştii la ce te aştepţi, zise el. Incearca din nou şi n-am sa folosesc doar dosul mîinii cu tine.

Mi-am muşcat buzele şi mi-am frecat bărbia.

— Dacă îţi vîri nasul în treburile noastre, ai să te trezeşti într-o fundătură, cu pisicile uitîndu-se la tine.

Nu i-am răspuns. Se îndepărtă şi îşi reluă locul, respirînd din greu. Am încetat să-mi mai frec bărbia şi mi-am muşcat degetele încet, ca să mă eliberez de tensiunea din ele.

— Am să ţin minte, în ce ne priveşte pe amîndoi.

22

Era aproape seara cînd m-am întors la Hollywood şi m-am dus la biroul meu. Cladirea se golise de oameni şi coridoarele erau tacute. Uşile erau deschise şi femeile de serviciu trudeau cu aspiratoare, maturi şi cîrpe de şters praful.

Am descuiat uşa biroului meu şi-am ridicat un plic care se afla in faţa deschizăturii pentru scrisori din uşa, şi l-am pus pe birou fara sa mă uit la el. Am împins în sus ferestrele şi m-am aplecat în afara, privind luminile aprinse devreme şi lucind bizar, mirosind aerul cald şi puţind a mîncarea ce venea de la ventilatorul cafenelei de alaturi.

Mi-am scos haina şi cravata, m-am aşezat la birou, am scos sticla din sertarul adînc şi mi-am oferit o băutură. N-a ajutat la nimic. Am mai baut una, cu acelaşi rezultat.

Intre timp, Webber trebuie sa-l fi vazut pe Kingsley. Însemnă ca se dăduse o alarma generală în ce priveşte soţia lui, iar dacă nu se dăduse încă n-avea să întîrzie mult. Lucrurile pareau foarte clare poliţiei. O afacere nesuferita între doua persoane nesuferite, prea mult amor, prea multa băutura, prea multa intimitate, toate încheindu-se cu o ura salbatica, un impuls criminal şi apoi moarte.

Mi s-a parut ca acest raţionament e cam simplist.

Am luat plicul şi l-am deschis. Nu avea marca. Înăuntru era o nota cu acest conţinut: *„Domnule Marlowe, Părinţii lui Florence Almore sînt doamna şi domnul Eustace Grayson, cu locuinţa actuală la Rossmore Arms, pe South Oxford Street, numărul 640.*

Am [illegible] această informaţie sunînd la numărul de telefon din carte. Cu stimă, Adrienne Fromsett"

Un [illegible], la fel de elegant ca şi mîna care îl [illegible]. Am [illegible] plicul [illegible] şi-am mai băut o [illegible]. Am [illegible] mai puţin [illegible]. Am împins lucrurile de pe birou. Mîinile îmi erau grele, fierbinţi şi [illegible]. Am tras o linie pe colţul biroului şi m-am uitat la dîra lăsată. M-am uitat [illegible] la praful de pe deget şi l-am şters. M-am uitat [illegible]. M-am uitat în gol.

Am împins [illegible] şi m-am dus la chiuvetă [illegible] paharul. Cînd am terminat, m-am [illegible] pe mîini şi mi-am turnat apă rece pe faţă, apoi m-am uitat în oglindă. R[illegible] de pe obrazul stîng dispăruse, dar arăta puţin umflat. Nu prea tare, dar destul ca să mă enervez din nou. M-am pieptănat şi m-am uitat la firele cărunte. Ajunsesem să am o groază de fire cărunte. Faţa de sub chica de păr părea bolnavă. O faţă care nu mi-a plăcut deloc.

M-am întors la birou şi-am recitit nota domnişoarei Fromsett. Am [illegible]-o pe cristalul biroului, am mirosit-o, am continuat [illegible], apoi am împăturit-o şi-am pus-o în buzunarul de la haină.

Am rămas foarte calm, ascultînd liniştea crescîndă a serii din dosul ferestrelor deschise. Apoi, foarte încet, m-am liniştit şi eu în deplin acord cu seara.

23

Clădirea Rossmore Arms era o masă lugubră de cărămizi roşu-închis, construită în jurul unei curţi enorme. Holul de la intrare era tăcut, plin de catifea şi conţinea o droaie de plante verzi în butoiaşe şi un canar plictisit într-o colivie cît un coteţ de cîine; mirosea a praf stătut în mochetă, şi a parfum greţos de gardenii ofilite demult.

Soţii Grayson aveau un apartament în aripa nordică, la etajul cinci, în faţă. Stăteau împreună într-o cameră ce părea intenţionat demodată cu douăzeci de ani în urmă. Avea fotolii

mari, cu perne adînci, clanțe de aramă în formă de ou, o oglindă enormă într-o ramă aurită, o măsuța cu suprafața din marmură, vîrîta într-un colț și draperii de catifea grenă la ferestre. Mirosea a tutun iar dincolo de acest miros am simțit pe cel al fripturii de miel și al lui *broccoli*[1].

Soția lui Grayson era o femeie plinuță care odinioara ar fi putut avea ochi albaștri ca ai unui nou-născut. Acum se decoloraseră însa și erau acoperiți de ochelari și puțin cam proeminenți. Avea păr alb, cîrlionțat. Statea și cîrpea ciorapi, avea gleznele groase, încrucișate și picioarele ajungeau cu greutate la podea; în poală ținea un coș mare din răchită.

Grayson era un bărbat înalt, cam încovoiat de spate, cu o față galbuie, umeri înalți, sprîncene mari și lipsit de barbie. Partea superioară a feței indica seriozitate. Partea inferioara îți spunea doar la revedere. Purta ochelari și citise nemulțumit și nervos ziarul de seară. Îl căutasem în anuarul orașului. Era contabil și își arăta meseria la perfecție. Avea chiar cerneala pe degete iar în buzunarul vestei deschise, se aflau patru creioane.

Îmi reciti cu atenție cartea de vizită pentru a șaptea oară, mă masura din cap pîna în picioare și spuse încet:

— Ce dorești sa afli de la noi, domnule Marlowe?

— Mă interesează un tip pe nume Lavery. Fiica dumneavoastră a fost soția doctorului Almore. Lavery e cel care a găsit-o în noaptea cînd... a murit.

Amîndoi își ciulira urechile, ca niște cîini de vînătoare, în clipa cînd am ezitat intenționat sa pronunț ultimile cuvinte. Grayson se uită la soția lui și aceasta clătină din cap.

— N-avem chef să discutam despre asta, raspunse Grayson prompt. E mult prea dureros pentru noi.

Am așteptat o clipa și am luat același aer lugubru ca și ei. Apoi am spus:

— Vă înțeleg. Nu vreau să va fac să suferiți. Aș dori, totuși, să intru în legatura cu cel pe care l-ați angajat să cerceteze cazul.

Se uitara din nou unul la altul. De data asta, doamna Grayson nu mai dadu din cap. Grayson întrebă:

— De ce?

— Ar fi bine daca v-aș relata o parte din povestea mea. Le-am spus de ce fusesem angajat, fără sa menționez însă numele lui Kingsley. Le-am povestit incidentul cu Degarmo în fața casei doctorului Almore, petrecut cu o zi mai înainte.

Devenira din nou atenți. Grayson spuse brusc:

---

[1] Legumă verde din familia conopidei (n. tr.)

— Vrei să-mi spui că erai necunoscut doctorului Almore şi că deşi n-ai avut niciodată de-a face cu el a chemat totuşi poliţia doar fiindcă te aflai în faţa casei sale?

— Exact, am spus. Fusesem acolo cel puţin o oră. Adică, maşina mea fusese.

— Asta-i foarte ciudat, zise Grayson.

— Aş spune că-i un om foarte nervos, am răspuns. Iar Degarmo m-a întrebat dacă „familia ei", adică dumneavoastră, părinţii, m-aţi angajat. Avea aerul că nu se prea simţea în siguranţă.

— Ce vrei să spui prin siguranţă? Grayson nu a privit cînd a pus întrebarea. Şi-a aprins din nou pipa cu un gest lent, apoi a îndesat tutunul în fundul ei cu un creion mare de metal şi a aprins-o din nou.

Am dat indiferent din umeri şi nu i-am răspuns. Mi-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte. Doamna Grayson nici măcar nu mă privise, dar nările ei fremătau.

— De unde ştia cine eşti dumneata? mă întrebă Grayson deodată.

— A copiat numărul de înmatriculare, a chemat Auto Clubul apoi s-a uitat în anuarul oraşului să vadă cine sînt. Eu unul aşa aş fi procedat şi l-am urmărit prin fereastră făcînd exact aceleaşi gesturi.

— Aşadar, poliţia lucrează pentru el, spuse Grayson.

— Nu neapărat. Dacă însă au comis o greşeală prima oară, nu vor să fie descoperită acum.

— Greşeală! Aproape că rîse strident.

— Înţeleg, am spus. Subiectul e puţin penibil, dar puţin aer proaspăt are să ne ajute. Aţi fost întotdeauna convinşi că Almore a ucis-o, nu-i aşa? De asta aţi angajat un detectiv.

Doamna Grayson îşi ridică brusc privirea, apoi lăsa capul în jos şi împături o altă pereche de ciorapi.

Grayson nu spuse nimic.

— Aţi avut cumva vreo dovadă sau a fost doar faptul că-l uraţi pe Almore? am întrebat.

— Au existat dovezi, răspunse Grayson cu amărăciune şi cu o voce mai limpede, de parcă s-ar fi hotărît totuşi, să discute despre caz. — Trebuie să fi existat. Ni s-a spus că existau. Dar nu le-am aflat niciodată. Poliţia s-a ocupat să muşamalizeze totul.

— Am auzit că l-au arestat pe detectiv şi l-au băgat la închisoare pentru că a condus în stare de ebrietate.

— Ce-ai auzit e exact.

— Dar nu v-a spus niciodată ce dovezi avea?

— Nu.

— Nu-mi place treaba asta, am spus. Am impresia că tipul pe care l-aţi angajat nu se hotărîse ca să lucreze să vă furnizeze informaţiile sau să le ţină pentru a-l şantaja pe doctor.

Grayson se uită din nou la soţia lui. Doamna spuse ceva.

— Domnul Talley nu mi-a lăsat această impresie. Dar nu poţi să fii niciodată sigur, nu-i aşa?

— Aşadar, îl cheamă Talley. Asta era unul din lucrurile pe care speram să mi le spuneţi.

— Care erau celelalte lucruri? întrebă Grayson.

— Cum pot să dau de Talley şi ce l-a determinat să-şi facă bănuieli. Trebuie să fi fost ceva, căci altminteri nu l-aţi fi angajat pe Talley fără să vă poată dovedi că şi el are îndoieli.

Grayson zîmbi subţire şi delicat. Îşi duse un deget la bărbie şi o frecă cu un deget lung şi îngălbenit de tutun.

— Droguri, spuse doamna Grayson.

— În sensul strict al cuvîntului, spuse Grayson, ca şi cum cuvîntul i-ar fi indicat libertatea de-a vorbi. Almore era, şi rămîne, un doctor care prescrie droguri. Fiica noastră ne-a lămurit în privinţa asta. Almore a fost furios.

— Ce vreţi să spuneţi printr-un doctor de droguri domnule Grayson?

— Vreau să spun un doctor a cărui practică se bazează mai ales pe oameni care trăiesc pe lama de cuţit a crizei de nervi, ca rezultat al beţiei şi al unei vieţi destrăbălate. Oameni cărora trebuie să li se dea droguri şi sedative tot timpul. Soseşte însă clipa cînd un doctor cu principii etice refuză să-i mai trateze şi-i trimite la o clinică. Dar nu doctorul Almore. Astfel de doctori au să continue să prescrie droguri atît timp cît banii curg, cît pacienţii rămîn în viaţă şi destul de conştienţi, chiar dacă în timpul tratamentului, bărbaţii sau femeile devin sclavii drogului. O practică foarte bănoasă, spuse el pe un ton moralizator, şi, bănuiesc, şi primejdioasă pentru doctor.

— Nu mă îndoiesc deloc, am spus. E o groază de bani în această practică. Cunoaşteţi pe cineva numit Condy?

— Nu. Dar ştim cine a fost. Florence l-a bănuit a fi sursa narcoticelor lui Almore.

— Posibil, am răspuns. Probabil că nu dorea să dea prea multe reţete pe numele lui. L-aţi cunoscut pe Lavery?

— Nu l-am văzut niciodată. Ştiam însă cine era.

— V-a trecut vreodată prin minte că Lavery ar fi putut să-l şantajeze pe doctorul Almore?

Era o idee nouă pentru el. Îşi trecu mîna prin creştetul capului, apoi pe faţă şi o lăsă în sfîrşit pe genunchiul osos. Clătină din cap.

— Nu. De ce ar trebui s-o ştim?
— A fost primul care a descoperit cadavrul. Ceea ce l-a izbit pe Talley trebuie sa-i fi sarit în ochi şi lui Lavery.
— E Lavery un astfel de om?
— N-am idee. N-are o sursă de venit vizibilă şi nici serviciu. Se învîrte peste tot, mai ales dupa femei.
— E o posibilitate, spuse Grayson. Astfel de lucruri pot fi facute foarte discret. Zîmbi trist: — Am dat peste astfel de lucruri în meseria mea. Împrumuturi fără acoperire, a căror scadenţă a trecut demult. Investiţii aparent fara bază, făcute de oameni de la care nu te-ai aştepta la investiţii fără acoperire. Datorii serioase care ar fi trebuit să fie trecute la capitolul pierderilor şi n-au fost trecute din frica de-a nu atrage atenţia fiscului. Oh, da, astfel de lucruri se pot aranja cu uşurinţa.
M-am uitat la doamna Grayson. Mîinile ei nu încetasera o clipă să lucreze! Terminase de cîrpit şase perechi de ciorapi. Labele lungi şi osoase ale picioarelor lui Grayson uzau repede ciorapii.
— Ce s-a întîmplat cu Talley? I s-a înscenat un proces fără motiv?
— Nu cred că există cea mai mica îndoială în această privinţă. Soţia lui era foarte decepţionata. A spus că i s-a dat să bea o băutură cu droguri cînd se afla într-un bar împreuna cu un poliţist. A spus că o maşina a poliţiei îl aştepta, vizavi de bar, ca să pornească maşina şi că la ieşirea din bar, a fost ridicat pe loc. A mai spus că la închisoare n-a fost anchetat decît foarte superficial.
— Asta nu înseamna mare lucru. Talley i-a spus aceste lucruri soţiei sale cînd a fost arestat. Era de aşteptat să-i spuna aşa ceva.
— Imi vine greu să cred că poliţia e coruptă, zise Grayson. Dar astfel de lucruri se întîmplă şi o ştim cu toţii.
— Daca au comis o greşeală neintenţionata în anchetarea morţii fiicei dumneavoastră, n-ar fi fost încîntaţi la gîndul că Talley i-ar fi putut da de gol, am spus. Mulţi dintre ei şi-ar putea pierde slujba. Dacă au crezut ca Talley nu urmarea decît un şantaj, atunci n-aveau să-şi bata prea mult capul cu felul în care l-au arestat. Unde e Talley acum? Important la urma urmei e să aflăm dacă a existat o dovada serioasa, dacă a avut-o sau era pe cale s-o aiba, şi mai ales să aflăm ce cauta.
— Nu ştim unde se află, zise Grayson. A primit o pedeapsa de şase luni care a expirat însă de mult.
— Ce se întîmplă cu soţia lui?
Grayson se uită la nevasta-sa care spuse scurt:

— Westmore Street, numarul 1618, în Bay City Eustace şi cu mine i-am trimis nişte bani. O duce greu...

Am notat adresa, m-am aplecat pe scaun şi am spus:

— Cineva l-a împuşcat pe Lavery azi-dimineaţa în camera de baie.

Mîinile plinuţe ale doamnei Grayson se opriră pe marginea coşului de cusut. Grayson ramase cu gura căscată. Înghiţi în sec încet, ca în prezenţa morţilor. Greu de gasit o mişcare mai lentă decît cea cu care îşi duse din nou pipa la gură.

— Fireşte· e greu sa-ţi închipui... zise el şi lasă fraza neterminată deocamdată, în timp ce sufla un nor de fum mic şi palid, adaugă; ...ca doctorul Almore ar avea ceva de-a face cu asta.

— Sînt tentat să cred ca are de-a face, am spus. Hotarît, locuieşte la o mică distanţă de locul crimei Poliţia crede că soţia clientului meu l-a împuşcat. Au dovezi solide împotriva ei cînd au să dea de ea. Dar daca Almore are sau nu de-a face cu acest caz, atunci legătura va trebui să iasa din ancheta asupra morţii fiicei dumneavoastră. Iată de ce încerc să descopăr ceva în acest caz.

— Un om care a comis deja o crimă nu va ezita decît douăzeci şi cinci la sută ca să mai comită una, spuse Grayson. Vorbea ca şi cum ar fi reflectat mult la asta.

— Poate că da. Care ar fi motivul presupus al primei crime?

— Florence era nechibzuită, spuse el trist. O fată nechibzuită şi dificilă. Era cheltuitoare şi extravagantă, făcîndu-şi tot·timpul noi prieteni dubioşi, trăncănind prea mult şi prea tare şi purtîndu-se în' general prosteşte. O astfel de soţie poate fi foarte primejdioasă pentru un om ca Albert S. Almore. Dar nu cred că acesta a fost motivul principal, nu-i aşa, Lettie?

Se uită la soţie care, însă nu-i întoarse privirea. Doamna înfipse un ac într-un ghem rotund de lînă şi rămase tăcută.

Grayson oftă şi continuă:

— Sîntem tentaţi să credem ca doctorul avea o legătură cu infirmiera de la biroul lui şi că Florence l-a ameninţat cu un scandal public. Nu-şi putea îngădui aşa ceva, nu credeţi? Un scandal poate duce uşor la un altul.

— Cum a comis crima? am întrebat.

— Cu morfină, fireşte. Era expert în administrarea ei. Iar cînd ea a intrat într-o comă avansată, a dus-o în garaj şi-a dat drumul la motorul maşinii. Ştii că nu s-a făcut autopsie. Iar dacă s-ar fi făcut, putea admite că i-a făcut o injecţie în noaptea aceea.

Am dat din cap iar el s-a aplecat satisfăcut, trecîndu-şi mîna pe faţă şi lăsînd-o apoi să cadă pe genunchiul osos. Părea să fi studiat şi acest gest destul de bine.

M-am uitat la ei. Doi oameni în vîrstă, stînd acolo liniştiţi dar tot mai plini de ură, la un an şi jumătate după accident. Le-ar fi plăcut dacă Almore l-ar fi ucis pe Lavery. Ar fi fost încîntaţi. I-ar fi făcut să se simtă bine.

După o pauză am spus:

— Credeţi multe din aceste lucruri pentru că aşa doriţi. Există însă întotdeauna posibilitatea ca fiica dumneavoastră să se fi sinucis şi că muşamalizarea a avut drept scop sa-l apere pe Candy şi tripoul lui, iar pe de altă parte să prevină o anchetare a lui Almore în cadrul unei şedinţe publice.

— Prostii, spuse Grayson furios. El a omorît-o, nici vorbă. Florence era în pat, dormea.

— N-aveţi de unde să ştiţi acest lucru. S-ar fi putut ca sa fi luat drogul chiar ea. În acel caz, efectul drogului n-avea să dureze. E cu putinţă să se fi trezit la miezul nopţii, să se fi privit în oglindă şi să fi vazut diavoli arătînd-o cu degetul. Astfel de lucruri se întîmplă.

— Cred că ai reţinut ce trebuia, spuse Grayson.

M-am sculat în picioare. Le-am mulţumit la amîndoi, m-am îndreptat spre uşă, apoi am spus:

— Ce altceva aţi mai făcut după arestarea lui Talley?

— Am intrat în legătură cu un procuror numit Leach, bombăni Grayson. N-am realizat nimic. N-a găsit nimic care să justifice o acţiune a lui. N-a fost nici măcar interesat de ipoteza cu drogurile. Tripoul lui Candy a fost însă închis cam la o lună după aceea. S-ar putea să fi fost rezultatul acestei vizite.

— N-a fost altceva decît o manevră a poliţiei din Bay City. O să daţi de Candy în altă parte, dacă ştiţi unde să cautaţi. Cu tot echipamentul tripoului intact.

Am pornit spre uşă din nou iar Grayson se urni din fotoliu şi mă urmă. Faţa lui gălbuie se înroşise.

— N-am vrut să te insult, spuse el. N-ar trebui să ne chinuim gîndindu-ne la asta tot timpul.

— Cred c-aţi fost amîndoi foarte răbdători, am spus. A mai fost şi altcineva vîrît în această afacere care n-a fost pomenit pe nume?

Clătină din cap şi se uită înapoi la soţie. Mîinile îi rămăseseră nemişcate, ţinînd un ciorap pe ciuperca de cîrpit. Îşi ţinea capul lăsat într-o parte. Avea aerul că ascultă ceva, dar nu pe noi.

— Aşa cum mi s-a relatat incidentul, infirmiera de la cabinetul doctorului a pus-o la pat pe doamna Almore în acea noapte. E aceeaşi persoană cu care se bănuieşte că doctorul avea o legătură sentimentală?

— Stai o clipă, zise doamna Grayson brusc. N-am văzut-o niciodată. Dar avea un nume frumos. Lasă-mă să mă gîndesc o clipă.
Am lăsat-o să se gîndească o clipă.
— Mildred și nu mai țin minte celălalt nume, spuse ea și își închise brusc gura.
Am respirat adînc.
— S-ar putea ca numele să fie Mildred Haviland, doamna Grayson?
Zîmbi încîntată și dădu din cap.
— Firește. Mildred Haviland. Mai ții minte, Eustace?
Eustace nu mai ținea minte. Ne privi ca un cal care a nimerit într-un alt grajd. Deschise ușa și spuse:
— Ce importanță mai are?
— Ați spus că Talley era un om mic de statură? am persistat eu. Sînteți siguri că nu era o matahală violentă, cu apucături arogante?
— Oh, nu, zise doamna Grayson. Domnul Talley e un om de statură potrivită, de o vîrstă mijlocie, cu păr șaten și cu o voce foarte calmă. Are un fel de expresie îngrijorată. Vreau să spun, arată de parcă ar fi avut-o întotdeauna.
— Se pare c-a avut nevoie de ea, am zis.
Grayson îmi întinse o mîna osoasă pe care i-am strîns-o. Am avut sentimentul ca dau mîna cu o bara.
— Dacă pui mîna pe el, spuse și-și mușcă cu furie pipa, vino să ne vezi și-o să te plătim pentru munca facută. Vreau sa spun, daca pui mîna pe Almore.
I-am răspuns că știam la cine se referea, dar că n-aveam să-i cer nici un ban.
M-am întors pe coridorul liniștit. Liftul funcționa fără ajutorul cuiva și avea pe jos o mocheta de un roșu închis. Mirosea a oameni bătrîni, ca trei văduve care beau ceai.

24

Casa de pe Westmore Street era un bungalow mic de lemn, în dosul unei case mai mari. Nu se vedea nici un număr pe casa mica, dar cea din fața avea zugrăvit pe ea numarul 1618 alături de ușă și o lumina discretă în dosul anunțului. O alee de ciment strîmta ducea pe sub ferestre la casa din spate. Locuința avea o

...ndă mică, cu un scaun pe ea. Am pășit pe verandă și-am sunat la sonerie.

N-a răsunat în adîncurile casei. În dosul plasei de la intrare ușa era deschisă iar înăuntru nu se vedea nici o lumină. O voce arțăgoasă spuse din beznă:

— Ce e?

M-am adresat întunericului.

— Domnul Talley e acasă?

Vocea deveni indiferentă și fără inflexiuni.

— Cine-l caută?

— Un prieten.

Femeia din beznă scoase un sunet vag care ar fi putut semăna cu un rîs. Sau poate doar înghițise în sec.

— Foarte bine, zise ea. Asta cît mai e?

— Nu-i o notă de plată, doamnă Talley. Sînteți doamna Talley, bănuiesc?

— Pleacă de-aici și lasă-mă în pace, spuse vocea. Domnul Talley nu-i acasă. N-a mai fost de mult acasă. N-are să mai fie acasă.

Mi-am vîrît nasul în plasa de la intrare și-am încercat să privesc în cameră. Am văzut conturul vag al mobilierului. Din direcția de unde venise vocea am întrezărit silueta unei sofale. O femeie era întinsă pe ea. Părea că stă pe spate și se uita la tavan. Era complet nemișcată.

— Sînt bolnavă, spuse vocea. Am avut destule necazuri. Pleacă de-aici și lasă-mă în pace.

— Tocmai am terminat de discutat cu soții Grayson, am spus.

Urmă o scurtă tăcere, dar nici o mișcare, apoi un suspin.

— Nu-i cunosc.

M-am sprijinit de rama ușii cu plasă și m-am uitat înapoi pe aleea strîmtă spre stradă. Peste drum se afla o mașină cu luminile de parcare aprinse. Mai erau și alte mașini parcate pe stradă. Am spus:

— Ba da, îi cunoașteți, doamnă Talley. Lucrez pentru ei. Încă speră. Dar dumneata? Dumneata nu vrei să te alegi cu nimic?

— Vreau să fiu lăsată în pace, strigă vocea.

— Am nevoie de informații, am spus. Și-am să le obțin. În mod liniștit, dacă pot. Sau făcînd tapaj, dacă nu se poate în mod liniștit.

— Un alt copoi, nu-i așa?

— Știi că nu sînt copoi, doamnă Talley. Soții Grayson n-ar fi discutat cu un copoi. Dă-le un telefon și întreabă-i

— Nu-i cunosc, răspunse vocea. Iar dacă i-aş cunoaşte n-am telefon. Cară-te, copoiule. Sînt bolnavă. Sînt bolnavă de-o lună.

— Mă numesc Marlowe. Philip Marlowe. Sînt un detectiv particular din Los Angeles şi am vorbit cu soţii Grayson. Am găsit ceva, dar trebuie să vorbesc cu soţul dumitale.

Femeia de pe sofa rîse stins şi sunetul aproape că nu ajunse pînă la mine.

— Ai găsit ceva. Mi se pare o arie cunoscută. Îţi jur! Ai găsit ceva! George Talley găsise şi el ceva... odinioară.

— Poate găsi din nou dacă ştie cum să-şi joace cărţile.

— Dacă asta trebuie să facă, atunci nu-ţi mai bate capul cu el.

M-am sprijinit de rama uşii şi m-am scărpinat în barbă. Pe stradă, cineva făcu un semn cu o lanternă. Nu ştiu de ce. Lanterna se aprinse din nou. Părea să fie lîngă maşina mea.

Conturul pal al feţei de pe sofa se mişcă şi dispăru. În locul lui apăru părul. Femeia se întorsese cu faţa la perete.

— Sînt obosită, spuse ea, cu o voce înăbuşită căci se adresa peretelui. Sînt groaznic de obosită. Întinde-o, dom'le. Fii bun şi întinde-o!

— Pot să vă ajut cu nişte bani?

— Nu simţi mirosul de ţigări de foi?

Am tras aer adînc în piept. N-am simţit nici un miros de ţigări de foi.

— Nu.

— Au fost aici. Au fost aici două ore. Dumnezeule, cît sînt de obosită de toate astea. Lasă-mă în pace!

— Ascultă, doamnă Talley...

Se întoarse pe sofa şi conturul vag al feţei apăru din nou. Aproape că-i puteam vedea ochii.

— Nu mă bate la cap, spuse ea. Nu te cunosc. Nu vreau să te cunosc. N-am ce să-ţi spun. Chiar dacă aş avea tot nu ţi-aş spune. Locuiesc aici, dom'le, dacă asta se poate numi o locuinţă. În orice caz, e tot ce mi-a rămas. Vreau să am puţină linişte şi să mă odihnesc. Aşa că întinde-o şi lasă-mă în pace.

— Îngăduiţi-mi să intru. Putem discuta situaţia. Sînt convins că pot să vă dovedesc...

Se întoarse brusc pe sofa şi îşi puse picioarele pe podea. Vocea îi deveni mînioasă.

— Dacă nu te cari, am să încep să urlu. Chiar acum! Acum!

— Am înţeles, am spus grăbit. Am să vă las cartea mea de vizită între uşi. Ca să nu uitaţi cine sînt. S-ar putea să vă răzgîndiţi.

Am scos cartea de vizită şi-am vîrît-o în crăpătura dintre uşi.

— Atunci, vă doresc noapte bună, doamnă Talley.

Nu mi-a răspuns. Ochii ei mă priveau din cameră, încă strălucitori în întuneric. Am coborît de pe verandă și-am apucat-o pe aleea strîmtă, spre stradă.

Vizavi, motorul torcea lin în mașina cu luminile de parcare aprinse. Motoarele torceau lin în mii de mașini, pe mii de străzi, pretutindeni.

M-am suit în Chryslerul meu și-am pornit mașina.

25

Westmore era o stradă care mergea de la nord la sud în partea proastă a orașului. M-am îndreptat spre nord. La primul colț, am trecut hurducăind peste niște șine de cale ferată abandonate și am ajuns pe o stradă cu terenuri pline de fier vechi. În dosul gardurilor de lemn, scheletele dezmembrate ale unor mașini vechi zăceau în poziții grotești, ca un cîmp de luptă modern. În lumina lunii, maldărele de părți de mașini ruginite păreau enorme. Maldăre ce se înălțau pînă sus, cu poteci între ele.

În oglinda retrovizoare apărură faruri. Apoi crescură. Am apăsat pe accelerator, am scos cheile din buzunar și am deschis buzunarul mașinii. Am scos dinăuntru un revolver calibrul 38 și l-am pus alături, lîngă picior.

Dincolo de terenul cu fier vechi se afla o fabrică de cărămizi. Coșul mort al cuptorului înalt domina maidanul. Grămezi de cărămizi întunecate, o clădire joasă de lemn cu o firmă pe ea, totul pustiu, nici o mișcare, nici o lumină.

Mașina din urma mea se apropie. Urletul înăbușit al unei sirene sfîșie tăcerea nopții. Sunetul se răspîndi pînă la periferia unui teren de golf neglijat, se întinse spre răsărit și apus peste fabrica de cărămizi. Am accelerat din nou, dar era inutil. Mașina din urmă înainta foarte repede și farul uriaș și colorat de pe acoperiș lumina brusc și orbitor drumul.

Mașina mă ajunse și încercă să-mi taie drumul. Am frînat brusc Chryslerul, am trecut în dosul mașinii poliției și am

de-or un amicere, la cîțiva centimetri de cealaltă mașină. Am ambreiat în direcția opusă. În dosul meu am auzit huruitul brutal al schimbărilor de viteză, scrîșnetul unui motor înfuriat în timp ce farul rotea și mătura cu lumina lui curtea vastă a fabricii de cărămizi.

Era inutil. Erau din nou în urma mea și se apropiau rapid. Nu mi-a venit nici o idee cum să scap de ei. Doar să ajung într-un loc unde erau oameni care să mă vadă, să mă privească și poate să-și amintească mai tîrziu.

N-am reușit. Mașina poliției mă ajunse din urmă și o voce aspră răcni:

— Trage la marginea drumului dacă nu vrei să fii împușcat!

Am tras la marginea drumului și-am pus frîna de mînă. Am vîrît revolverul la loc în buzunarul mașinii și l-am închis. Mașina poliției se opri brusc în fața aripei din stînga mașinii mele. Un tip gras se dădu jos răcnind:

— Ce, nu mai recunoști sirena poliției? Dă-te jos din mașină! m-am dat jos și am rămas în picioare în lumina lunii. Grasul avea o armă în mînă.

— Arată-mi permisul de conducere! zbieră el cu o voce ascuțită ca lama unui cuțit.

Am scos permisul de conducere și i l-am înmînat. Celălalt polițai din mașină se strecură afară din spatele volanului, se apropie de mine și îmi luă permisul. Îl lumină cu lanterna și îl citi:

— Îl cheamă Marlowe, zise el. Culmea, tipul e detectiv particular. Ce părere ai, Cooney?

— A, da' spuse Cooney. Atunci cred că n-am să am nevoie de asta. Își vîrî arma în toc și îl încuie. Cred că mă pot ocupa ușor de el. Cred că sînt în stare.

— Mergea cu optzeci și cinci pe oră. A băut, nici vorbă.

— Vezi dacă miroase a băutură, zise Cooney.

Celălalt polițai se aplecă înainte cu un rînjet politicos.

— Aș dori să-ți miros răsuflarea, privatule.

L-am lăsat să-mi miroasă răsuflarea.

— Păi, zise el înțelept, nu-i chiar beat mort. Trebuie s-o recunosc.

— E o noapte răcoroasă pentru vară. Oferă-i băiatului o băutură, Dobbs.

— Bună idee, zise Dobbs. Se îndreptă spre mașina lor și se întoarse cu o sticlă de un sfert de litru de whisky. O ridică în aer. Era plină pe trei sferturi. Nimeni nu bea serios pe aici. Îmi întinse sticla. Cu omagiile noastre, amice.

— Să zicem că n-am chef să beau, am răspuns.

— Să nu zici asta! răcni Cooney. Am putea crede că ai chef să fii tăbătic bine.

Am luat sticla, am deşurubat dopul şi-am mirosit-o. Lichidul dinăuntru mirosea a whisky. Doar whisky.

— Nu vă puteţi folosi de manevra asta tot timpul, am spus.

— E opt şi douăzeci şi şapte de minute. Notează asta, Dobbs.

Dobbs se duse la maşina lor şi scrise ora în foaia de raport. Am ridicat sticla şi i-am spus lui Cooney:

— Insişti să beau asta?

— Nu. Poate ai vrea să-ţi dansez din buric.

Am ridicat sticla, mi-am blocat gîtlejul şi mi-am umplut gura cu whisky. Cooney se repezi şi îmi dădu un pumn în stomac. Am scuipat whiskyul şi m-am aplecat cu respiraţia tăiată. Am dat drumul la sticlă.

M-am aplecat s-o iau şi-am văzut genunchiul mare al lui Cooney ridicîndu-se în faţa mea. M-am ferit, m-am îndreptat din spate şi l-am pocnit în nas cu toată puterea de care dispuneam. Mîna stîngă îi acoperi faţa, scoase un urlet şi mîna dreaptă i se repezi la tocul pistolului. Dobbs se repezi la mine din cealaltă parte şi făcu o mişcare scurtă cu braţul. Bîta lui mă lovi din spate peste genunchiul stîng, piciorul îmi paraliză şi m-am prăbuşit la pămînt, scrîşnind din dinţi şi scuipînd whisky.

Cooney îşi luă mîna de pe faţa însîngerată.

— Dumnezeule! strigă el cu o voce groasă şi oribilă. Sînge! Îmi curge sînge! Răcni dement şi se pregăti să-mi tragă una cu piciorul.

M-am rostogolit destul ca să nu mă lovească decît în umăr. M-a durut destul de rău şi acolo.

Dobbs se vîrî între noi şi spuse:

— Ajunge, Charley. Hai să nu exagerăm...

Cooney făcu trei paşi înapoi, bălăbănindu-se, se aşeză pe scara maşinii poliţiei şi îşi luă capul în mîini. Bîjbîi după o batistă şi se şterse atent pe faţă.

— Doar un minut, spuse el prin batistă. Doar un minut, amice. Doar un minut şi-atît...

— Calmează-te, spuse Dobbs. Ajunge. Nu încurca lucrurile. Balansă bîta încet pe lîngă picior. Cooney se sculă de pe scara maşinii şi înaintă împleticindu-se. Dobbs întinse mîna şi îl împinse înapoi cu un gest blînd. Cooney încercă să-i îndepărteze mîna.

— Vreau sînge, mîrîi el. Vreau neapărat să văd mult sînge!

— Nici vorbă, răspunse Dobbs tăios. Calmează-te. Am obţinut ce doream.

Cooney se întoarse şi se îndrepta spre cealaltă parte a maşinii lor. Se sprijini de maşină, bombănind prin batistă. Dobbs îmi spuse:

— În picioare, amice.

M-am sculat şi mi-am frecat dosul genunchiului. Nervul din picior zvîcnea ca o maimuţă nebună.

— Intră în maşina, zise Dobbs. În maşina noastră.

M-am dus şi m-am suit in maşina poliţiei.

— Condu cealaltă maşina, Charley, zise Dobbs.

— Am s-o fac ferfeniţă! răcni Cooney.

Dobbs ridica sticla de whisky de pe jos, o aruncă peste gard şi se strecură alături de mine în maşină. Apăsa pe accelerator.

— Asta are sa te coste. N-ar fi trebuit sa-l loveşti.

— Şi de ce nu?

— E un om cumsecade, zise Dobbs. Puţin cam violent.

— Dar n-are haz, am răspuns. N-are deloc haz.

— Pastreaza asta pentru tine. Maşina poliţiei începu să se mişte. Ai să-i răneşti amorul propriu.

Cooney se trînti în Chryslerul meu, porni motorul şi ambreie de parcă ar fi dorit să distruga maşina. Dobbs ocoli uşor maşina mea şi o luă spre nord de-a lungul curţii fabricii de cărămizi.

— Are să-ţi placă noua noastră închisoare, zise el.

— Pe ce motiv sînt arestat?

Reflectă o clipă, conducînd uşor maşina c-o mîna şi uitîndu-se în oglinda retrovizoare să se asigure ca Cooney ne urma.

— Exces de viteză. Opunere la arest. A.B.R. Cum spunem noi, adică „a baut rău".

— Ce se întîmplă cu lovitura în stomac, piciorul tras în umăr, faptul c-am fost silit să beau alcool sub ameninţarea cu bătaia, apoi ameninţat cu o armă şi lovit c-o bîta în timp ce eram dezarmat? Nu poţi să foloseşti nimic din astea în raport?

— Nu-ţi bate capul, zise el plictisit. Nu-ţi închipui ca asta a fost ideea mea de-a mă distra?

— Am crezut c-au curăţat oraşul, am spus. Am crezut ca s-au îngrijit ca oamenii cumsecade sa se poata plimba noaptea fără să poarte o vesta împotriva gloanţelor.

— S-a mai curaţat, dar nu-l vor nici prea curat. Asta ar putea îndepărta afacerile necinstite

— Nu pomeni de asta, i-am răspuns. Rişti să-ţi pierzi cartea de membru în sindicatul poliţiei.

— Sa-i ia dracu, spuse el şi rîse. In două săptămîni intru în armată.

Intreaga întîmplare se încheiase pentru el. Nu însemna nimic. A luat-o drept ceva normal. Nici macar nu-i parea rău.

26

Blocul cu celule era aproape nou. Zidurile de oţel, ca şi uşa vopsite într-un gri de crucişator, erau pline de urme proaspete de tutun mestecat, ce desfigura ici şi colo aspectul nou al stabilimentului. Becul de deasupra era vîrît în tavan şi aparat de un panou de sticlă groasa şi gıvrată. De o parte a celulei se aflau două paturi suprapuse, şi un tip sforăia în cel de deasupra, învelit într-o pătură cenuşiu-închisă. Intrucît dormea la o oră atît de devreme şi nu puţea a whisky, ca şi alegerea patului de deasupra pentru a nu-mi fi în cale, m-au facut sa cred că aveam de-a face cu un client închis acolo demult.

M-am aşezat pe patul de dedesubt. Mă cercetasera de arme, dar nu-mi golisera buzunarele. Am scos o ţigară şi mi-am frecat umflatura fierbinte din dosul genunchiului. Durerea radie pînă la gleznă. Whiskyul pe care îl scuipasem pe faţa hainei mirosea a statut. Am ridicat haina şi-am suflat fum de tutun în ea. Fumul pluti în jurul pătratului de sticla luminată din tavan. Inchisoarea părea foarte tacuta. O femeie urla undeva, foarte departe, în altă aripă a închisorii. Locul unde ma aflam era tăcut ca o biserica.

Femeia continuă să urle, indiferent unde se gasea. Urletul ei avea un sunet ascuţit, subţire, ireal, ca urletul coioţilor la lumina lunii, deşi îi lipsea nota de bocet a coioţilor. Dupa o vreme, urletul înceta.

Intre timp, am fumat doua ţigari şi-am pus mucurile în mica toaletă din colţ. Omul din patul de deasupra continuă să sforăie. Nu-i puteam vedea decît părul uleios ce-i ieşea de sub pătură. Dormea pe burtă. Dormea dus. Era grozav.

M-am aşezat din nou pe pat. Era făcut din nişte plăci de oţel, acoperite de o saltea subţire şi tare. Două cearceafuri de un cenuşiu închis stateau împăturite frumos pe el. Ce închisoare nostimă! Se afla la etajul al doisprezecelea al noii primării. Era o primarie foarte nostima. Bay City era un oraş foarte nostim. Oamenii de acolo aveau această impresie. Dacă aş fi locuit şi eu acolo, aş fi crezut şi eu la fel. M-aş fi uitat la golful albastru şi splendid, la faleză, la clubul de iacht, la străzile liniştite, la casele vechi, melancolice, sub pomi, la casele noi cu peluze de un verde viu, cu garduri de plasă şi cu puieţi în faţa aleii de la garaj. Cunoşteam o fată care locuia pe Strada 25. Era o stradă nostimă. Era o fată nostima. Îi placea Bay City.

Nu s-ar fi gîndit niciodata la mahalalele de negri şi de mexicani care se întindeau la sud de jalnicele regiuni ale

traficului feroviar interurban. Şi nici la bombele de prin port, la sud de faleza, la sălile de dans oribile şi puţind a sudoare de pe marginea şoselei, la localurile unde se fuma marijuana, la feţele înguste şi şirete ce spionau pe deasupra ziarelor în holurile mult prea liniştite ale hotelurilor, la hoţii de buzunare, escrocii, puşlamalele, derbedeii care atacau beţivii, la peştii şi cocotele masculine de pe promedata pavata cu lemn.

M-am apropiat de uşă. Vizavi nu se vedea nici o mişcare. Luminile de pe coridor ardeau slab iar celulele erau învaluite în tacere. Afacerile de la închisoare mergeau foarte prost.

M-am uitat la ceas. Noua şi cincizeci şi patru de minute. Venise vremea să merg acasa, sa-mi pun papucii şi sa joc o partida de şah. Venise vremea să beau ceva rece şi sa fumez o pipa calma şi îndelungata. Venise vremea sa stau cu picioarele în sus şi să nu ma gîndesc la nimic. Venise vremea să încep să scormonesc peste revista pe care o citeam. Venise vremea sa fiu o fiinţa omenească, un proprietar de casă, un om care nu avea altceva de făcut decît să se odihnească, să respire aerul nopţii şi să-şi liniştească creierii pentru a doua zi.

Un barbat într-o uniforma gri-albastră de închisoare înaintă pe coridorul dintre celule, citind numerele de pe uşi. Se opri în faţa celulei mele, descuie uşa şi ma privi dur, cu expresia pe care sînt convinşi ca trebuie s-o poarte veşnic, veşnic, veşnic. Sînt poliţai, frate, sînt dur, ai grijă ce faci, frate, că te tăbacim, de-ai să te tîrăşti pe mîini şi pe genunchi, frate, aşa că dă-i drumul şi spune-ne adevărul, frate, hai, să nu uitam că sîntem brutali, ca sîntem poliţai şi ca facem ce vrem cu golani ca tine.

— Afară! spuse el.

Am ieşit din celulă, iar el a încuiat-o la loc, mi-a făcut semn cu degetul mare să-l urmez şi-am pornit-o spre o uşa lata de oţel pe care a descuiat-o, de care am trecut, pe care a încuiat-o la loc, în timp ce cheile scoteau un clinchet plăcut de inelul de oţel. Dupa o vreme am intrat printr-o altă uşa de oţel, vopsita sa para de lemn pe dinafară şi într-un gri de crucişator pe dinăuntru.

Degarmo statea la birou, discutînd cu sergentul de garda. Îşi intoarse spre mine ochii lui de un albastru metalic şi spuse:

— Cum o duci?

— Bine.

— Cum îţi place închisoarea noastra?

— Îmi place mult.

— Capitanul Webber vrea sa-ţi vorbească.

— Mi-ar face plăcere.

— Nu ştii şi alte cuvinte în afară de „plăcere"?

— Nu acum. Şi nu aici.
— Schimbaţi-vă puţin. Te-ai împiedicat de ceva?
— Mda. M-am împiedicat de o bîtă de poliţist. A sărit şi m-a lovit în dosul genunchiului stîng.
— Ce păcat, zise Degarmo inexpresiv. Ia-ţi lucrurile de la biroul de primire.
— Le-am luat, căci nu le-am dat niciodată.
— Atunci e bine.
— Fireşte, am spus. E bine.
Sergentul de serviciu îşi înălţă capul cu păr des, încîlcit şi ne privi lung.
— Ar trebui să vezi nasul lui Cooney. Dacă vrei să vezi ceva plăcut. I se întinde pe faţă ca marmelada pe pîine.
— Ce s-a întîmplat? zise Webber distrat. A fost într-o încăierare?
— N-am de unde să ştiu, răspunse sergentul de serviciu. Poate că a fost aceeaşi bîtă care a sărit şi l-a pocnit şi pe el.
— Pentru un sergent de serviciu trăncăneşti prea mult, spuse Degarmo.
— Un sergent de serviciu trăncăneşte întotdeauna prea mult, la dracu!, spuse sergentul de serviciu. D'asta nu-i locotenent în secţia de crime.
— Vezi cum sîntem noi aici? zise Degarmo. O familie mare şi fericită.
— Cu zîmbete mari pe faţă, zise sergentul de serviciu, cu braţele larg deschise în semn de bun-venit şi cu cîte un bolovan în fiecare mînă.
Degarmo îmi făcu semn cu capul şi-am ieşit din încăpere.

27

Căpitanul Webber îşi împinse peste birou nasul ascuţit şi strîmb spre mine şi spuse:
— Ia loc.
Am luat loc în fotoliul de lemn cu spătar rotund şi mi-am mutat piciorul stîng de la marginea tăioasă a scaunului. Era un

[illegible]
[illegible]
uitindu-se pe fereastra

— Ți [illegible] continuă Webber. Mergeai cu optzeci și cinci pe oră într-o zonă rezidențială [illegible] te sustragi polițiștilor care [illegible] Ai folosit un limbaj insultător [illegible] fața.

N-am spus nimic. Webber luă un chibrit de pe birou, îl rupse în două și aruncă bucățelele peste umăr.

— Sau mint, ca de obicei? mă întrebă el.

— N-am citit raportul poliției, am răspuns. Mergeam probabil cu optzeci și cinci pe oră într-o zonă rezidențială sau, oricum în oraș. Mașina poliției era parcată în fața unei case pe care o vizitasem. M-a urmărit cînd am plecat și n-am știut pe atunci că era o mașină a poliției. N-avea nici un motiv întemeiat să mă urmărească și nu mi-a plăcut manevra lor. Am condus mai repede, dar n-am încercat decît să ajung într-o parte mai bine luminată a orașului.

Degarmo își mută privirea ca să se uite la mine fix, posomorît și inexpresiv. Webber scrîșni din dinți nerăbdător. Spuse:

— După ce ți-ai dat seama că era o mașină a poliției, ai făcut stînga împrejur în mijlocul străzii și-ai încercat din nou să scapi. E adevărat?

— E adevărat, am spus. Va trebui să vorbim foarte cinstit pentru a explica ce s-a petrecut.

— Nu mă tem de o discuție scurtă și onestă, spuse Webber. Am obiceiul să mă specializez în astfel de discuții deschise.

— Polițaii care m-au arestat erau parcați în fața casei unde locuiește soția lui George Talley. Erau acolo încă dinaintea sosirii mele. George Talley e un fost detectiv particular din oraș. Voiam să-l văd. Degarmo știe de ce voiam să-l văd.

Degarmo scoase un chibrit din buzunar și începu să-i sugă liniștit capul. Dădu afirmativ din cap, fără să-și schimbe expresia. Webber nu-l privi.

— Ești un om prost, Degramo, am spus. Tot ce faci e prostesc și făcut prostește. Cînd te-ai legat de mine ieri în fața casei lui Almore ai făcut pe nebunul cînd nu exista nici un motiv să faci pe nebunul. M-ai făcut să fiu curios cînd nu exista nimic să mă facă să fiu curios. A trebuit să faci și aluzii ca să-mi arăți cum îmi puteam satisface curiozitatea dacă asta devenea un lucru important. Pentru a-ți apăra prietenii n-aveai decît să-ți ții gura pînă cînd acționam. N-aș fi acționat de loc, și ai fi fost scutit de aceste neplăceri.

— Ce dracu are asta de-a face cu faptul c-ai fost arestat la numărul 1200 pe Westmore Street? zise Webber.

— Are de-a face cu cazul Almore, am răspuns George Talley s-a ocupat de cazul Almore. pînă cînd a fost arestat și acuzat că era beat la volan.

— Păi eu nu m-am ocupat niciodată de cazul Almore! se răsti Webber. Și nici nu știu care l-a înjunghiat primul pe Iuliu Cezar. Vino la obiect, te rog.

— Vin la obiect. Degarmo cunoaște cazul Almore și nu-i place să discute despre el. Pînă și băieții din mașina poliției știu de el. Cooney și Dobbs n-au nici un motiv să mă urmărească, afară de cazul că o vizitasem pe soția unui om care se ocupase de cazul Almore. Nu mergeam cu optzeci și cinci de kilometri pe oră cînd a început să mă urmărească. Am încercat să scap de ei pentru că mi-a trecut prin minte ca aveau să ma bată fiindcă fusesem la Talley acasă. Degarmo m-a făcut să mă gîndesc la asta...

Webber se uita brusc la Degramo. Ochii duri și albaștri ai lui Degarmo se uitau la peretele din fața lui.

— Și nu l-am lovit pe Cooney peste nas, am spus, decît după ce m-a forțat să beau whisky iar apoi m-a pocnit în stomac în timp ce-l beam, ca sa se verse pe haină și să miros a băutură. Asta nu-i prima oară cînd auzi de manevra lor, nu-i așa?

Webber rupse un alt chibrit. Se lăsă pe spate și se uită la încheieturile mici și încordate ale mîinilor. Apoi îl privi din nou pe Degramo și spuse:

— Dac-ai sa ajungi vreodată șeful poliției, poate ma ții și pe mine la curent cu ce faci.

— La naiba, detectivul ăsta nu s-a ales decît cu cîteva zgîrieturi Am glumit un pic cu el. Daca nu știe să aprecieze o glumă...

— Tu le-ai spus lui Cooney și Dobbs să meargă acolo? întrebă Webber

— Pai, da, e adevărat, zise Degarmo. Nu vad de ce trebuie să ne batem capul cu acești tipi curioși care vin aici ca să scormolească gunoiul, să-și justifice ocupația și sa escrocheze doi fraieri bătrîni de o groază de bani. Tipii de genul ăsta merită o lecție buna.

— Asta-i deci parerea ta? întrebă Webber.

— Asta-i părerea mea, răspunse Degarmo.

— Mă întreb de ce-au nevoie oamenii ca tine, zise Webber. În acest moment cred că au nevoie de puțin aer curat. Vrei să iei puțin aer curat, locotenente?

Degarmo deschise gura încet.

— Vreţi să spuneţi să mă car?

Webber se aplecă înainte şi bărbia lui ascuţită se mişcă parcă să taie aerul ca pupa unui crucişător.

— Vrei să fii aşa de amabil?

Degarmo se sculă lent, cu pete roşii în obraji. Îşi lăsă o mînă grea pe birou şi se uită la Webber. Urmă un moment de tăcere încordată. Spuse:

— În regulă, domnule căpitan. Dar vă înşelaţi.

Webber nu-i răspunse. Degarmo se îndreptă spre uşă şi ieşi. Webber aşteptă ca uşa să se închidă înainte de-a vorbi din nou.

— Pretinzi că poţi să faci legătura între afacerea Almore de acum un an şi jumătate şi împuşcarea lui Lavery la el acasă, azi? Ori e doar un paravan de minciuni fiindcă ştii foarte bine că soţia lui Kingsley l-a împuşcat pe Lavery?

— Cazul a fost legat de Lavery încă dinainte de-a fi împuşcat. Într-un fel cam ciudat, poate doar superficial. Dar destul ca să te pună pe gînduri.

— Am studiat acest caz ceva mai serios decît îţi închipui, spuse Webber cu răceală. N-am avut niciodată nimic de-a face direct cu moartea soţiei lui Almore şi nici măcar nu eram şeful detectivilor pe vremea aceea. Dacă nu l-ai cunoscut pe Almore mai înainte de ieri dimineaţă, sînt convins c-ai auzit multe despre el de atunci.

I-am povestit exact tot ce auzisem atît de la domnişoara Fromsett cît şi de la soţii Grayson.

— Atunci crezi că Lavery s-ar fi putut să-l fi şantajat pe doctorul Almore? mă întrebă el cînd am încheiat. Şi că treaba asta e legată de moartea lui?

— Nu-i decît o posibilitate. Nu mi-aş face meseria dacă aş ignora-o. Legăturile care există, dacă există, între Lavery şi Almore s-ar putea să fi fost adînci şi primejdioase, sau simple relaţii, sau chiar şi mai puţin. Din cîte ştiu sigur, e cu putinţă să nu-şi fi adresat cuvîntul niciodată. Dar dacă n-a existat nimic ciudat în cazul Almore, de ce să fii atît de brutal cu cineva care arată interes faţă de el? S-ar putea să fie doar o coincidenţă ca George Talley a fost arestat pentru beţie la volan tocmai cînd începuse să se ocupe de caz. S-ar putea să fie doar o coincidenţă că Almore a chemat un poliţai pentru că m-am uitat îndelung la casa lui şi că Lavery a fost împuşcat mai înainte să am şansa să discut din nou cu el. Dar nu-i o coincidenţă că cei doi poliţişti supravegheau casa lui Talley astă-seară, dispuşi şi capabili să-mi producă neplăceri dacă mă duceam acolo.

— Cred că ai dreptate, spuse Webber. N-am terminat anchetarea acelui incident. Vrei să faci o plîngere?

— Viața-i prea scurtă ca să scriu plîngeri împotriva polițiștilor.

S-a crispat puțin.

— Atunci sa uităm ce s-a întîmplat și să trecem totul pe seama unei lecții, spuse el. Și, din cîte am înțeles, nici macar n-ai fost acuzat oficial, așa că ești liber să pleci cînd vrei. In locul tău, l-aș lăsa pe capitanul Webber să se ocupe de cazul Lavery și de orice legătura, fie ea cît de îndepărtată, pe care ar putea s-o aibă cu cazul Almore.

— Ca și de orice legătura, fie ea cît de îndepartată, pe care ar putea s-o aiba cu o femeie numită Muriel Chess care a fost gasita ieri înecată într-un lac de munte lînga Puma Point?

— Crezi ca există o astfel de legătura? întrebă el și ridică din sprîncene.

— S-ar putea să n-o cunoști sub numele de Muriel Chess. Presupunînd c-ai cunoscut-o, s-ar fi putut s-o fi întîlnit sub numele de Mildred Haviland, fosta infirmieră a doctorului Almore. Cea care a dus-o la culcare pe doamna Almore în noaptea cînd a fost gasita moartă in garaj și care, presupunînd ca au existat dovezi compromițatoare, ar fi fost în măsură să le știe și sa fie mituită ori forțată sa plece din oraș curînd dupa eveniment.

Webber luă două chibrituri și le rupse. Ochii lui mici și taioși erau ațintiți asupra mea

— In acel moment, am continuat, dai de o coincidență fundamentala, singura pe care sînt dispus s-o recunosc în aceasta afacere. Mildred Haviland a întîlnit un om numit Bill Chess la un bar din Riverside și, pentru motive cunoscute doar de ea, s-a căsătorit cu el și s-a dus să traiască împreună la Little Fawn Lake. Iar Little Fawn Lake e proprietatea unui om a cărui nevastă fusese intimă cu Lavery, cel care a descoperit cadavrul doamnei Almore. Asta-i, dupa mine o coincidență adevarată. Nu poate fi nimic altceva, ci doar o coincidența de bază, fundamentală. Tot restul decurge din ea.

Webber se sculă de la birou, se apropie de vasul cu apa rece și bău două pahare. Strînse în mînă paharul de carton, îl făcu ghemotoc și-l aruncă într-un coș maron de metal de sub rezervorul cu apa rece. Se apropie de fereastra și rămase în picioare, uitîndu-se la golf. Asta avea loc mai înainte de măsurile de camuflaj și în gólful cu iahturi se vedeau o mulțime de lumini.

Se înapoie încet la birou și își reluă locul. Începu să se scarpine în nas. Era pe cale să ia o hotarîre Vorbi lent:

— Nu văd ce sens are să faci legătura între ceva care s-a petrecut acum şi o întîmplare de acum un an şi jumătate.

— În regulă, atunci, am spus. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Trebuie să plec.

— Te doare rău piciorul? mă întrebă el cînd m-am aplecat să-l frec.

— Destul de rău, dar are să-mi treacă.

— Activitatea poliţiei, spuse el aproape blînd, ridică mari probleme. Seamănă mult cu politica. Are nevoie de oameni cu cele mai înalte principii, dar nu oferă nimic care să atragă astfel de oameni. Aşa că trebuie să lucrăm cu cei pe care îi găsim şi avem tot felul de necazuri.

— Ştiu asta, i-am răspuns. Am ştiut-o întotdeauna. Nu port ranchiună nimănui. Noapte bună, căpitane Webber.

— Stai o clipă, spuse el. Ia loc o clipă. Dacă vrei să vîri şi afacerea Almore în moartea lui Lavery, hai să punem cărţile pe masă şi să vedem ce-avem.

— Era vremea ca cineva să facă asta, am spus, şi m-am aşezat din nou.

28

— Îmi închipui că unii oameni cred că sîntem nişte şnapani, spuse Webber calm. Presupun ca-şi închipuie că dacă cineva îşi omoară soţia, mă caută la telefon şi-mi spune: „Salut, căpitane, am un cadavru în camera de toate zilele şi îmi stă în cale. Şi mai am şi cinci sute de dolari la îndemînă". Iar eu îi răspund: „Perfect. Stai pe loc pînă vin c-o pătură."

— Nu-i chiar aşa de rău, am răspuns.

— Ce voiai să discuţi cu Talley cînd te-ai dus aseară să-l vezi?

— Ştia ceva în legătură cu moartea lui Florence Almore. Părinţii ei l-au angajat ca să continue investigaţia, deşi el nu le-a spus niciodată ce anume ştia.

— Şi-ai crezut c-are să-ţi spună ţie? mă întrebă Webber sarcastic.

— Merita în orice caz să încerc.

— Este de asemenea posibil să te fi purtat brutal cu Degarmo fiindcă şi el s-a purtat brutal cu tine
— S-ar putea să fie oarecum adevărat
— Talley era un şantajist de mîna a doua, spuse Webber dispreţuitor. A încercat asta de mai multe ori. Orice mijloc de-a ne scăpa de el era justificat Aşa c-am să-ţi spun eu ce ştia Avea un pantof de seară pe care îl luase din piciorul lui Florence Almore.
— Un pantof de seară?
Zîmbi discret.
— Exact, un pantof de seară. Era un pantof de seară verde, de catifea, cu mici pietre preţioase pe toc. Era făcut de comandă de către un tip din Hollywood, specializat în pantofi de scenă şi alte lucruri de genul ăsta. Întreabă-mă de ce era important pantoful.
— De ce era important pantoful, domnule căpitan?
— Florence avea două perechi, identice, comandate în acelaşi timp. Se pare că nu-i ceva neobişnuit. În cazul cînd un pantof se strică sau un beţiv te calcă pe picior... Se opri şi zîmbi vag. Se pare că o pereche n-a fost purtată niciodată.
— Cred c-am început să-mi dau seama despre ce e vorba, am răspuns.
Se aplecă pe spate şi bătu în braţele fotoliului. Aştepta.
— Aleea care duce de la intrarea laterală a casei la garaj e din beton nefinisat, am spus. Foarte nefinisat Să presupunem că Florence n-a intrat în casă pe picioarele ei, ci a fost dusă pe sus. Şi să mai presupunem că cel care a dus-o pe sus i-a pus pantofii în picioare şi-a folosit unul care n-a fost purtat niciodată.
— Ei şi?
— Şi să mai presupunem că Talley a observat asta în timp ce Lavery telefona doctorului care era plecat să-şi facă vizitele Aşa c-a luat pantoful nepurtat, considerîndu-l o dovadă că Florence Almore a fost asasinată.
Webber dădu afirmativ din cap.
— Ar fi constituit o dovadă dacă l-ar fi lăsat pe loc ca să-l găsească poliţia. După ce l-a luat, era doar o dovadă că Talley era o canalie.
— S-a făcut o analiză a monoxidului de carbon din sîngele ei?
Îşi puse mîinile pe birou şi le privi.
— Da. Şi-a fost monoxid de carbon. De asemenea, poliţiştii care au anchetat cazul s-au declarat mulţumiţi de aparenţe N-a existat nici un semn de violenţă. S-au declarat mulţumiţi că doctorul Almore nu-şi omorîse soţia. Poate că s-au înşelat. Am sentimentul că ancheta a fost cam superficială

— Cine a condus ancheta?

— Cred că știi răspunsul la întrebare.

— Cînd a sosit poliția nimeni n-a băgat de seamă că lipsea un pantof?

— Cînd a sosit poliția nu lipsea nici un pantof. Trebuie să-ți amintești că doctorul Almore se întorsese acasă, ca urmare a telefonului dat de Lavery, mai înainte de sosirea poliției. Tot ce știm despre pantoful lipsă e de la Talley. S-ar fi putut ca el să fi luat pantoful nepurtat din casă. Ușa laterală nu era încuiată. Servitoarele dormeau. Obiecția la această presupunere e că n-avea de unde să știe că exista un pantof nepurtat pe care să-l ia. Îl cred totuși capabil de așa ceva. Era un tîlhăraș șiret și ingenios. Dar mi-e greu să-l acuz că știa tot.

Am rămas uitîndu-ne unul la altul și reflectînd la cele spuse.

— Afară de cazul, spuse Webber încet, că acea infirmieră a lui Almore a fost complice cu Talley în planul de-a-l șantaja pe doctor. E posibil. Există lucruri care pledează în favoarea acestei teorii. Există însă și mai multe împotriva ei. Ce te face să afirmi că femeia care s-a înecat în lacul de pe munte ar fi această infirmieră?

— Două motive, fiecare neconvingător dacă e luat separat, dar extrem de convingătoare împreună. Un tip brutal care arată și se comportă ca Degarmo a mers acolo acum cîteva săptămîni ca să arate o poză a lui Mildred Haviland care semăna cu Muriel Chess. Avea părul diferit, ca și sprîncenele, dar exista o asemănare destul de mare. Nimeni nu i-a dat prea mult ajutor. Își spunea De Soto și-a afirmat că-i un polițist din Los Angeles. Nu există nici un polițist la Los Angeles numit De Soto. Cînd Muriel Chess a auzit de asta, a părut speriată. Că avem de-a face cu Degarmo e ușor de stabilit. Cel de-al doilea motiv e un lănțug de gleznă făcut din aur, cu o inimioară pe el, găsit ascuns într-o cutie cu zahăr pudră în cabina lui Bill Chess. A fost găsit după moartea lui Muriel Chess, după ce soțul ei a fost arestat. Pe spatele inimioarei era gravat: „*Al, lui Mildred 28 iunie 1938. Cu toată dragostea*".

— S-ar putea să fie un alt Al și o altă Muriel, spuse Webber.

— Nu ești convins de asta, domnule căpitan.

Se aplecă înainte și făcu o gaură în aer cu degetul mare.

— Ce-ți propui să dovedești cu toate astea, în fond?

— Îmi propun să dovedesc că soția lui Kingsley nu l-a împușcat pe Lavery. Că moartea lui e legată de cazul Almore. Și de Mildred Haviland. Și, posibil, de doctorul Almore. Vreau să dovedesc că soția lui Kingsley a dispărut din cauza că s-a

intîmplat ceva care a speriat-o îngrozitor şi ca s-ar putea să aibă sau nu informaţii culpabile, dar că n-a omorît pe nimeni. Dacă reuşesc să dovedesc asta, mi s-au promis cinci sute de dolari. Cred că e legal să încerc.

— Fireşte că e, spuse Webber şi dădu din cap. Şi sînt omul care are sa te ajute, dacă găsesc un motiv ca s-o fac. N-am dat încă de doamna Kingsley, dar n-a trecut prea mult timp. Însă nu te pot ajuta să dai vina pe unul din băieţii mei.

— Te-am auzit spunîndu-i Al lui Degarmo. Eu însă mă gîndeam la Almore. Îl cheamă Albert.

Webber se uită la degetul mare.

— N-a fost niciodată căsătorit cu ea, răspunse el calm. Degarmo a fost. Pot să te încredinţez că i-a făcut zile fripte Multe din lucrurile rele pe care le face se datoresc căsătoriei cu ea.

N-am spus un cuvînt. Dupa o clipă am zis:

— Încep să înţeleg lucruri de a caror existenţă n-am ştiut. Ce fel de femeie era?

— Deşteapta, abilă şi depravată. Ştia cum sa se poarte cu bărbaţii. Ştia cum să-şi facă toanele cu ei. Degarmo e in stare sa te omoare dacă spui ceva urît despre ea chiar şi acum. Femeia a divorţat, dar amorul nu s-a terminat pentru el.

— Degarmo ştie c-a murit?

Webber ramase liniştit multă vreme înainte de a-mi răspunde.

Degarmo n-a pomenit nimic de asta. Dar ce-avea sa faca dacă era aceeaşi femeie?

— Dar n-a găsit-o el în lacul de pe munte, din cîte ştiu.

M-am sculat şi m-am aplecat peste biroul lui

— Ascultă, domnule căpitan, nu glumeşti cu mine, nu-i aşa?

— Nu. Cîtuşi de puţin. Aşa sînt unii bărbaţi, şi unele femei reuşesc sa-şi faca mendrele cu ei. Dacă îţi închipui că Degarmo s-a dus sus la lac ca s-o caute fiindcă voia să-i facă rau, atunci să ştii că baţi cîmpii.

— Nu m-am gîndit la asta. Ar fi fost cu putinţă cu condiţia ca Degarmo să fi cunoscut regiunea foarte bine. Criminalul cunoştea regiunea bine.

— Ţine aceste lucruri între noi [illegible]. Aş dori să rămînă confidenţiale.

Am dat din cap, dar nu i-am promis. I-am spus noapte bună şi am plecat. M-a urmărit cu privirea cînd am ieşit din cameră. Părea jignit şi trist.

Chr[illegible]-ul se afla în [illegible] poliţiei [illegible] cu cheia în contact şi cu aripile intacte. Cooney nu-şi [illegible] pr[illegible]. Am plecat [illegible] la Hollywood şi [illegible] la apartamentul meu din blocul B[illegible]. Era [illegible] aproape de miezul nopţii.

Holul unde se [illegible] era [illegible] un telefon care suna într-unul din [illegible]. Suna insistent şi tot mai tare în timp ce mă apropiam de uşă. Am descuiat. Era telefonul meu.

Am traversat camera în beznă pînă la telefonul care se afla pe marginea biroului de stejar de lîngă perete. Trebuie să fi sunat de cel puţin zece ori pînă să apuc să răspund.

Am ridicat receptorul şi am răspuns. La telefon era Derace Kingsley.

Vocea îi părea încordată, fragilă şi obosită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde dracu ai fost? a zis el. Încerc de ore să dau de dumneata.

— În regulă. Sînt aici. Ce s-a întîmplat?

— Mi-a telefonat.

Am ţinut telefonul în mînă, am tras aer în piept şi l-am lăsat să iasă foarte încet.

— Continuaţi, am spus.

— Nu sînt departe de dumneata. Am să fiu acolo în cinci sau şase minute. Pregăteşte-te de plecare. Apoi închise telefonul.

Am rămas pe loc, cu telefonul în aer la jumătatea distanţei dintre ureche şi aparat. Apoi l-am pus la loc foarte încet şi m-am uitat la mîna care îl ţinuse. Era încă deschisă, dar ţeapănă, ca şi cum ar fi ţinut încă aparatul.

29

La miezul nopţii am auzit o bătaie discretă în uşă. M-am dus şi-am deschis. Kingsley părea mare cît un cal, îmbrăcat într-un palton bej de sport; în jurul gîtului avea un fular verde şi galben, vîrît sub gulerul ridicat neglijent. Purta trasă peste frunte, o pălărie maron închis, de sub borul căreia ochii lui semănau cu ai unui animal bolnav.

Domnişoara Fromsett îl însoţea. Purta pantaloni [illegible] şi un palton verde-închis. Era fără pălărie şi părul [illegible] un luciu bizar. În urechi îi atîrnau cercei făcuţi dintr-o pereche de mici [illegible] artificiale, una peste alta, cîte două în fiecare ureche. „*Gillerlain regal, Şampania Parfumurilor*” pătrunse în cameră o dată cu ea.

Am închis uşa şi le-am făcut semn să ia loc. Am spus:

— O băutură are să ajute probabil.

Domnişoara Fromsett se lăsă într-un fotoliu. Îşi încrucişă picioarele şi se uită după ţigări. Găsi una şi o aprinse cu o mişcare leneşă şi preţioasă, apoi zîmbi trist unui colţ din tavan.

Kingsley rămase nemişcat în mijlocul odăii încercînd să-şi muşte barbia. M-am dus în bucătărioară şi am amestecat trei băuturi. Le-am adus în cameră şi le-am dat. Am luat-o pe a mea lîngă masa de şah.

— Ce-ai mai făcut şi ce-ai păţit la picior? întrebă Kingsley.

— M-a buşit un poliţai. Un cadou al secţiei de Poliţie din Bay City. E un tratament pe care ţi-l oferă regulat acolo. Cît despre unde am fost... am fost la închisoare pentru condus în stare de ebrietate. Şi după expresia de pe faţa dumneavoastră cred c-am să mă întorc acolo în curînd.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, mă repezi el. N-am nici cea mai vagă idee. Nu-i momentul să glumim.

— Perfect. Să lăsăm gluma. Ce-aţi auzit, şi unde se află?

Se aşeză pe scaun cu paharul în mînă, îşi încordă degetele de la mîna dreaptă, apoi o vîrî în palton. O scoase ţinînd în ea un plic, un plic lung.

— Va trebui să-i duci asta, spuse el. Cinci sute de dolari. Voia mai mult, dar n-am reuşit să strîng decît atît. Am încasat un cec de la un club de noapte. N-a fost prea uşor. Trebuie să plece din oraş.

— Din ce oraş?

— De undeva din Bay City. Nu ştiu precis. Are să te întîlnească la un restaurant numit „Salonul Păunului”, pe Arguello Boulevard, pe Strada 8, sau prin apropiere.

M-am uitat la domnişoara Fromsett. Privea colţul tavanului de parcă n-ar fi venit decît de formă.

Kingsley îmi aruncă plicul care căzu pe masa de şah. M-am uitat înăuntru. Era plin de bani, evident. Partea asta a poveştii era uşor de crezut. Am lăsat plicul pe masa lucioasă, intarsiată în pătrate cafenii şi bronz-deschis.

— De ce nu-şi încasează un cec personal? am întrebat. Orice hotel i l-ar onora. Multe i-ar avansa chiar bani. Contul ei la Bancă e blocat sau ce s-a întîmplat?

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa, spuse Kingsley furios. Are neplaceri. Nu ştiu ce fel de neplaceri. Afara de cazul c-a fost emis un ordin de arestare. E adevărat?

I-am răspuns că nu ştiam. N-avusesem prea mult timp la îndemînă ca să ascult transmisiile prin radio ale poliţiei.

— N-are sa rişte să încaseze un cec, spuse Kingsley. Mai înainte nu era o problemă. Dar acum e o problemă. Îşi ridică încet privirea spre mine şi mă fixă cu o expresie complet goală.

— În regulă, nu merită sa încercam să înţelegem ce se întîmplă atunci cînd nu-i nimic de înţeles. Aşadar, e la Bay City? Aţi vorbit cu ea?

— Nu. Domnişoara Fromsett a vorbit cu ea. Crystal a telefonat la birou. Era după orele de birou şi poliţaiul ala, de la plajă, căpitanul Webber, se afla la mine. Fireşte, domnişoara Fromsett n-a vrut ca soţia mea să vorbească cu mine în acel moment. I-a cerut să telefoneze din nou. N-a lăsat numărul de telefon unde putea fi chemata.

M-am uitat la domnişoara Fromsett care îşi coborî privirea din tavan şi şi-o fixă pe vîrful capului meu. Ochii ei nu spuneau nimic. Erau ca nişte perdele trase. Kingsley continuă:

— N-am vrut sa vorbesc cu ea. Iar ea n-a vrut să vorbească cu mine. Nu vreau s-o văd. Cred ca nu mai există nici o îndoială că ea l-a împuşcat pe Lavery. Webber părea foarte sigur de asta.

— Nu înseamnă nimic, am răspuns. Una spune şi alta gîndeşte. Nu-mi place ideea că are poliţia pe urmă. A trecut multă vreme de cînd lumea asculta convorbirile poliţiei la radio ca să se distreze. Aşadar, a telefonat din nou. Ce s-a întîmplat mai departe?

— Era aproape ora şase şi jumătate, zise Kingsley. A trebuit să rămînem la birou şi să aşteptăm telefonul ei. Spune-i ce s-a întîmplat. Întoarse capul spre secretară.

— Am răspuns la telefon în biroul domnului Kingsley, spuse domnişoara Fromsett. El se afla alături, dar n-a vorbit. Soţia lui mi-a spus să trimit banii la restaurantul cu Păunul şi-a întrebat cine avea să-i aducă.

— Părea speriată?

— Cîtuşi de puţin. Complet calmă. Aş putea spune de un calm glacial. Şi-a făcut toate socotelile. Şi-a dat seama că persoana care i-ar aduce banii ar putea fi cineva pe care n-o cunoaşte. Părea să-şi dea seama că Derry, adică domnul Kingsley, n-avea să-i aducă el.

— N-ai decît să-i spui Derry, am zis. Am să-mi dau seama la cine te referi.

— O să fie la „Salonul Păunului" timp de cincisprezece minute, după ora exactă, oră de oră. Mi-am imaginat că dumneata vei fi acela care să-i aducă banii. Va trebui să porţi fularul lui Derry. L-am descris. Derry ţine unele haine la birou şi-am dat de el acolo. E foarte uşor de recunoscut.

Lucru foarte adevărat. Fularul era de un verde ca fasolea turnat peste un galben de gălbenuş de ou. La fel de uşor de recunoscut ca atunci cînd aş fi intrat în restaurant cu o roabă roşie, albă şi albastră.

— Pentru cineva descreierat se comportă destul de bine.

— N-avem timp de pierdut, răspunse Kingsley, iritat.

— Aţi mai spus asta, i-am răspuns. Ce îndrăzneală din partea dumneavoastră să vă închipuiţi c-am să accept să merg acolo cu niște bani s-o ajut la fugă, atunci cînd ştiu că o caută poliţia.

Îşi încordă mîna pe genunchi şi îşi încleştă faţa într-un rînjet strîmb.

— Recunosc că e cam riscant. Ce ai totuşi de gînd?

— Ne face pe toţi trei complici după săvîrşirea crimei. Poate că nu va fi prea greu pentru soţul ei şi secretara lui particulară ca să iasă basma curată, dar ce-am să păţesc eu n-ar fi asemene cu visurile de vacanţă ale nimănui.

— Am să te recompensez, spuse el. Şi nu sîntem complici dacă ea n-a săvîrşit nici o crimă.

— Sînt gata să presupun asta. Altfel, nici n-aş discuta cu dumneavoastră. Iar, pe deasupra, dacă ajung la concluzia că ea a săvîrşit crima, am s-o dau pe mîna poliţiei.

— N-are să discute cu dumneata, spuse el.

Am luat plicul şi l-am vîrît în buzunar.

— Are să discute dacă vrea banii. M-am uitat la ceasul de mînă. Dacă plec imediat, aş putea ajunge acolo înainte de ora unu şi un sfert. Trebuie s-o cunoască cu ochii închişi toţi cei din restaurant, după atîtea ore. Asta e bine ştiut.

— Şi-a vopsit părul şaten închis, spuse domnişoara Fromsett. Asta ar trebui să te ajute s-o identifici.

— Nu mă ajută decît să-mi închipui că nu-i decît o clientă nevinovată. Mi-am terminat băutura şi m-am sculat. Kingsley îşi dădu pe gît paharul, se ridică, îşi scoase fularul de la gît şi mi-l întinse.

— Ce-aţi făcut ca să primiţi vizita poliţiei la birou? l-am întrebat.

— Am folosit niște informaţii furnizate foarte amabil de domnişoara Fromsett. Iar asta a dus la căutarea unui tip numit Talley, care s-a ocupat de cazul Almore. Asta a dus la neplăceri. Poliţia pîndea casa

— Talley era un detectiv angajat de soții Grayson am adăugat, uitîndu-mă la femeia înaltă și brunetă. Poate că dumneata vei reuși să-i explici despre ce e vorba. Nu mai contează, în orice caz. N-am timp de dat amănunte acum. Vreți să mă așteptați aici?

— Mergem la mine acasă și așteptăm acolo un telefon de la dumneata, spuse Kingsley clătinînd din cap.

Domnișoara Fromsett se ridica și căsca.

— Nu. Sînt prea obosită, Derry. Mă duc acasă să mă culc.

— Ai să vii cu mine, se răsti el. Trebuie să mă ajuți ca să nu înnebunesc.

— Unde locuiești, domnișoară Fromsett? am întrebat-o.

— La Bryson Tower, pe Sunset Place. Apartamentul 716. De ce întrebi? Mă privi curioasă.

— S-ar putea să intru în legătură cu dumneata mai încolo.

Figura lui Kingsley arată foarte enervată, deși avea încă ochii unui animal bolnav. Mi-am trecut fularul în jurul gîtului și m-am dus în bucătărie ca să sting lumina. Cînd m-am întors, amîndoi se aflau lîngă ușă. Kingsley își pusese un braț în jurul umerilor ei. Părea foarte obosită și cam plictisită.

— Așadar, sper... începu el, apoi făcu un pas înainte și îmi întinse mîna. Ești un tip cumsecade, Marlowe.

— Cărați-vă, am spus. Cărați-vă! Cît mai departe de aici!

Mi-au aruncat o privire ciudată și-au plecat.

Am așteptat pînă am auzit liftul urcînd și oprindu-se, ușile deschizîndu-se și închizîndu-se la loc, apoi zgomotul liftului care cobora. Am plecat și eu, am coborît scările pînă la parcajul din subsol și-am trezit din nou din somn Chryslerul.

30

„Salonul Păunului" era un local strîmt, alături de un magazin de cadouri în a cărui vitrină străluceau în lumina lămpilor mici animale de sticlă, plasate pe o tavă. „Păunul" avea o fațadă de cărămidă lucioasă și o lumină pala înconjura păunul de pe vitraliu montat în zid. Am ocolit un paravan chinezesc,

m-am uitat de-a lungul barului, apoi m-am așezat la marginea unui separeu mic. Lumina era chihlimbarie, pielea scaunelor era de un roșu chinezesc iar mesele din separeu erau din plastic lustruit. Într-un separeu, patru soldați melancolici beau bere cu ochii cam sticloși și evident plictisiți. În fața lor, un grup de două fete și doi tipi îmbrăcați strident făceau mare tapaj. N-am văzut pe nimeni care să fi corespuns ideii pe care mi-o făcusem despre Crystal Kingsley.

Un chelner scofîlcit, cu ochii răi și fața ca un os supt puse un șervețel cu un paun pe el, pe masa din fața mea și îmi servi un cocktail cu rom bacardi. L-am sorbit și m-am uitat la cadranul chihlimbariu al ceasului de la bar. Tocmai trecuse de unu și jumătate.

Unul din tipii cu cele două fete se sculă brusc, se îndreptă spre ușă și ieși. Celălalt tip spuse:

— De ce l-ai insultat?

O voce ascuțită de fată răspunse:

— L-am insultat? Îmi place asta! Mi-a făcut avansuri!

Vocea tipului vorbi plină de reproș:

— Dar nu trebuia să-l insulți, nu-i așa?

Unul dintre soldați rîse brusc și tare, apoi își șterse rîsul de pe față cu o mînă bronzată, și mai bău din bere. Mi-am frecat dosul genunchiului. Era fierbinte și se umflase, dar senzația de paralizie dispăruse.

Un băiat mexican, mic de statură, cu fața albă și ochi negri enormi intra cu ziarele de dimineață și se strecură pe lîngă separeuri, încercînd să vîndă cîteva, mai înainte ca barmanul să-l dea pe ușă afară. Am luat un ziar și m-am uitat să văd dacă erau cumva crime interesante. Nu erau.

L-am împăturit și mi-am ridicat privirea în timp ce o fată subțirică, cu păr șaten, îmbrăcată în pantaloni negri ca noaptea o bluză galbenă și un palton gri apăru de undeva și trecu pe lîngă separeu fără să mă privească. Am încercat să mă decid dacă fața ei îmi era familiară, sau doar un tip standard de frumusețe mlădioasă și cam dură pe care o văzusem de zeci de mii de ori. A ieșit pe ușa de la stradă, dînd ocol paravanului. Peste două minute băiețelul mexican se întoarse, aruncă o privire rapidă barmanului și se foțăi pînă ajunse înaintea mea.

— Dom'le, zise el, iar ochii lui mari străluciră de intenții poznașe. Îmi făcu un semn cu mîna să-l urmez și se strecură din nou afară.

Mi-am terminat băutura și l-am urmat. Fata în palton gri, bluză galbenă și pantaloni negri stătea înaintea magazinului de cadouri și se uita în vitrină. M-am dus și m-am instalat lîngă ea.

Mă privi din nou. Avea o față albă și obosită. Părul îi parea mai întunecat decît șaten-închis. Își mută privirea și se adresă vitrinei.

— Dă-mi banii, te rog. Respirația ei formă o mică pată de ceață pe vitrină.

— Trebuie să știu cine ești.

— Știi cine sînt, spuse ea încet. Cîți bani ai adus?

— Cinci sute.

— Nu-i de ajuns. Nici pe departe. Dă-mi-i repede. Aștept de-o veșnicie ca să vină cineva cu ei.

— Unde putem discuta?

— N-am nimic de discutat. Dă-mi banii și ia-o în direcția opusă.

— Nu-i așa de simplu. Mi-am asumat un risc făcînd asta. Vreau să am cel puțin satisfacția că știu ce se întîmplă în ce mă privește.

— La dracu! replică ea acerb. De ce n-a venit chiar el? N-am chef să discut! Vreau să plec cît mai repede!

— N-ai vrut să vină el. A priceput că n-ai vrut nici măcar să vorbești cu el la telefon.

— E adevărat, spuse ea rapid și își lăsă capul pe spate.

— Dar va trebui să discuți cu mine. Nu sînt așa de înțelegător ca el. Fie cu mine, fie cu poliția. N-ai cum să scapi de asta. Sînt detectiv particular și trebuie să-mi asigur oarecare apărare.

— Aha, ce auzim din partea lui. A angajat un detectiv particular și asta mai departe. Vocea avea o notă de umor discret.

— A făcut și el ce-a putut. Nu i-a fost prea ușor să știe ce să facă.

— Despre ce vrei să discuți?

— Despre dumneata, ce-ai făcut, unde-ai fost și ce planuri ai. Cam astfel de lucruri. Mărunte, dar importante.

Respiră din nou pe geamul magazinului și așteptă ca ceața răsuflării să dispară.

— Cred c-ar fi mult mai bine, spuse ea cu aceeași voce rece și goală, dacă mi-ai da banii și mi-ai lăsa lucrurile să se desfășoare de la sine.

— Nu.

Îmi aruncă o altă privire piezișă și atentă. Dădu nerăbdătoare din umeri prin paltonul ei gri.

— Foarte bine, dacă așa vrei. Locuiesc în clădirea Granada, la două străzi spre nord, pe Strada 8. Apartamentul 618. Dă-mi cinci minute. Prefer să plec singură.

— Am mașină.

— Prefer să plec singură. Se întoarse brusc și se îndepărtă. Merse pînă la colțul străzii, traversă bulevardul și dispăru pe stradă sub un șir de pomi. M-am dus și m-am așezat în Chrysler, și i-am dat un avans de zece minute mai înainte de-a porni mașina.

Granada era o clădire urîtă pe un colț. Ușa de sticlă de la intrare era la nivelul străzii. Am dat colțul și-am văzut un glob albicios cu semnul „Garaj" pictat pe el. Intrarea la garaj era pe o pantă ce ducea la subsolul tăcut și mirosind a cauciucul mașinilor parcate în rînd. Un tînăr negru, înalt și slab, ieși dintr-o gheretă de sticlă și se uită la Chrysler.

— Cît mă costă să-mi las aici mașina o vreme? Mă duc la etaj.

Rînji dubios și spuse:

— E cam tîrziu, patroane. Mașina trebuie curățată. Un dolar.

— Cum îndrăznești...

— Un dolar, răspunse el impasibil.

Am ieșit din mașină. Mi-a dat un tichet. I-am dat un dolar. Fără să-l mai întreb, mi-a spus că liftul se află în dos, lîngă closetul bărbaților.

M-am dus pînă la etajul șase, m-am uitat la numerele de pe uși, am ascultat tăcerea și am simțit aerul plajei la capătul coridorului. Clădirea părea destul de decentă. În fiecare apartament locuiau cîteva doamne, încîntate de a fi acolo. Așa se explica dolarul dat tînărului negru înalt și slab. Un excelent judecător de caractere, băiatul ăla!

Am ajuns la ușa apartamentului 618, am rămas o clipă pe loc, apoi am lovit ușor cu piciorul în ușă.

31

Purta încă paltonul gri. Se îndepărtă de ușă și-am trecut pe lîngă ea, intrînd într-o cameră cu două paturi ce se închideau în perete și cu un minimum de mobilier neinteresant. O lampă mică pe o măsuță de lîngă fereastră arunca o lumină galbenă, ștearsă. Fereastra din dosul ei era deschisă.

— Ia loc şi vorbeşte, spuse fata.

Închise uşa şi se aşeză într-un scaun-balansoar destul de jalnic, în partea opusă a încăperii. M-am aşezat pe o sofa cu perne tari. La capătul sofalei se afla o draperie de un verde decolorat, ce atîrna peste o arcadă. Ducea la debara şi la baie. La capătul ei se vedea o uşă închisă Ducea la bucătărioară. Asta era tot.

Fata îşi încrucişă gleznele, îşi lăsă capul pe spatele scaunului şi mă privi pe sub genele lungi. Sprîncenele îi erau subţiri şi arcuite, şatene ca şi părul. Avea o faţă calmă, plină de taine. Nu arăta ca faţa unei femei care acţiona inutil.

— Mi-am făcut cu totul altă idee despre dumneata de la Kingsley, am spus.

Buzele i se încordară puţin. Nu răspunse.

— Ca şi de la Lavery. Asta demonstrează că vorbim limbi diferite cu persoane diferite.

— N-am timp de pierdut cu astfel de baliverne, spuse ea. Ce vrei să ştii?

— Kingsley m-a angajat ca să te găsesc. M-am ocupat de asta. Bănuiesc că ştii.

— Da. Damicela din biroul lui mi-a spus la telefon. Mi-a mai spus că va veni un tip numit Marlowe. Mi-a vorbit de un fular.

Mi-am scos fularul de la gît, l-am împăturit şi l-am vîrît în buzunar. I-am spus:

— Aşa că sînt puţin la curent cu activitatea dumitale. Dar nu prea mult. Ştiu că ţi-ai lăsat maşina la Hotelul Prescott la San Bernadino unde l-ai întîlnit pe Lavery. Ştiu c-ai trimis o telegramă din El Paso. Ce-ai făcut după aceea?

— Nu vreau de la dumneata decît banii pe care mi i-a trimis. Nu văd de ce activitatea mea te poate interesa.

— Ne pierdem vremea, am spus. Problema e dacă vrei sau nu banii.

— Am fost la El Paso, spuse ea cu o voce obosită. M-am gîndit pe atunci să mă căsătoresc cu el. Aşa c-am trimis telegrama. Ai văzut-o?

— Da.

— După aceea m-am răzgîndit. I-am cerut să plece acasă şi să mă lase în pace. Mi-a făcut o scenă.

— A plecat acasă şi te-a lăsat în pace?

— Da. De ce nu?

— Ce-ai făcut după aceea?

— M-am dus la Santa Barbara şi-am stat acolo cîteva zile. De fapt, mai mult de-o săptămînă. Apoi la Pasadena. Acelaşi lucru. Apoi la Hollywood. Apoi am venit aici. Asta-i tot.

— Ai fost singură tot timpul?

Ezită puțin, apoi spuse:

— Da.

— N-ai fost cu Lavery nici un moment?

— Nu după ce-a plecat acasă.

— Care a fost planul?

— Care plan? vocea îi deveni ușor arogantă.

— Planul de-a merge în toate aceste locuri fără să sufli un cuvînt. N-ai știut că va fi foarte neliniștit?

— Oh, te referi la soțul meu, spuse ea rece. Am fost foarte neliniștită în ce-l privește. Avea să creadă că sînt în Mexic, nu-i așa? Cît privește planul general, trebuia să mă decid ce să fac. Viața mea devenise un balamuc fără ieșire Trebuia să fiu undeva singură și să încerc să lămuresc lucrurile.

— Înainte de asta, am spus, ai petrecut o lună la Little Fawn Lake încercînd, de asemenea, sa lămurești lucrurile de una singura. Nu-i așa?

Se uită în jos la pantofi, apoi la mine și dadu din cap în semn de asentiment. Părul șaten cîrlionțat îi căzu peste obraji. Își ridică mîna stîngă, își dădu părul pe spate, și își frecă tîmpla cu un deget.

— Se pare că am nevoie de locuri noi, spuse ea. Nu neapărat locuri interesante. Doar locuri necunoscute. Fără legătură cu mine. Locuri unde pot fi complet singură Ca la un hotel.

— Și cum merge cu acest plan?

— Nu prea bine. Dar n-am să mă întorc la Derace Kingsley. Vrea să mă întorc?

— Nu știu. Dar de ce te-ai întors în orășelul unde locuia Lavery?

Își mușcă încheietura mîinii și mă privi lung.

— Voiam să-l vad din nou. Sînt nehotărîtă în privința lui. Nu-l mai iubesc și totuși, poate că, într-un fel, îl iubesc. Dar nu cred c-aș dori să mă căsatoresc cu el. Are sens ce spun?

— Partea asta are sens. Dar lipsitul de acasă și locuitul prin hoteluri dubioase nu are sens. Ți-ai trăit viața ani de zile cum ai vrut, nu-i așa?

— Trebuia sa fiu singură, să lămuresc unele lucruri, spuse ea puțin disperată și își mușcă din nou încheietura mîinii. Fii bun, dă-mi banii și pleacă de-aici!

— Firește. Imediat. Dar ești sigură că n-ai avut și alt motiv pentru a merge la Little Fawn Lake în acea perioadă? Un motiv legat de Muriel Chess, de pildă?

Paru surprinsă. Dar oricine poate părea surprinsă.

— Dumnezeule, ce motiv aş avea? Acea idioată cu mutra ei inexpresivă nu înseamnă nimic pentru mine.

— M-am gîndit că ai fi putut să te fi certat cu ea în legătura cu Bill Chess.

— Bill? Bill Chess? Păru şi mai surprinsă. Chiar prea surprinsă.

— Bill pretinde că i-ai făcut avansuri.

Îşi lăsa capul pe spate şi rîse fals şi ireal.

— Dumnezeule, beţivul ăla cu mutra lui oribilă? Deveni din nou serioasă. Ce s-a întîmplat? Ce-i cu misterul ăsta?

— S-ar putea să fie un beţiv cu o mutră oribilă, am spus. Poliţia însă îl bănuieşte a fi un criminal. Ucigaşul soţiei sale care a fost găsită înecată în lac. După o lună.

Îşi umezi buzele, îşi lăsa capul pe o parte, cu privirea aţintită asupra mea. Era o scenă calmă şi scurtă. Răsuflarea umedă a Pacificului se strecură în cameră şi în jurul nostru.

— Nu mă miră, spuse ea încet. La asta s-a ajuns în cele din urmă. Se certau uneori îngrozitor. Crezi că are de-a face cu plecarea mea?

— Exista o posibilitate, am spus dînd din cap.

— N-am avut absolut nimic de-a face cu ei, spuse ea serios, clătinînd din cap înainte şi înapoi. A fost exact cum ţi-am povestit. Nimic altceva

— Muriel e moartă, am spus. Înecată în lac. Nu te deranjează prea mult, nu-i aşa?

— N-am cunoscut-o decît foarte puţin, răspunse ea. Te asigur. Se ţinea de-o parte. La urma urmei..

— Nu cred că ştii că pe vremuri lucra la cabinetul doctorului Almore?

Părea complet uimită.

— N-am călcat niciodată în cabinetul doctorului Almore, spuse ea lent. Mi-a făcut cîteva vizite. La ce te referi?

— Muriel Chess era o femeie care se numea în realitate Mildred Haviland şi fusese infirmieră în cabinetul doctorului Almore.

— Ce coincidenţă ciudată, spuse ea curioasă. L-am întîlnit pe Bill într-un bar în Riverside. Nu mai ţin minte cum, sau în ce împrejurări, ori de unde venea. Cabinetul doctorului Almore, deci? Nu văd ce poate să însemne, nu-i aşa?

— Nu înseamnă nimic, am spus. O pură coincidenţă care se întîmplă. Dar înţelegi de ce a trebuit să discut cu dumneata! Muriel a fost găsită înecată, dumneata ai plecat, iar Muriel era Mildred Haviland care fusese cunoscuta cu doctorul Almore la un

moment dat, ca şi Lavery, care locuieşte peste drum de doctor. Lavery părea s-o cunoască pe Muriel din altă parte?

Reflectă la întrebare, apoi îşi muşcă uşor buza.

— A întîlnit-o acolo, spuse ea în cele din urmă. S-a purtat de parcă n-ar fi cunoscut-o dinainte.

— Nici n-avea de gînd s-o facă, ţinînd seama ce fel de tip era, am spus.

— Nu cred că Chris avea ceva de-a face cu doctorul Almore. O cunoştea pe soţia doctorului Almore. Nu cred că îl cunoştea cîtuşi de puţin pe doctor. Aşa că n-avea cum să cunoască infirmiera de la cabinetul doctorului Almore.

— Aşadar, nu-i nimic în asta care m-ar putea ajuta, am spus. Dar înţelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata... Cred că pot să-ţi dau banii acum.

Am [illegible] plicul, m-am [illegible]culat şi i l-am pus pe genunchi. Îl lăsă acolo. M-am aşezat la loc.

— Joci foarte bine rolul, i-am spus. Nevinovăţia în încurcătură, cu o notă de duritate şi amărăciune. Oamenii s-au înşelat mult asupra dumitale. Şi-au închipuit că eşti o [illegible] descreierată, fără minte şi fără control. Dar s-au înşelat teribil.

Se uită fix la mine ridicînd din sprîncene. Nu vorbi. Apoi un zîmbet şiret îi sălta colţul gurii. Întinse mîna după plic, îl bătu pe genunchi şi îl puse [illegible]turi pe masă. În tot acest timp continuă să mă fixeze.

— Ai jucat excelent şi rolul damei Fallbrook, i-am spus. Cînd mă gîndesc la asta, cred că ai fost totuşi niţel [illegible]. Dar la timpul respectiv, mi s-a părut perfect. Acea pălărie mov ar fi arătat superb pe păr blond, dar părea oribilă pe păr [illegible] nepieptănat, cu acel machiaj urît, care avea aerul că a fost [illegible] pe întuneric de către cineva cu mînă [illegible] o persoană cu apucături nervoase. Totul a fost jucat foarte bine. Iar atunci cînd mi-ai pus arma în mînă [illegible] am putut să fiu.

Strîmbă din nas şi îşi vîrî mîinile în buzunarele adînci ale paltonului. Bătu cu tocul în podea.

— Dar de ce te-ai mai întors? De ce ţi-ai asumat asemenea riscuri ziua în amiaza mare, la mijlocul dimineţii?

— Îţi închipui că l-am împuşcat pe Chris Lavery? întrebă ea calmă.

— Nu-mi închipui, o ştiu.

— De ce m-am întors? Asta vrei să ştii?

— Nu mai contează, am spus.

Rîse. Un rîs ascuţit şi rece.

— Avea toţi banii mei. Îmi golise poşeta. Mi-a luat totul, pînă şi bijuteriile. De-asta m-am întors. Nu exista nici cel mai mic risc. Ştiam cum trăia. Era de fapt mai sigur să mă întorc. De pildă, să duc în casă ziarul şi sticla cu lapte. Oamenii îşi pierd capul în astfel de situaţii. Dar nu eu l-am omorît şi nu văd de ce-aş fi făcut-o. E mult mai sigur să-ţi păstrezi capul.

— Înţeleg, am spus. Aşa că fireşte, l-ai împuşcat cu o seara mai înainte. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta, nu c-ar mai conta acum. Se bărbierea. Tipii cu bărbi negre şi cu amice găsesc uneori timp seara ca să se bărbierească înainte de-a merge la culcare, nu-i aşa?

— Am auzit de astfel de lucruri, spuse ea aproape veselă. Şi ce-ai de gînd să faci acum?

— Eşti o ticăloasă lipsită de scrupule. Ce-am să fac? Am să te dau pe mîna poliţiei, fireşte. Va fi o mare plăcere.

— Nu cred. Zvîrli cuvintele, aproape ritmat. Te întrebi de ce ţi-am dat revolverul fără cartuşe? De ce nu? Aveam un altul în poşetă. Ca ăsta.

Mîna dreaptă ieşi din buzunarul paltonului şi se îndreptă spre mine.

I-am rînjit. Nu cred că era cel mai sincer rînjet de pe lume, dar era un rînjet.

— Nu mi-a plăcut niciodată scena asta, am spus. Detectivul înfruntă criminalul. Criminalul scoate o armă şi o îndreaptă spre detectiv. Criminalul îi povesteşte detectivului întreaga istorie sordidă, cu intenţia de a-l împuşca. Îşi pierde astfel o groază de timp folositor, chiar dacă la urmă îl împuşcă pe detectiv. Atît doar că ucigaşul n-o face. Se întîmplă întotdeauna ceva care previne crima. Nici zeilor nu le place această scenă. Au reuşit s-o rateze cu regularitate.

— Dar nu de data asta, spuse ea încet înaintînd uşor spre mine pe covor. Să presupunem că jucăm scena altfel. Să presupunem că nu-ţi spun nimic, că nu se petrece nimic şi că te împuşc.

— Scena continuă să nu-mi placă, am spus.

— Nu pari să-ţi fie frică, spuse ea şi îşi linse încet buzele îndreptîndu-se spre mine foarte discret, fără ca paşii ei să facă vreun zgomot pe covor.

— Nu mă tem, am spus minţind. E mult prea tîrziu, prea linişte, fereastra e deschisă şi revolverul are să facă prea mult zgomot. Drumul pînă la stradă e prea lung şi nu ştii să tragi cu arma. Ai să ratezi probabil. Cum l-ai ratat şi pe Lavery de trei ori.

— Ridică-te, spuse ea.

M-am ridicat.

— Am să fiu prea aproape ca să mai ratez. Mă împinse cu arma în piept. Uite așa nu mai pot rata, nu crezi? Stai liniștit. Pune-ți mîinile pe umeri și nu te mișca. Dacă le miști cît de puțin, te împușc.

Mi-am pus mîinile pe umeri. M-am uitat în jos la armă. Limba mi se îngroșase dar o puteam mișca încă.

Mă percheziționa cu mîna stîngă dar nu găsi vreun revolver asupra mea. Mîna coborî și își mușcă buza, uitîndu-se la mine. Arma îmi intra în piept.

— Va trebui să te întorci, îmi spuse ea, la fel de politicoasă de parcă am fi fost la croitor pentru o probă.

— E ceva în neregulă în aproape tot ce faci, am spus. Hotărît, nu știi să manevrezi arma. Ești mult prea aproape de mine, și detest să menționez asta, dar mai e și amănuntul cu siguranța armei care e încă la locul ei. Ai uitat și de asta.

Așa că se apucă să facă două lucruri în același timp: un pas lung înapoi ca să cerceteze cu degetul mare siguranța, fără ca să mă slăbească din ochi. Două lucruri foarte simple pentru care n-ai nevoie decît de cîteva secunde. Nu i-a plăcut ce i-am spus. Nu i-a plăcut că îi anticipam gîndurile. Clipa de confuzie o zăpăci.

Scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat. Am coborît mîna dreaptă și i-am bușit fața de pieptul meu. Am lovit-o cu mîna stîngă peste încheietura mîinii ei drepte, izbind cu pumnul la baza degetului mare. Arma îi sări din mîna și căzu pe podea. Fața i se zbătu împinsă în pieptul meu și cred c-a vrut să țipe.

Apoi a încercat să mă lovească cu piciorul și își pierdu complet echilibrul. Mîinile ei mă atacară ca niște gheare. Am apucat-o de încheietura mîinii și am început să i-o sucesc la spate. Era foarte voinică, dar eu eram mai voinic decît ea. Așa că se hotărî să se lase moale și întregul trup îi aluneca din mîna care îi ținea capul. Începu să cadă și-a trebuit să mă aplec și eu cu ea.

Am auzit zgomotele vagi ale luptei noastre pe podeaua de lîngă sofa, răsuflări forțate iar dacă o stinghie din podea a troznit, atunci n-am auzit-o. Am crezut că aud o perdea trasă brusc pe bara de metal. N-am fost sigur și n-am avut timp să reflectez la problemă. O silueta se înălță brusc în stînga, în afara razei mele de vedere. Mi-am dat seama că era un bărbat și că era un bărbat masiv.

Asta a fost tot ce mi-am dat seama. Scena explodă în foc și beznă. Nu-mi amintesc să fi fost lovit la cap. Foc și beznă și cu puțin înainte de beznă, un sentiment acut de greață.

32

Mir[illegible]am [illegible]. Dar [illegible] usor, [illegible] atunci [illegible]nd [illegible] fi bau[illegible] pat[illegible]u sau cinci pahar[illegible] intr-[illegible] diminea[illegible]a de iarnă ca [illegible]a mă pot [illegible]cula din pat, [illegible]i [illegible] atunci cînd O[illegible]canul Pacif[illegible] ar fi [illegible]t din [illegible]cur[illegible]t [illegible] fi [illegible]run[illegible]t în [illegible]l d[illegible] pe țarm [illegible]inu[illegible] [illegible]ra [illegible] în [illegible]rincen[illegible]. [illegible] bărbie și sub bărb[illegible]. Era [illegible] cămașă. Mir[illegible] broaște moarte

[illegible]ă [illegible]m pe [illegible]pat[illegible] al[illegible]turi d[illegible] [illegible]ul [illegible]u[illegible], uitîndu-mă la un tabl[illegible]u [illegible]nrămat. R[illegible] l[illegible]m[illegible] pol[illegible] [illegible]tin[illegible] [illegible]rat[illegible] [illegible] par[illegible] [illegible]ntr[illegible] [illegible]t și d[illegible] un galben aprin[illegible] p[illegible] car[illegible] l[illegible] motivă [illegible]ă [illegible] lu[illegible] [illegible]are [illegible]a după [illegible] un t[illegible] d[illegible] u[illegible] [illegible]lb[illegible]u [illegible] P[illegible]. Prin[illegible]r u[illegible] din [illegible]r[illegible]dele [illegible] [illegible]ia[illegible]lui [illegible] pl[illegible] [illegible]lben[illegible] [illegible] ti[illegible] d[illegible] [illegible]am[illegible] [illegible]lcați [illegible] umb[illegible] d[illegible] pl[illegible]jă [illegible]n [illegible]un[illegible] l[illegible] [illegible]pr[illegible] [illegible] [illegible]u [illegible] d[illegible] h[illegible]rtie[illegible] una din [illegible] îmb[illegible]ta [illegible] [illegible], alt[illegible] [illegible]t[illegible]u p[illegible]d [illegible] [illegible]a [illegible] tr[illegible] în [illegible] spat[illegible] plajei era un golf rotund, mai albastru decît ar[illegible] dr[illegible]ptul [illegible] fi[illegible] [illegible]un [illegible]olf E[illegible] [illegible]pădit [illegible] [illegible]are și pr[illegible]arat și patat de [illegible] întin[illegible] [illegible] d[illegible] int[illegible] golfului [illegible] ridi[illegible]au [illegible] d[illegible] munți în t[illegible] [illegible]nt[illegible]t[illegible] [illegible]u[illegible] [illegible]ran[illegible]iu [illegible] lavandă.

[illegible] [illegible]ra [illegible]ri[illegible] [illegible]u litere [illegible] tipar: VIZI[illegible]A[illegible]I RIVI[illegible]RA FRAN[illegible]ZĂ MERGÎND [illegible] [illegible]RENUL ALBASTRU".

[illegible] [illegible]u [illegible] put[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]a [illegible] p[illegible] [illegible]t[illegible] așa ceva.

A[illegible] întin[illegible] [illegible]in[illegible] [illegible]sit [illegible]i-am pipăit [illegible]a. A[illegible] [illegible]mțit [illegible] [illegible]a ă. M[illegible] tr[illegible]ut u[illegible] [illegible] d[illegible] [illegible]ur[illegible] [illegible]a [illegible]nd [illegible] ati[illegible] [illegible] pin[illegible] [illegible]ut a[illegible] tran[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]am[illegible] d[illegible]. M[illegible]m [illegible] [illegible] [illegible]u [illegible] m[illegible]m [illegible] [illegible] f[illegible] d[illegible]n [illegible] [illegible]n[illegible]l [illegible] [illegible]d [illegible] z[illegible] M[illegible]lul d[illegible] l[illegible]n [illegible] [illegible]ut. T[illegible] [illegible] nici măcar nu-l privisem.

[illegible]d [illegible]m[illegible]nt[illegible] [illegible]t[illegible]a păr[illegible]ta [illegible]a r[illegible] [illegible]pl[illegible] [illegible]t [illegible] p[illegible] [illegible]r[illegible]nta [illegible]. Nu [illegible]a f[illegible]t pr[illegible] mul[illegible] [illegible] în a[illegible].

M-am ri[illegible]t în [illegible]nu[illegible]hi [illegible]m[illegible]tat [illegible]n patru lab[illegible] ră[illegible]flînd [illegible]a [illegible] [illegible]îine [illegible]are nu-și poat[illegible] termina masa, d[illegible] nici

n-are chef s-o abandoneze. Mi-am mişcat capul. M-a durut. L-am mişcat din nou şi iar m-a durut, aşa că m-am sculat în picioare şi-am descoperit că n-aveam pantofi.

Pantofii erau lîngă perete, arătînd cît pot arăta pantofii de jalnici. I-am încălţat. Îmbătrînisem între timp. O apucasem pe panta care ducea în jos. Dar mai aveam încă o măsea în gură. Mi-am pipăit-o cu limba. Nu părea să aibă gust de gin.

— Ai să-ţi aminteşti, am spus. Într-o zi ai să-ţi aminteşti totul. Şi n-are să-ţi placă.

Am văzut lampa de pe masa de lîngă sofa. Apoi sofaua mare şi verde, arcada cu draperia verde trasă. Da, nu trebuie să stai niciodată cu spatele la o draperie. Iese rău. Se întîmplă întotdeauna cîte ceva. Cui i-am spus asta? Unei fete c-o armă. O fată c-o faţă albă şi cu păr şaten care fusese blond.

Am căutat-o din priviri. Era încă acolo. Zăcea pe patul lăsat jos din perete.

Purta doar o pereche de ciorapi crem şi nimic altceva. Pe gît avea vînătăi întunecate. Gura îi era deschisă şi limba umflată o umplea ba mai dădea şi pe dinafară. Ochii i se holbaseră şi albul din ei nu mai era alb.

De-a lungul stomacului ei gol patru zgîrieturi furioase rînjeau roşii în contrast cu albeaţa trupului. Zgîrieturi adînci şi furioase, lăsate de patru unghii mînioase.

Pe sofa se afla un maldăr de haine, mai ales ale ei. Era şi paltonul meu acolo. L-am tras afară şi l-am îmbrăcat. Ceva foşni sub degete în maldărul de haine. Am scos din palton plicul lung cu banii încă înăuntru. L-am pus în buzunar. Cinci sute de dolari, Marlowe. Am sperat că sînt toţi acolo. Nu prea aveam ce altceva să sper.

Am păşit încet pe vîrful picioarelor, ca şi cum aş fi călcat pe gheaţa foarte subţire. M-am aplecat să mă frec în spatele genunchiului şi m-am întrebat ce mă durea mai rău, genunchiul, capul sau cînd mă aplecam să-mi frec genunchiul.

Pe coridor răsunară paşi grei şi un zgomot înfundat de voci. Paşii se opriră. O mînă brutală bătu la uşă.

Am rămas pe loc rînjind la uşă cu buzele întinse peste dinţi. Am aşteptat ca cineva să deschidă uşa şi să intre. Au încercat clanţa dar nimeni n-a intrat. Ciocănelile [illegible] vocile începură să bombăne. Paşii se îndepărtară. M-am întrebat cît avea să dureze pînă cînd intendentul [illegible] cu un paspartu. Nu foarte mult.

Dar nu destul de mult ca Marlowe să aibă timp să se întoarcă de pe Riviera franceză.

M-am dus la draperia verde, am tras-o şi am văzut un coridor scurt ce dădea în baie. Am intrat în baie şi-am aprins

lumina. Pe jos două carpete, un covoraș de baie așezat pe marginea [illegible] și o fereastră [illegible] colțul [illegible]. Am [illegible] [illegible] de unde am [illegible]. Eram la etajul șase. Nu avea plasă la geam. Am scos capul pe geam și m-am uitat [illegible] și la o porțiune îngustă a străzii cu pomi. M-am uitat de jur împrejur [illegible] fereastra camerei de baie de la apartamentul de alături era cam la un metru de mine. Pînă și o capră [illegible] fi putut să ajungă la ea fără nici o problemă.

Întrebarea era dacă un detectiv particular [illegible] putea s-o facă, și dacă da, care avea să fie răsplata.

În [illegible] meu, o voce [illegible] cum [illegible] pîna [illegible] polițailor. [illegible] cu piciorul! M-am bătut joc de acea voce. N-aveau să doboare ușa cu piciorul [illegible] cu piciorul [illegible] piese. Iar polițiai nu [illegible] pentru [illegible] P[illegible] fiind singurul lucru pentru care [illegible].

Am [illegible] un prosop de pe raft, am [illegible] părți ale ferestrei și m-am [illegible] pe pervaz. M-am avîntat spre pervazul de alături ținîndu-mă de fereastra [illegible]. Aș fi reușit cu [illegible] s-o împing în jos fereastra de alături, dacă nu era zăvorîtă pe dinăuntru. Dar era [illegible]. Am lovit cu piciorul în geamul de deasupra zăvorului. A făcut un zgomot care cred că s-a auzit pînă la R[illegible]. Am înfășurat prosopul pe mînă, [illegible] mîna înăuntru ca să [illegible] zăvorul. Jos, pe stradă, a trecut o mașină, dar nimeni n-a țipat la mine.

Am împins în jos fereastra spartă și m-am instalat pe pervazul de alături. Prosopul îmi căzu din mînă și flutura în beznă, aterizînd pe o peluză strîmtă dintre clădiri.

M-am vîrît pe fereastra camerei de baie.

33

Am coborît și-am bîjbiit prin beznă căutînd ușa, apoi am deschis-o și-am tras cu urechea. Lumina lunii năvălea prin ferestrele din partea nordică, dezvaluind un dormitor cu două paturi de-o persoana, făcute, dar fără ocupanți. Nu erau paturi

din perete. Mă aflam într-un apartament mai [illegible]. Am trecut pe lîngă paturi pînă am ajuns în camera care dădea în [illegible] de toate zilele. Amb[illegible] [illegible] erau în[illegible] [illegible] [illegible]. Mi-am [illegible] drum pînă la o lampă [illegible] întrerupătorul. M-am plimbat un deget pe marginea unei [illegible] de lemn. M-am [illegible] un [illegible] de praf, [illegible] în [illegible] cele mai curate cînd sînt încuiate.

[illegible] [illegible] de [illegible], un fotoliu de [illegible] radioul, un raft de cărţi, o bibliotecă [illegible] plină de romane [illegible] cu [illegible] pe [illegible] înaltă din lemn întunecat, avînd pe ea un sifon, o sticlă de cristal cu whisky şi patru pahare cu dungi [illegible] în jos pe o tavă indiană de bronz. Alături, într-o ramă dublă de argint se afla poza unui cuplu, un bărbat tinerel şi o femeie, ambii cu chipuri rotunde şi [illegible] cu ochi [illegible]. Mă priveau de parcă nu le plăcea că eram acolo.

Am mirosit whiskyul; era Scotch şi am băut niţel. Capul a început ca urmare să mă doară şi mai tare, dar restul corpului s-a simţit mai bine. Am aprins lumina în dormitor şi m-am uitat prin dulapuri. Unul din ele avea haine bărbăteşti, făcute de comandă, o mulţime de haine. Eticheta croitorului dinăuntrul unui buzunar al hainei mă informă că numele proprietarului era H.G. Talbot. M-am dus la birou, am scormonit niţel prin el şi am dat de o cămaşă albastră şi moale care mi s-a părut prea mică pentru mine. Am dus-o în camera de baie, am scos-o pe-a mea, m-am spălat pe faţă şi pe piept, apoi mi-am curăţat părul cu un prosop umed şi-am îmbrăcat cămaşa albastră. Am turnat solid din tonicul de păr cam tare al domnului Talbot şi am folosit pieptenele meu ca să-mi pun părul în ordine. Nu mai miroseam decît vag a gin, dacă mai miroseam.

Nasturele de sus al cămăşii nu intra în butonieră, aşa c-am răscolit din nou prin dulăpior unde am dat de o cravată de un albastru-închis, din mătase creponată, pe care mi-am înnodat-o în jurul gîtului. Mi-am pus paltonul la loc şi m-am privit în oglindă.[1] Eram îmbrăcat prea grijuliu pentru acea oră din noapte, chiar dacă era vorba de o persoană atît de grijulie ca domnul Talbot, după cum arătau hainele. Prea grijulie şi prea trează.

Mi-am răvăşit puţin părul, am strîns cravata, m-am întors la sticla de whisky şi-am făcut ce-am putut în privinţa aspectului meu de om treaz. Am aprins una din ţigările domnului Talbot şi-am sperat că domnul şi doamna Talbot, indiferent unde erau, se distrau mai bine ca mine. Am sperat să apuc să mă întorc şi să-i vizitez.

M-am dus în camera de toate zilele, cea care dădea pe coridor, am deschis uşa şi m-am aplecat prin deschizătură fumînd. N-am crezut că tentativa mea avea să reuşească. M-am gîndit că dacă rămîn acolo, poliţia avea să descopere cum am scăpat şi planul meu nu mai făcea doi bani.

Un bărbat tuşi pe coridor şi-am scos capul mai mult. Am observat că mă privea. Se îndreptă spre mine rapid. Era un om de statură mică şi cu un aer inteligent, îmbrăcat într-o uniformă de poliţie călcată recent. Avea păr roşcat şi ochi de un bronz-roşcat.

Am căscat şi-am spus plictisit:

— Ce se întîmplă?

— Nişte probleme alaturi. Aţi auzit ceva?

— Mi s-a părut c-aud pe cineva bătînd la uşă. Tocmai m-am întors acasă.

— E cam tîrziu, zise el.

— Chestie de opinie. Aşadar, sînt probleme alaturi?

— O femeie. O cunoaşteţi?

— Cred c-am văzut-o.

— Mda, spuse el. Ar trebui s-o vedeţi acum... Îşi duse mîinile la gît, îşi bulbucă ochii şi înghiţi neplacut. Deci n-aţi auzit nimic, hai?

— Nimic, cu excepţia... bataii în uşă.

— Mda. Şi cum va numiţi?

— Talbot.

— Doar o clipa, domnule Talbot. Aşteptaţi aici o clipa.

S-a îndepartat pe coridor şi s-a aplecat în deschizatura unei uşi prin care se revărsa lumina.

— Domnule locotenent. Omul din apartamentul de alaturi e aici..

Un om înalt ieşi afara şi ramase pe loc, uitîndu-se la mine. Un om înalt, cu par ruginiu şi cu ochi foarte albaştri, foarte albaştri. Degarmo. Nici nu se putea mai bine.

— E chiriaşul de alaturi. Se numeşte Talbot.

Degarmo se uita direct la mine, dar nimic în ochii lui albaştri, acizi, nu arata că m-ar fi văzut înainte. Înainta liniştit pe coridor, mă împunse în piept cu mîna şi mă împinse îndărăt în cameră. Cînd eram la vreo doi metri de uşă, spuse peste umar:

— Shorty, vino încoa şi închide uşa.

Poliţistul scund intra şi închise uşa.

— Ce surpriză, spuse Degarmo indolent. Ţine-l la respect cu pistolul, Shorty.

Shorty îşi deschise brusc tocul negru al pistolului şi luă arma în mîna într-o secunda. Se linse pe buze.

— Aha, zise el încet, fluierînd puţin, aha. Cum de-ai ştiut, domnule locotenent?

— Ce să ştiu? îl întrebă Degarmo, cu ochii aţintiţi asupra mea. Ce te gîndeai să faci, amice, să cobori ca să cumperi un ziar ca să afli dacă e moartă?

— Aha, zise Shorty. Un criminal sexual. I-a smuls hainele apoi a strangulat-o cu mîinile lui, domnule locotenent. Cum de-ai ştiut?

Degarmo nu-i răspunse. Rămase pe loc, balansîndu-se puţin pe călcîie, cu o expresie goală şi dură ca granitul.

— Sigur, el e criminalul, spuse Shorty brusc. Miroase aerul de aici, domnule locotenent. Camera n-a mai fost aerisită de multe zile. Şi uită-te la praful de pe rafturile alea de cărţi. Ceasul de pe consolă s-a oprit, domnule locotenent. A intrat înăuntru prin... stai să mă uit o clipă. Îmi dai voie, domnule locotenent?

Alergă din cameră în dormitor. L-am auzit umblînd. Degarmo rămase impasibil.

Shorty se întoarse.

— A intrat prin fereastra de la camera de baie. Baia e plină de cioburi. Şi pute îngrozitor a gin acolo. Mai ţii minte cum celălalt apartament mirosea şi el a gin cînd am intrat înăuntru? Uite cămaşa asta, domnule locotenent. Miroase de parcă a fost spălată în gin.

Ridică în aer cămaşa. Aerul se parfumă imediat. Degarmo o privi vag, apoi păşi înainte, îmi deschise violent paltonul şi privi cămaşa pe care o purtam.

— Ştiu ce a făcut, zise Shorty. A furat una din cămăşile tipului care stă aici. Vezi ce-a făcut, domnule locotenent?

— Mda. Degarmo îşi ţinu mîna la pieptul meu, apoi o lăsă să cadă încet. Discutau despre mine de parcă aş fi fost un buştean.

— Percheziţionează-l, Shorty.

Shorty alergă în jurul meu, pipăindu-mă să vadă dacă n-am o armă.

— N-are nimic asupra lui, zise el.

— Să-l luăm pe scara de serviciu, spuse Degarmo. E rezultatul nostru dacă venim la post înaintea lui Webber. Idiotul ăla Reed nu e în stare să găsească o molie într-o cutie de pantofi.

— N-ai fost delegat să anchetezi cazul, zise Shorty plin de îndoieli. Am auzit că ai fost suspendat, sau aşa ceva.

— Ce-am de pierdut? întrebă Degarmo, dacă sînt suspendat.

— Eu unul pot să-mi pierd uniforma, zise Shorty.

Degarmo îl privi plictisit. Poliţistul scund roşi iar ochii lui aurii-roşcaţi devenira neliniştiţi

— În regula, Shorty. Du-te şi cheamă-l pe Reed.

Poliţaiul scund se linse pe buze

— Spune-mi ce sa fac, domnule locotenent, şi sînt omul dumitale. Nu trebuie neaparat sa ştiu c-ai fost suspendat.

— O să-l luam jos doar noi doi, spuse Degarmo

— Sigur.

Degarmo ma împunse în barbie cu degetul.

— Un criminal sexual, spuse el calm. Asta-i buna. Îmi zîmbi rautacios, mişcînd doar colţurile gurii lui late şi brutale

34

Am ieşit din apartament şi am luat-o pe coridor în direcţia opusa apartamentului 618. Lumina ieşea înca pe uşa deschisa. Doi poliţişti în civil stateau în faţa uşii şi fumau cu ţigarile ascunse în palma, de parca ar fi bătut vîntul. Din apartament se auzeau voci discutînd aprins.

Am dat colţul coridorului şi-am ajuns în faţa liftului. Degarmo deschise uşa de serviciu de lînga lift şi-am început sa coborîm pe treptele de ciment care rasunau, etaj după etaj. În holul de la parter Degarmo se opri, îşi lasă mîna pe clanţa şi asculta. Se uita peste umar.

— Ai maşina? mă întreba el.

— E în garajul din subsol.

— E o idee.

Ne am continuat drumul în jos pîna am ajuns în subsolul plin de umbre. Negrul slabanog a ieşit din micul lui birou şi i-am dat chitanţa primita Tînarul a aruncat o privire furişa uniformei de poliţist de pe Shorty. N-a spus nimic. A aratat spre Chrysler.

Degarmo s-a instalat la volanul Chryslerului. M-am suit alaturi de el iar Shorty a luat loc în spate. Am suit rampa şi-am ajuns în aerul rece şi umed al nopţii O maşina mare cu doua semnalizatoare pe acoperiş se îndrepta spre noi de la cîteva

strazi departare Degarmo scuipa pe fereastră şi o luă în direcţie opusa.

— Trebuie să fie Webber. A întîrziat din nou la înmormîntare. I-am făcut figura de data asta, Shorty.

— Nu-mi prea place treaba asta, domnule locotenent, zau ca nu-mi place.

— Nu-ţi pierde curajul, fiule. S-ar putea sa ajungi din nou la departamentul de crime.

— Prefer să stau pe loc, dar cu slujba, zise Shorty. Curajul îl parasea repede.

Degarmo conduse maşina în forţa vreo zece străzi, apoi încetini niţel. Shorty spuse încurcat:

— Bănuiesc că îţi dai seama ce faci, domnule locotenent, dar asta nu-i drumul spre Primarie.

— E adevarat, spuse Degarmo. Nici n-a fost vreodata.

Incetini mult şi ajunse pe o strada rezidenţiala, cu case mici şi exacte, aşezate pe loturi mici şi exacte. Frînă uşor, trase maşina la trotuar, cam pe la jumătatea strazii. Işi aruncă un braţ peste spatar şi îşi întoarse capul spre Shorty.

— Crezi că tipul ăsta a omorît-o, Shorty?

— Nu cred, zise Shorty încordat.

— Ai o lanternă?

— Nu.

— E o lanterna în buzunarul din stînga al maşinii, am spus.

Shorty bîjbîi dupa ea, se auzi un zgomot metalic, apoi raza albă a lanternei aparu.

— Uita-te atent la ceafa, spuse Degarmo.

Raza se deplasă, apoi se opri. Am auzit răsuflarea poliţaiului scund în dosul meu şi i-am simţit-o pe ceafa. Ceva mi-a atins umflatura de pe cap. Am gemut. Lumina se stinse şi întunericul de pe strada navali din nou înauntru.

— Banuiesc c-a fost adus în stare de inconştienţa de-o lovitura, domnule locotenent. Nu mai înţeleg nimic.

— Ca şi femeia, spuse Degarmo. Nu se vede bine dar umflatura e acolo. A fost lovita ca să poata fi dezbracata şi zgîriata înainte de-a fi ucisă. Aşa ca zgîrieturile să sîngereze. Apoi a fost ştrangulata. Iar aceste operaţii n-au facut nici cel mai mic zgomot. De ce să faca? In apartament nu e telefon. Cine a raportat crima, Shorty?

— De unde sa ştiu? Un individ a telefonat şi-a spus ca o femeie a fost asasinata la Granada Apartments, la numărul 618 pe Strada 8. Reede cauta un fotograf cînd ai sosit dumneata. Sergentul de serviciu mi-a spus că individul care a telefonat avea vocea groasa, ca şi cum şi-ar fi ascuns-o. N-a lasat nici un nume.

— Perfect, spuse Degarmo. Dac-ai fi omorît femeia, cum ai fi plecat de acolo?

— Aş fi ieşit pe uşa, zise Shorty. De ce nu? Aha, urla el la mine brusc, ia spune de ce n-ai ieşit pe uşa?

Nu i-am raspuns. Degarmo spuse impasibil:

— Nu te-ai fi caţarat pe fereastra unei camere de baie de la etajul şase, iar apoi n-ai fi dat buzna, printr-o altă fereastra, într-un apartament necunoscut unde s-ar fi putut să nimereşti peste nişte oameni dormind, nu-i aşa? Şi n-ai fi pretins ca eşti cel care locuieşte în acel apartament, şi nu ţi-ai fi pierdut vremea chemînd poliţia, nu-i aşa? La naiba, fata ar fi putut sta moartă acolo o săptamînă întreagă. N-ai fi ratat o astfel de ocazie ca să scapi de acolo, nu-i aşa, Shorty?

— Nu cred, zise Shorty precaut. Nu cred c-aş fi telefonat deloc. Dar, aceşti maniaci sexuali fac lucruri bizare, domnule locotenent. Nu sînt oameni normali ca noi. Iar criminalul s-ar fi putut să fi avut un complice şi celălalt tip l-ar fi putut bate ca să-şi piardă cunoştinţa şi să-l lase drept fraier, la locul crimei.

— Nu-mi spune ca te-ai gîndit la toate astea de unul singur, mîrîi Degarmo. Stam aici, şi tipul care cunoaşte toate răspunsurile sta şi el aici cu noi şi nu scoate un cuvînt. Îşi întoarse spre mine capul lui mare şi mă fixă cu privirea. Ce faceai acolo?

— Nu mai ţin minte. Lovitura de pe cap, pare că m-a fi naucit.

— Te-ajutam noi să-ţi aminteşti, zise Degarmo. Te ducem sus pe dealuri, la cîţiva kilometri de aici, unde să fie linişte şi să te poţi uita la stele ca să-ţi aminteşti. Te asigur c-ai să-ţi aminteşti.

— Nu spune aşa ceva, domnule locotenent. Hai mai bine să-l ducem la primarie şi să ne ţinem de reguli.

— La dracu cu regulile! spuse Degarmo. Îmi place tipul asta! Vreau să am o lungă şi dulce discuţie cu el. Trebuie doar să-l impingi un pic din urmă, Shorty. E timid din fire.

— Nu vreau să fiu amestecat în treaba asta, spuse Shorty.

— Ce vrei să faci, Shorty?

— Vreau să mergem la primarie.

— Nu te opreşte nimeni, fiule. Vrei să mergi pe jos?

Shorty rămase tacut o clipa.

— În regulă, spuse el în cele din urmă. Vreau să merg pe jos. Deschise uşa maşinii şi ieşi afara pe trotuar. Cred că ştii ca va trebui să raportez toate astea, domnule locotenent.

— Perfect, spuse Degarmo. Spune-i lui Webber că l-am căutat. Data viitoare cînd manînca un hamburger, spune-i să mă aştepte.

— Nu mai înțeleg absolut nimic, răspunse polițaiul scund. Trînti ușa mașinii. Degarmo porni motorul și pîna să ajungă la capatul străzii conduse cu șaizeci pe oră. După alte două străzi, atinse șaptezeci și cinci. Încetini cînd ajunse în bulevard, o apucă spre răsărit și începu să conducă cumpătat, cu viteză legală. Cîteva mașini tîrzii trecură pe lîngă noi în ambele sensuri, dar în cea mai mare parte lumea era cufundată în tăcerea rece a dimineții timpurii.

După o vreme am ieșit din oraș și Degarmo îmi spuse calm:

— Vorbește! Poate ne înțelegem.

Mașina ajunse la vîrful unei lungi pante și începu să coboare prin curțile ca niște parcuri ale Spitalului Veteranilor. Triplele lămpi electrice aveau halo din cauza ceței care se lăsase în timpul nopții. Am început să vorbesc:

— Kingsley a venit la mine acasă astă-seară și mi-a spus c-a primit vești de la soție la telefon. Doamna Kingsley dorea urgent niște bani. Sugestia lui a fost ca să-i duc eu și s-o scot din încurcătură. Sugestia mea a fost diferită. I-au spus doamnei Kingsley cum să mă identifice și că voi fi la Restaurantul „Păunul" între Strada 8 și Arquello timp de cincisprezece minute după fiecare oră. La orice oră.

Degarmo spuse încet:

— Trebuia s-o întindă și asta înseamnă că avea un motiv serios, cum ar fi de pildă, o crimă. Își ridică mîinile lent, și apoi și le lăsă la loc pe volan.

— M-am dus acolo, la cîteva ore după ce-a telefonat. Mi s-a spus c-și-a vopsit părul șaten. A trecut pe lîngă mine ieșind de la bar, dar n-am recunoscut-o. N-am văzut-o decît într-o fotografie excelentă, dar o poză e o poză și poate că nu seamănă cu ea. A trimis un băiețaș mexican să mă cheme afară. Voia banii și n-avea chef de discuții. Voiam să aflu ce s-a întîmplat cu ea. În cele din urmă a înțeles că va trebui să discute așa că mi-a spus că sta la Grenada. Mi-a cerut s-aștept zece minute pînă s-o urmez.

— Destul timp ca să aranjeze ceva.

— A existat un aranjament, fără îndoială, dar nu sînt sigur c-a fost vîrîtă în el. Nu voia să vin sus în camera ei și n-avea chef să vorbească. Și totuși, ar fi trebuit să știe c-aveam să-i cer o explicație oarecare înainte de a-i da banii, așa încît refuzul ei s-ar fi putut să fi fost trucat [illegible] cred [illegible] domin situația. Știa [illegible] dolari. Am d[illegible]rit-o pe piele [illegible] Î[illegible] [illegible] m-am dus și am discutat. Tot [illegible] mi-a spus n-ave[illegible] pînă cînd am ajuns cu discuția la împușcarea lui Lavery. Atunci

a început sa aibă sens şi înca prea mult. I-m spus că intenţionam s-o dau pe mîna poliţiei.

Westwood Village, cu excepţia unei staţii de benzină deschisă toata noaptea ca şi a cîtorva ferestre îndepartate din diverse clădiri, era cufundat în întuneric şi se îndepărta spre nord de noi.

— Aşa c-a scos o arma, am spus. Cred c-avea intenţia s-o folosească, dar s-a apropiat prea mult de mine şi-am blocat-o. În timp ce ne luptam, cineva s-a apropiat pe la spate, din dosul draperiei verzi, şi m-a pocnit în cap. Cînd m-am trezit din leşin, crima fusese comisa.

— Ai apucat cumva sa-l vezi pe cel care te-a pocnit? întrebă Degarmo încet.

— Nu. Am simţit sau am vazut pe jumatate că era un barbat şi înca unul vînjos. Iar asta în timp ce zaceam pe sofa în mijlocul hainelor. Am scos din buzunar fularul galben şi verde al lui Kingsley şi i l-am pus pe genunchi. L-am văzut pe Kingsley purtîndu-l mai devreme asta-seara, am zis.

Degarmo se uita la fular. Îl ridica sub lumina de la bord.

— Nu-i tipul de fular pe care să-l uiţi prea repede. Îţi sare în ochi de la prima privire. Kingsley, aşadar? Asta-i bună! Ce s-a întîmplat dupa aceea?

— Cineva a bătut la uşa. Eram încă ameţit, nu prea conştient şi puţin speriat. Fusesem inundat cu gin, pantofii şi haina îmi fuseseră scoase şi probabil că puţeam şi arătam ca cineva care ar fi dezbrăcat cu forţa o femeie iar apoi ar fi strangulat-o. Aşa c-am ieşit pe fereastra de la camera de baie, m-am căţărat cît am putut, iar restul îl cunoşti.

— De ce n-ai rămas liniştit în apartamentul în care ai intrat? spuse Degarmo.

— La ce bun? Cred ca şi un poliţist din Bay City ar fi descoperit dupa o vreme cum am ajuns acolo. Singura mea şansă era să plec înainte de-a se fi descoperit cadavrul. Daca nu era nimeni acolo aveam o şansa sa ies din cladire.

— Nu cred, zise Degarmo. Dar înţeleg de ce n-ai avut mult de pierdut cînd ai încercat. Care crezi că e motivul crimei?

— De ce-a omorît-o Kingsley dacă el a omorît-o? Nu-i greu de răspuns. Nevastă-sa îl înşela, îi provoca o groază de neplăceri, îi punea slujba în primejdie iar acum mai omorîse şi pe cineva. De asemenea avea bani şi dorea să se căsătorească cu o altă femeie. Se poate ca Kingsley să se fi temut ca soţia lui, cu toţi banii ei, ar fi putut să scape basma curată şi la urmă să rîdă de el. Dacă nu ieşea basma curată şi ajungea la închisoare, banii ei îi rămîneau la fel de inaccesibili. Ar fi trebuit să divorţeze ca

să scape de ea. Deci sînt destule motive pentru a comite o crimă. Şi-a întrezărit şi posibilitatea de-a face din mine ţapul ispăşitor. N-avea sa ţină, dar avea să creeze confuzie şi amînari. Dacă asasinii n-ar crede că reuşesc sa scape de bănuieli, foarte puţine crime ar fi comise.

— Cu toate astea, s-ar putea să fie şi altcineva, cineva care nu apare deloc în acest tablou, spuse Degarmo Chiar dacă soţul s-a dus s-o vadă, s-ar putea să fie totuşi altcineva. Cineva care l-ar fi putut omorî şi pe Lavery.

— Dacă vrei să priveşti astfel lucrurile...

— Nu-mi place în nici un fel, spuse el şi întoarse capul. Dar dacă rezolv cazul, am să scap de muştruluiala de la comisia poliţiei. Dacă nu-l rezolv, am să spun adio oraşului. Ai zis ca sînt prost Perfect, sînt prost. Unde locuieşte Kingsley? Ştiu un lucru: să fac oamenii să vorbească.

— Pe Carson Drive, la numărul 965, în Beverly Hills. Cam la cinci străzi de aici, o apuci spre nord pînă la poalele dealurilor. E pe partea stînga, înainte de Sunset Boulevard. N-am fost acolo, dar ştiu cum merg numerele caselor.

Îmi înapoie fularul galben şi verde.

— Vîră-l la loc în buzunar pînă va trebui să i-l arătăm

35

Era o casă albă cu două etaje şi cu un acoperiş întunecat. Lumina vie a lunii se lipea de zidurile ei ca varul proaspăt. În faţa ferestrelor de jos de la intrare se aflau grilaje de fier forjat. O peluza netedă se întindea pînă la uşa principală, care era în diagonala unui zid. Toate ferestrele vizibile erau cufundate în întuneric.

Degarmo se dădu jos din maşină, merse de-a lungul peluzei şi se uita la aleea care ducea la garaj. Înaintă pe alee şi colţul casei il ascunse privirii. Am auzit zgomotul unei uşi de garaj ce se ridică, apoi bufnitura cînd a coborît. Degarmo reapăru în colţul casei, clătină capul în direcţia mea şi o luă pe peluză spre

intrarea principală. Apăsă cu degetul mare pe butonul soneriei, scoase o țigară din buzunar și o puse în gură.

Se întoarse de la ușă ca să-și aprindă țigara și flacăra chibritului îi săpă dire adînci pe față. După o vreme se văzu o lumină în spațiul de deasupra ușii. Fereastra de observație din ușă se dădu la o parte. L-am văzut pe Degarmo cum își ridică insigna de polițist. Încet și prudent, ușa se deschise. Degarmo intră.

A lipsit patru sau cinci minute. Lumina se aprinse în dosul unor ferestre, apoi se stinse din nou. Apoi, ieși din casă și în timp ce se îndrepta spre mașină, lumina de deasupra ușii se stinse și întreaga casa se cufundă din nou în beznă, la fel ca mai înainte.

Degarmo rămase lîngă mașină, fumînd și uitîndu-se la colțul străzii.

— În garaj e o mașină mică, spuse el. Bucătăreasa zice că-i a ei. Nici urmă de Kingsley. Spun că nu l-au văzut de azi-dimineață. M-am uitat în toate odăile. Cred că mi-a spus adevărul. Webber și un tip de la serviciul de amprente au fost acolo azi după-amiază tîrziu și pudra de luat amprente e încă pe mobilele din dormitor. Webber adună amprente ca să le compare cu cele din casa lui Lavery. Nu mi-a spus ce-a găsit. Unde crezi c-ar putea să fie... Kingsley ăsta?

— Oriunde, am răspuns. Pe drum, într-un hotel, la o baie de aburi ca să se calmeze. Va trebui să încerci mai întîi să vorbești cu amica lui. Se numește Adrienne Fromsett și locuiește în Bryston Tower, pe Sunset Place. Asta e în centru, departe de aici, lîngă magazinul Bullock, pe Wilshire Boulevard.

— Cu ce se ocupă? întrebă Degarmo, strecurîndu-se la volan.

— Se ocupă de afaceri la birou și de el în afară de birou. Dar nu-i o funcționară proastă. E deșteaptă foc și are stil.

— În situația în care se afla va avea nevoie de amîndouă, spuse Degarmo. A condus spre Wilshire, apoi a cotit din nou spre răsărit.

După douăzeci și cinci de minute am sosit în față la Bryston Tower, un palat de stuc alb, cu lampi ornamentale în curtea din față plină de curmali înalți. Intrarea era în forma de L, pe scări de marmură, printr-o arcadă în stil maur, printr-un hol care era prea larg și pe un covor care era prea albastru. Pretutindeni se aflau vase enorme în stilul Ali Baba destul de încăpătoare pentru a vîrî înăuntru tigri. La un birou ședea un funcționar de noapte cu una din acele mustăți care îți rămîn sub unghii.

Degarmo trecu val-vîrtej pe lîngă biroul lui, îndreptîndu-se spre un lift în fața căruia stătea un bătrîn obosit ce aștepta un client. Funcționarul lătră la Degarmo ca un cîine de pază.

— Un moment, vă rog. Pe cine ați dori să vedeți?

Degarmo se suci pe călcîie și îl privi cu uimire:

— A zis cumva „ați dori"?

— Da, dar nu-i vina lui. Există o astfel de expresie.

Degarmo se linse pe buze.

— Știu că există, dar m-am întrebat întotdeauna unde o țin ascunsă. Ascultă, amice, urcăm la șapte-șaisprezece. Ai vreo obiecție?

— Sigur, răspunse glacial funcționarul. Nu anunțăm oaspeții la... își ridică brațul și îl întoarse elegant pentru a se uita la ceasul de mînă, la ora patru și douăzeci și trei de minute dimineața.

— Asta mi-am zis și eu, răspunse Degarmo. Așa ca n-aveam chef să te deranjez. Ai priceput despre ce-i vorba? Își scoase insigna din buzunar și o ridică astfel încît lumina să se răsfrîngă pe emailul auriu și albastru. Sînt locotenent de poliție.

Funcționarul dădu indiferent din umeri.

— Perfect. Sper doar că n-are să fie nici o neplăcere. Mai bine sa vă anunț. Ce nume, vă rog?

— Locotenentul Degarmo și domnul Marlowe.

— Apartamentul 716. Asta înseamnă domnișoara Fromsett. O clipă..

Păși in dosul unui paravan de sticlă; l-am auzit vorbind la telefon apoi, după o pauză destul de lungă, se întoarse și dădu din cap.

— Domnișoara Fromsett e acasă. E gata să vă primească.

— Asta-i o mare ușurare, spuse Degarmo. Și nu-ți mai bate capul sa-l informezi și pe intendentul clădirii sau să-l trimiți sus. Sînt alergic la intendenți.

Funcționarul îi zîmbi vag și rece și-am intrat în lift.

Etajul șapte era răcoros și liniștit. Coridorul părea lung de un kilometru. Am sosit în cele din urmă la o ușă cu numărul 716, scris cu cifre aurite într-un cerc de frunze aurite. Lîngă ușă se găsea un buton de ivoriu Degarmo apăsa pe el, în apartament răsunară bătăi ca de pendulă și ușa se deschise.

Domnișoara Fromsett purta peste pijama un capot albastru matlasat. În picioare avea papuci mici de casă cu ciucuri și tocuri înalte. Părul îi atîrna degajat și atrăgător, își șterse crema de pe față și folosise doar puțin fond de ten.

Am trecut pe lîngă ea și am intrat într-o cameră cam strîmtă; pe pereți multe oglinzi ovale superbe; odaia avea mobila stil

cenușie, îmbrăcată în damasc albastru. Nu părea mobilă obișnuită. Se așeză pe un mic fotoliu delicat, se aplecă pe spate și așteptă ca cineva să vorbească.

— Dînsul e locotenentul Degarmo de la poliția din Bay City, am spus. Îl căutam pe Kingsley. Nu-i acasă. Am crezut c-ai putea să ne dai o idee unde ar putea fi.

Vorba fără să mă privească:

— E lucru urgent?

— Da. S-a întîmplat ceva.

— Ce anume?

— Vrem doar să știm unde e Kingsley, cucoană, spuse Degarmo brutal. N-avem timp de comedii.

Femeia îl privi cu o totală lipsă de expresie. Se uită la mine și spuse:

— Cred c-ar trebui să-mi spui ce se întîmplă, domnule Marlowe.

— M-am dus acolo cu banii. Am întîlnit-o cum am aranjat. M-am dus în apartamentul ei ca să discutam. În timp ce eram acolo, am fost lovit în cap de cineva ascuns după o draperie. Nu l-am văzut. Cînd m-am trezit din leșin, femeia fusese omorîtă.

— Omorîta?

— Omorîta.

Își închise ochii frumoși și colțurile gurii se strînseră. Apoi se ridică cu o mișcare bruscă din umeri, se apropie de o măsuța cu suprafața de marmura și cu picioare delicate. Luă o țigară dintr-o cutie mica de argint sculptat, o aprinse și se uita pierduta în jos la masuța. Flacara chibritului din mînă tremura tot mai lent pîna se strînse și ea îl puse într-o scrumieră. Se întoarse și se așeză cu spatele la măsuța.

— Presupun c-ar trebui să plîng sau mai știu eu ce, zise ea. Nu cred că am nici cea mai mica reacție la ce s-a întîmplat.

— Nu ne intereseaza reacțiile dumitale, spuse Degarmo. Ne interesează unde e Kingsley. Poți să ne spui sau nu? Indiferent de ce faci, scutește-ne de teatru. Hotarăște-te ce-ai de gînd sa faci!

Locotenentul e din poliția din Bay City? ma întreba ea calmă.

Am dat afirmativ din cap. Domnișoara Fromsett se întoarse spre el încet, cu o superbă atitudine de dispreț.

— În acest caz, zise ea, n-are mai mult drept să fie aici decît are orice mitocan cu tupeu care vrea să facă pe nebunul.

Degarmo o privi amenințător. Rînji, traversă camera și își întinse picioarele pe un fotoliu ale cărei perne erau umplute cu puf. Îmi făcu un gest cu mîna.

— În regulă. Încearcă-ţi norocul cu ea. Am să obţin tot ajutorul de care am nevoie de la poliţie, dar pîna să ajung sa le explic au să treacă saptamîni.

— Domnişoara Fromsett, dacă ştii unde e sau unde s-a pregatit sa plece, am sa te rog sa ne spui, am zis. Înţelegi ca trebuie gasit!

— De ce trebuie?

Demargo lăsă capul pe spate şi rîse.

— Dama asta are haz. Poate îşi închipuie c-ar trebui să ţinem secret faţa de el faptul ca soţia lui a fost omorîtă.

— Are mai mult decît haz, i-am spus. Deveni serios şi îşi muşca degetul mare. O examina obraznic din cap pînă în picioare.

— Doar pentru a-l informa? spuse ea.

Am scos fularul galben şi verde din buzunar, l-am scuturat şi i l-am aratat.

— Acest fular a fost gasit în apartamentul unde a fost omorît. Cred ca l-ai mai vazut.

Se uita la fular, apoi la mine cu o privire inexpresiva.

— Îmi ceri să am încredere în dumneata domnule Marlowe, mai ales ca n-ai fost un detectiv foarte priceput, zise ea.

— Am mare nevoie de încredere şi sper s-o obţin. In ce priveşte priceperea mea, nu ştii despre ce e vorba.

— Asta-i nostim, zise Degarmo. Faceţi o pereche buna. N-aveţi nevoie decît de nişte acrobaţi care să va urmeze. Dar în clipa de faţa...

Adrienne îi întrerupse, ca şi cum nici n-ar fi existat.

— Cum a fost omorîta?

— A fost ştrangulata, apoi dezbracata şi zgîriata.

— Derry nu-i capabil de aşa ceva, spuse ea liniştita.

Degarmo pufni dispreţuitor.

— Nimeni nu ştie ce-are sa faca altul, cucoană. Orice poliţist ştie asta.

Adrienne refuza să-l privească. Cu aceeaşi voce calma ma întreba:

— Vrei sa ştii unde m-am dus după ce-am plecat din apartamentul dumitale şi dacă m-a condus acasă... asta vrei să ştii, nu?

— Da.

— Pentru ca daca e aşa, n-ar fi avut destul timp să mearga la plaja şi s-o omoare. Asta-i problema?

— E o mare parte din ea, am răspuns.

— Nu m-a condus acasa, spuse ea încet. Am luat un taxi pe Hollywood Boulevard cam la cinci minute dupa ce-am parasit

locuinţa dumitale Nu l-am mai vazut de atunci. Presupun ca s-a dus acasă.

— De obicei, femeia încearca să-i ofere amicului ei un alibi mai solid, spuse Degarmo. Dar sînt tot felul de oameni, nu-i aşa?

— Voia să mă conduca acasa, dar era foarte departe de unde locuia şi eram amîndoi obosiţi, îmi spuse domnişoara Fromsett. Iţi spun toate astea pentru că ştiu ca nu vor conta cîtuşi de puţin. Daca ar avea vreo importanţa, nu ţi le-aş spune

— Aşa c-a avut timp, am spus.

— Nu cred, răspunse ea şi clatina din cap. Nu ştiu de cît timp avea nevoie. Nu ştiu cum ar fi putut să ştie unde să meargă Nu o ştia de la mine şi nici de la ea prin mine. Crystal nu mi-a spus Ochii ei negri mă aţinteau cercetîndu-mă, scormonindu-mă. Asta e confesiunea pe care o aşteptai?

Am împăturit fularul şi l-am pus la loc în buzunar

— Am dori să ştim unde se afla acum...

— Nu pot să-ţi spun fiindca n-am nici o idee Ochii ei urmariseră fularul in buzunarul meu. Ramaseră fixaţi pe buzunar. Spui c-ai fost lovit şi ţi-ai pierdut cunoştinţa, nu-i aşa?

— Da. Am fost lovit de cineva care stătuse ascuns în dosul unei draperii. Sîntem încă victimele acestui truc. Crystal m-a ameninţat cu revolverul şi m-am luptat cu ea ca să i-l iau. Nu exista nici o îndoială că ea l-a împuşcat pe Lavery.

Degarmo se sculă brusc.

— E un joc nostim, amice, bombani el, dar nu foloseşte la nimic. Hai s-o întindem.

— Aşteaptă o clipa, am spus. N-am terminat. Să presupunem că avea un plan, domnişoara Fromsett, ceva care il preocupa foarte mult. Aşa mi s-a parut astă-seară. Sa presupunem, ca ştia mai mult decît am înţeles noi, sau decît am înţeles eu, şi cunoştea lucruri care aveau să se întîmple. Ar fi trebuit să mearga într-un loc liniştit şi să încerce să ajungă la o decizie. Nu crezi c-ar fi putut s-o facă?

M-am sculat şi-am aşteptat, uitîndu-mă într-o parte la nerăbdatorul Degarmo. După un moment, femeia spuse impasibilă:

— Nu cred că ar fi fugit sau s-ar fi ascuns undeva, fiindcă nu avea de ce să fugă sau să se ascundă. Dar s-ar putea să fi avut nevoie de timp ca să reflecteze.

— Intr-un loc ciudat, ca un hotel de pildă, am spus, gîndindu-mă la povestea care îmi fusese relatata la Hotelul Granada. Sau chiar într-un loc şi mai liniştit decît un hotel.

M-am uitat în jur după un telefon.

— E în dormitor, spuse domnişoara Fromsett, înţelegînd imediat ce căutam.

Am traversat odaia şi-am ieşit pe uşa de la capătul ei. Degarmo mă urmă îndeaproape. Dormitorul era decorat în ivoriu şi roz pal. În odaie se afla un pat mare, fără ramă şi cu o pernă pe care se vedea adîncitura rotundă a unui cap. Articole de toaletă sclipeau pe o noptieră instalată în zid, avînd două panouri de oglindă deasupra. O uşă deschisă lăsa să se vadă dale violete în baie. Telefonul era pe o noptieră de lîngă pat.

M-am aşezat pe marginea patului şi-am netezit locul unde stătuse capul domnişoarei Fromsett, apoi am ridicat telefonul şi am cerut o convorbire interurbană. Cînd operatorul a venit pe fir, i-am solicitat să mă pună în legătură cu şeriful Jim Patton la Puma Point, legătură directă, foarte urgentă. Am pus telefonul la loc în furcă şi mi-am aprins o ţigară. Degarmo se uita furios la mine, stînd cu picioarele desfăcute, dur, neobosit şi gata să fie oribil.

— Şi acum? mîrîi el.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

— Cine conduce această anchetă?

— Faptul că mă întrebi, îţi spune de la sine. Eu o conduc, afară de cazul cînd vrei s-o conducă poliţia din Los Angeles.

Frecă un chibrit de unghia degetului mare şi îl privi cum arde, apoi încercă să-l stingă suflînd puternic în el, singurul rezultat fiind că flacăra se îndoi. Aruncă chibritul, îşi vîrî altul între dinţi şi începu să-l sugă. După o clipă, sună telefonul.

— Aveţi legătura cu Puma Point.

Vocea adormită a lui Patton se auzi pe fir.

— Alo. Aici e Patton de la Puma Point.

— Aici e Marlowe de la Los Angeles, i-am răspuns. Mă mai ţii minte?

— Fireşte că te ţin minte, fiule. Sînt însă doar pe jumătate treaz.

— Vreau să-mi faci un serviciu, i-am spus. Deşi nu ştiu de ce mi-ai face un serviciu. Du-te sau trimite pe cineva la Little Fawn Lake să vadă dacă Kingsley e acolo. Ai grijă să nu fie văzut. Poţi să-i vezi maşina lîngă cabană sau lumină în casă. Şi ai grijă să rămînă pe loc. Cheamă-mă de îndată ce ai un răspuns. Vin acolo. Poţi s-o faci?

— N-am nici un motiv ca să-l opresc dacă vrea să plece, spuse Patton.

— Am să vin întovărăşit de un poliţist din Bay City care vrea să-l ancheteze în privinţa unei crime. Nu crima de la dumneata, ci alta.

Pe fir se lăsă o tacere adîncă. Patton spuse:
— Ai de gînd să faci pe şmecherul cu mine, fiule?
— Nu. Cheamă-mă la telefonul din Tunbridge 2722.
— S-ar putea să-mi ia cam o jumătate de oră, zise el.
Am închis telefonul. Degarmo rînjea.
— Damicela ţi-a facut un semn pe care nu l-am observat?
M-am ridicat de pe pat.
— Nu. Am încercat doar să înţeleg ce-a gîndit Kingsley. Nu e un criminal cu sînge rece. Indiferent de ce pasiune l-a condus, s-a stins între timp. Am crezut c-ar fi putut să meargă în cel mai liniştit şi mai îndepărtat loc pe care îl ştie, doar ca să-şi revină. În cîteva ore are să se predea singur. Te-ar ajuta daca ai ajunge la el mai înainte de-a face asta.
— Afară de cazul că-şi trage un glonţ în cap, spuse Degarmo calm. Tipii de teapa lui sînt în stare.
— Nu-l poţi opri pînă nu-l găseşti.
— E adevărat.
Ne-am înapoiat în camera de toate zilele. Domnişoara Fromsett scoase capul pe uşa de la bucătărie şi ne spuse că făcea cafea şi că voia să ştie dacă doream şi noi. Am băut cafea şi-am rămas pe loc, întocmai ca cei care îşi conduc amicii la gara.
Telefonul lui Patton sosi în aproximativ douăzeci şi cinci de minute. În casa lui Kingsley era lumină şi afară se afla parcată o maşină.

36

Am luat micul dejun la Alhambra şi-am umplut rezervorul cu benzină. Am luat-o pe Şoseaua 70 şi-am început sa trecem de camioane în regiunea deluroasă de la ţară. Eram la volan. Degarmo stătea gînditor în colţ, cu mîinile vîrîte adînc în buzunare.
Am privit primele şiruri de portocali alergînd pe alături ca spiţele unei roţi. Am ascultat plînsetul cauciucurilor pe şosea şi m-am simţit obosit şi puhav din cauza lipsei de somn şi a excesului de emoţie.

Am ajuns la lunga panta de la sud de San Dimas care urca şi apoi coboară brusc la Pomona. Aici e capătul regiunii cu ceaţă şi începutul celei de semideşert, unde dimineaţa soarele e uşor şi uscat, ca vechiul sherry, fierbinte ca furnalele la prînz şi gata sa cadă ca o cărămida la venirea nopţii.

Degarmo îşi vîrî un chibrit în colţul gurii şi spuse aproape batjocoritor:

— Webber mi-a facut scandal aseară. A zis c-a vorbit cu tine.

Nu i-am răspuns. Se uită la mine dar eu m-am uitat în altă parte. Işi flutură o mîna pe fereastră.

— N-aş locui în regiunea asta oribilă nici dacă mi-ar face-o cadou. Aerul e îmbîcsit pîna sa apuci să te scoli dimineaţă.

— Sosim la Ontario într-o clipă. De acolo o apucăm pe Foothill Boulevard şi-ai să vezi şapte kilometri cu cei mai frumoşi pomi *grevillea* din lume.

— In ce mă priveşte, nu-i pot deosebi de-o gură de incendiu, zise Degarmo.

Am ajuns în centrul oraşului, şi-am apucat-o spre nord, pe Euclid, de-a lungul parcului splendid. Degarmo se strîmbă la pomii *grevillea.*

După o vreme spuse:

— Prietena mea s-a înecat în acel lac de munte. De cînd am aflat, nu mai sînt om. Ma înfurii tot timpul. Dacă pun mîna pe tipul ăsta, Chess...

— Ţi-ai facut destule probleme, am spus, atunci cînd i-ai îngăduit să scape basma curată după ce-a omorît-o pe soţia lui Almore.

M-am uitat direct înainte prin parbriz. Mi-am dat seama c-a mişcat capul şi că privirea i s-a aţintit asupra mea. N-am ştiut ce facea cu mîinile. N-am ştiut ce expresie avea. După o lungă pauză, vorbi. Cuvintele îi ieşiră printre dinţii strînşi împleticindu-se în timp ce-i scăpau de pe buze.

— Ce-ai înnebunit?

— Nu, am răspuns. Şi nici tu n-ai înnebunit. Ştii la fel de bine ca toată lumea că Florence Almore nu s-a sculat din pat şi nu s-a dus singură în garaj. Ştii c-a fost dusă acolo. Ştii că din pricina asta Tally a furat pantoful de seară care nu călcase pe aleea betonată. Ştii că Almore i-a facut o injecţie în braţ soţiei lui cînd se afla la tripoul lui Candy şi că fusese de-ajuns, dar nu suficient. Cunoştea efectul injecţiilor în braţ, aşa cum tu ştii să maltratezi derbedeii care n-au bani şi nici unde să doarmă. Ştii că Almore nu şi-a omorît soţia cu ajutorul injecţiei cu morfina, şi că dacă ar fi voit s-o omoare, morfina ar fi fost ultimul mijloc

pe care l-ar fi folosit. Dar ştii ca altcineva a facut-o şi ca Almore şi-a dus soţia la garaj şi-a lansat-o acolo, încă în viaţă ca sa respire monoxid de carbon, dar din punct de vedere strict medical la fel de moarta ca atunci cînd ar fi încetat sa mai respire. Ştii toate astea, nu-i aşa?

— Asculta, amice, cum ai reuşit sa ramîi în viaţa atîta vreme? spuse Degarmo încet.

— Evitînd sa ma las dus de tot felul de tertipuri şi încercînd sa nu ma sperii de poliţaii brutali. Numai o canalie ar fi facut ce-a făcut Almore, numai o canalie şi un om foarte speriat, care avea o conştiinţa încarcată şi care îl mustra. Din punct de vedere tehnic, s-ar putea să fie vinovat de crima. Nu cred ca această istorie a fost lămurita vreodată. Nici vorba c-ar fi avut mari dificultaţi sa dovedească cum ca soţia lui era într-o comă atît de adîncă încît nimeni nu-i mai putea veni în ajutor. Dar ca o chestiune pur practică, ştii că cea care a omorît-o a fost o femeie

Degarmo rîse. Era un rîs neplăcut, care îţi scrijilea nervii, fară veselie şi mai ales făra sens.

Am ajuns la Foothill Boulevard şi-am cotit spre rasarit din nou. Am simţit că se răcorise, deşi Degarmo transpira. Nu putea sa-şi scoata haina fiindca avea arma la subsuoară.

— Acea femeie, Mildred Haviland, era încurcată cu Almore, şi soţia lui ştia de asta. Îl ameninţase. Am aflat asta de la părinţii ei. Infirmiera, Mildred Haviland ştia despre morfina, de unde să obţină cîtă avea nevoie şi mai ales cîtă să folosească. Era singură în casă cu Florence Almore şi-a pus-o la pat. Avea o ocazie perfectă sa încarce o siringă cu patru sau cinci grame de morfina şi s-o injecteze într-o femeie inconştientă în acelaşi loc unde o injectase şi Almore. Avea sa moară, poate în timp ce Almore era încă plecat de-acasă, iar el avea să se întoarca şi s-o gasească moartă. Problema avea să-l privească personal. Trebuia s-o rezolve. Nimeni n-avea să creadă că altcineva îi injectase soţiei sale o doză mortala. Doar cineva care cunoştea împrejurarile în care s-a petrecut crima. Dar tu ştiai. Ar însemna să te consider un prost mult mai mare decît eşti ca să cred că nu ştiai. Ai muşamalizat afacerea. Erai încă îndragostit de Muriel. Ai speriat-o şi-ai convins-o sa plece din oraş, din raza primejdiei, din apropierea ta, dar ai muşamalizat lucrurile pentru ea. Ai lasat criminalul să scape De ce te-ai dus sus la lac s-o cauţi?

— De unde sa ştiu unde s-o caut? răspunse el aspru. Vrei să-ţi baţi capul şi să-mi explici şi mie?

— Cu plăcere, am răspuns. Muriel s-a plictisit de Bill Chess, de beţiile lui, de nervii lui şi de-o viaţă mizerabila Avea însa

nevoie de bani ca să-şi reînceapă viaţa în altă parte. Se credea în siguranţă şi îl avea pe Almore la mînă cu ceva ce putea fi folosit fără probleme. I-a scris cerîndu-i bani. Almore te-a trimis să stai de vorbă cu ea. Muriel nu i-a spus lui Almore care era numele ei acum şi nici nu i-a dat amănunte asupra adresei sau activităţii ei. O scrisoare adresată lui Mildred Haviland la Puma Point avea să-i parvină. N-avea decît s-o solicite. Dar n-a venit nici o scrisoare şi nimeni n-a făcut legătura între ea şi Mildred Haviland. N-aveai decît o poză veche şi apucăturile tale urîte, şi astea nu te-au făcut simpatic celor de acolo.

— Cine ţi-a spus că a încercat să stoarcă bani de la Almore? întrebă Degarmo enervat.

— Nimeni. A trebuit să mă gîndesc la ceva care se potrivea împrejurărilor. Dacă Lavery sau doamna Kingsley ar fi ştiut cine a fost Muriel Chess şi ţi-ar fi dat o indicaţie, ai fi ştiut unde s-o cauţi şi ce nume foloseşte. Dar n-ai ştiut. Aşadar, informaţia a venit de la singura persoană de pe munte care ştia cine era ea, iar această persoană era Muriel. Aşa cum presupun că i-a scris lui Almore.

— În regulă, spuse el. Hai să nu mai discutăm. Nu mai contează acum. Am intrat la apă şi mă priveşte. Dar aş proceda la fel în aceleaşi împrejurări.

— Perfect, am răspuns. Nu am intenţia să şantajez pe nimeni. Nici măcar pe dumneata. Îţi spun toate astea mai ales ca să nu încerci să treci în contul lui Kingsley crime de care nu-i vinovat. Dacă e vinovat de vreuna, are să plătească.

— De asta mi-ai spus aceste lucruri?

— Mda.

— Am crezut c-ai făcut-o fiindcă mă urai, zise el.

— Am încheiat-o cu urîtul dumitale. Nu mai am acest sentiment. Urăsc cu intensitate unii oameni, dar nu-i urăsc mult timp.

Treceam prin ţinutul viticol, o regiune nisipoasă şi deschisă la poalele zgrunţuroase ale dealurilor. În curînd, am sosit la San Bernadino şi-am trecut prin oraş fără să oprim.

37

La Crestline, la 1700 de metri înălţime, încă nu începuse să se încălzească. Ne-am oprit să bem o bere. Cînd ne-am întors la maşină, Degarmo îşi scoase arma din tocul de la subsuoară şi se uită la ea. Era un Smith and Wesson, calibrul 38, pe un cadru

de 44, o armă ucigătoare cu forța unui revolver de calibrul 45 și cu rază de acțiune mult mai extinsă.

— N-ai să ai nevoie de armă, am spus. Kingsley e înalt și voinic, dar nu e un tip dur.

Își puse arma la loc și bombăni. N-am mai vorbit. Nu mai aveam despre ce să vorbim. Am mers în jurul curbelor și de-a lungul unor prăpastii abrupte și înalte îngrădite de un gard alb de piatră iar alteori de bolovani enormi legați cu lanțuri grele de fier. Am continuat să urcăm printre stejarii înalți iar mai tîrziu pe culmi unde stejarii nu mai sînt așa de înalți, în schimb pinii devin din ce în ce mai înalți. Am ajuns în cele din urmă la digul de la capătul lui Puma Lake.

Am oprit mașina și santinela își mută arma și se apropie de fereastra mașinii.

— Închideți toate ferestrele înainte de-a intra pe dig, vă rog.

Am întins mîna să ridic fereastra stînga de pe partea mea. Degarmo își arătă insigna.

— Nu te mai deranja, amice. Sînt polițist, spuse el cu tonul lui obișnuit.

Santinela îl privi fix cu o expresie total impasibilă.

— Vă rog să închideți toate ferestrele, spuse el pe același ton ca mai înainte.

— Prostii, băiete, spuse Degarmo. Prostii, soldățelule.

— E ordin, spuse santinela. Mușchii maxilarului i se contractară ușor. Ochii lui cenușii și triști se ațintiră asupra lui Degarmo. N-am dat eu ordinul, dom'le. Închide fereastra!

— Ce faci dacă-ți spun să sari în lac? mîrîi Degarmo.

— Aș fi în stare să sar, răspunse el. Mă sperii ușor. Bătu patul puștii cu o mînă bătucită.

Degarmo se întoarse și închise fereastra de pe partea sa. Am început să mergem pe dig. La mijlocul digului era o altă santinelă, apoi o alta la capătul opus. Prima santinelă trebuie să fi făcut un semnal. Santinelele ne-au privit cu ochi atenți, lipsiți de prietenie.

Am continuat drumul printre masele de granit iar apoi în jos, prin poienele cu iarbă aspră. Aceeași pantaloni de damă bătători la ochi, șorturi foarte scurte și baticuri țărănești ca acum două zile, aceeași briză ușoară, același soare auriu și cer curat și albastru, același miros de conuri de pin, aceeași dulceață răcoritoare a unei veri la munte. Dar asta se întîmplase acum o sută de ani, ceva cristalizat în timp, ca o muscă în chihlimbar.

Am cotit pe drumul spre Little Fawn Lake, ocolit stîncile uriașe și-am trecut de cascada ce clipocea. Poarta de la proprietatea lui Kingsley era deschisă și mașina lui Patton se

afla pe drum cu fața spre lac, greu de văzut din acel punct. Nu era nimeni în mașină. Anunțul de pe parbriz continua să te informeze: „REALEGEȚI-L PE JIM PATTON. E PREA BĂTRÎN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ".

Alături de mașina lui și cu fața îndreptată invers era un mic automobil. Înăuntru se afla o șapcă de vînătoare. Am oprit mașina în spatele celei a lui Patton, am încuiat-o și-am ieșit. Andy ieși și el din mașină și rămase cu privirea ațintită inexpresiv asupra noastră.

— Dînsul e locotenentul Degarmo de la poliția din Bay City, am spus.

— Jim e pe platou. Vă așteaptă. Nu și-a luat încă micul dejun, spuse Andy.

Am urcat drumul pînă la platou iar Andy s-a suit la loc în mașină. Dincolo de platou șoseaua cobora pînă la lacul mic și albastru. Cabana lui Kingsley de dincolo de lac părea lipsită de viață.

— Uite lacul, am spus.

Degarmo îl privi în tăcere. Apoi dădu violent din umeri în semn de nepăsare.

— Hai să-l înșfăcăm pe mizerabil, a fost tot ce-a spus.

Ne-am continuat drumul și Patton se ridică din dosul unei stînci. Purta aceeași veche pălărie Stetson, pantaloni kaki și o cămașă încheiată pînă la gîtul lui gros. Steaua de pe buzunarul stîng al cămășii avea încă un colț îndoit. Își mișca fălcile încet, mestecînd.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse el fără să se uite la mine privindu-l pe Degarmo. Întinse mîna și strînse laba masivă a lui Degarmo. — Ultima oră cînd te-am văzut, domnule locotenent, aveai un alt nume. Bănuiesc că era un nume operativ, cum se spune. Bănuiesc că nu m-am purtat corect cu dumneata. Îmi cer scuze. Cred că știu cine era în acea fotografie a dumitale și asta chiar de la bun început.

Degarmo dădu din cap și nu spuse nimic.

— De asemenea, dacă aș fi fost mai atent și-aș fi acționat ca lumea, ne-am fi scutit unii altora o groază de neplăceri, zise Patton. Poate c-am fi putut să salvăm o viață. Îmi pare oarecum rău de ce s-a întîmplat, dar bănuiesc, pe de altă parte, că nu sînt omul care să aibă remușcări prea mult timp. Ce-ar fi să stăm jos și să-mi spui ce crezi că trebuie să facem acum?

— Soția lui Kingsley a fost asasinată, joi în Bay City săptămîna trecută, spuse Degarmo. Aș dori să discut cu el despre asta.

— Vrei să spui că-l bănuiești? întrebă Patton.

Desigur, bombăni Degarmo.
Patton îşi frecă gîtul şi se uită peste lac.
— N-a ieşit din cabană deloc. E posibil sa doarma încă Azi-dimineaţă devreme m-am furişat în jurul cabanei. Se auzeau un radio şi zgomotul făcut de cineva care foloseşte pahare şi o sticlă. M-am ţinut departe de el. Am făcut bine?
— Hai să mergem acolo, spuse Degarmo.
— Ai o armă, domnule locotenent?
Degarmo se pipăi la subsuoara stînga. Patton ma privi. Am clătinat din cap în semn că nu aveam armă.
— Kingsley s-ar putea să aibă armă, spuse Patton. N-am chef de schimburi de focuri pe aici, domnule locotenent. Nu-mi foloseşte la nimic să fiu martor la o încăierare armată. Nu-i ceva în genul oamenilor de pe aici. Am impresia că eşti tipul care scoate cam repede arma.
— O scot foarte repede, dacă la asta te referi, spuse Degarmo. Dar vreau sa vorbesc cu tipul ăla!
Patton se uită la Degarmo, apoi la mine, apoi înapoi la Degarmo şi scuipă în lături o groază de tutun de mestecat.
— N-am auzit încă nimic care sa merite măcar să ne apropiem de el, spuse Patton cu încapaţînare.
Aşa ca ne-am aşezat jos şi i-am spus ce s-a întîmplat. A ascultat în tăcere, fără să clipească. La sfîrşit, mi-a spus:
— Mi se pare ca ai o metodă ciudata de-a lucra cu oamenii. Personal, cred că sînteţi greşit informaţi, băieţi. Sa mergem sa vedem. Am să intru primul, asta în cazul că ce spuneţi voi e adevărat şi ca Kingsley ar avea o armă şi-ar fi disperat. Am burta mare, deci e o ţintă uşoară.
Ne-am ridicat de jos şi-am început să ocolim lacul pe drumul mai lung. Cînd am ajuns la micul ponton, am spus:
— I-ai făcut cumva autopsia, domnule şerif?
— Femeia s-a înecat, nici vorba, spuse el şi dădu din cap. Se spune că sînt mulţumiţi de felul în care a murit. N-a fost înjunghiată, împuşcata şi nici n-a avut capul sfărîmat sau mai ştiu eu ce. Corpul are urme, dar prea numeroase pentru a trage o concluzie. Nu era un cadavru plăcut ca să-i faci autopsia.
Degarmo păru uimit şi furios.
— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să spun asta, domnule locotenent, adauga Patton cu blîndeţe. E greu de acceptat. Ţinînd seama c-ai cunoscut-o bine pe doamna.
— Hai să mergem acolo şi să vedem ce-i de făcut, spuse Degarmo.
Ne-am continuat drumul pe malul lacului şi-am ajuns la cabana lui Kingsley. Ne-am urcat pe treptele masive. Patton

traversă veranda și se apropie de ușa. Încercă ușa de plasă. Nu era prinsă în cîrlig O deschise și încercă cealaltă ușă. Era de asemenea neîncuiată. Degarmo apucă ușa cu plasă și o trase de-o parte. Patton deschise ușa și intrarăm, în încăpere.

Derace Kingsley zăcea în fundul unui fotoliu, lîngă căminul rece și ținea ochii închiși. Alături, pe o masă, se afla un pahar gol și o sticlă de whisky. Odaia mirosea a whisky. O farfurioară de lîngă sticlă era plină de mucuri de țigari. Peste ele se aflau două pachete de țigari făcute mototol.

Toate ferestrele din încăpere era închise. Aerul se încinsese și mirosea a stătut. Kingsley purta un jerseu, iar fața îi era îmbujorată și umflată. Sforăia iar mîinile îi atîrnau moi pe lîngă brațele fotoliului, cu degetele atingînd podeaua.

Patton se apropie cam la un metru de el și îl privi tăcut mult timp înainte de-a vorbi:

— Domnule Kingsley, spuse el, iar apoi pe un ton calm și echilibrat adăugă: Trebuie să discut cu dumneata

38

Kingsley tresări, deschise ochii și îi roti fără să miște capul. Se uită la Patton, apoi la Degarmo, și în cele din urmă la mine. Ochii îi erau umflați, dar o luminiță se strecură în ei. Se ridică în capul oaselor și se frecă pe față.

— Dormeam, spuse el. Am adormit acum cîteva ore. Cred că eram beat criță. În orice caz, mai beat decît mi-ar plăcea să fiu. Dădu drumul la mîini și le lăsă din nou să atîrne.

— Dînsul e locotenentul de la poliția din Bay City. Vrea să vă vorbească, spuse Patton.

Kingsley îi aruncă o scurtă privire lui Degarmo apoi își mută privirea asupra mea. Cînd vorbi din nou, vocea îi era lucidă, calmă și moartă de oboseală.

— Așa că i-ai lăsat să pună mîna pe ea, spuse el

— Aș fi putut s-o fac, dar n-am făcut-o, am răspuns.

Kingsley reflecta în timp ce se uita la Degarmo. Patton lăsase deschisa uşa de la intrare. Ridica jaluzelele de la cele doua ferestre din faţa şi salta ferestrele. Se aşeză într-un scaun lînga una din ferestre şi îşi încleşta mîinile peste burta. Degarmo rămase în picioare privindu-l furios pe Kingsley.

— Kingsley, soţia dumitale e moarta, spuse el brutal. Dacă asta e o noutate pentru dumneata.

Kingsley îl privi fix şi îşi umezi buzele.

— O ia uşor, nu-i aşa? spuse Degarmo. Arata-i fularul.

Am scos fularul galben şi verde şi i l-am fluturat în faţa. Degarmo ridică degetul mare în sus.

— E al dumitale?

Kingsley recunoscu dînd din cap. Işi umezi din nou buzele.

— Cam neglijent din partea dumitale să-l laşi în urmă, zise Degarmo. Rasuflă puţin cam greu. Nările i se strînseseră şi riduri adînci i se săpaseră la colţurile gurii.

Kingsley răspunse foarte liniştit:

— Unde l-am lăsat? Aproape că nu se uitase la fular. Nu se uitase deloc la mine.

— La Granada Apartments, pe Strada 8, în Bay City. Apartamentul 716. Ce-ţi spun ţi se pare cunoscut?

Kingsley îşi ridica foarte lent ochii spre mine.

— Acolo era deci? spuse el slab.

— N-am vrut să merg la ea, am spus, dînd din cap. N-aveam de gînd să-i dau banii decît dacă discuta cu mine. A recunoscut ca l-a omorît pe Lavery. A scos o armă şi plănuia să-mi ofere acelaşi tratament. Pîna la urmă m-a primit totuşi, dar cineva a ieşit din dosul unei draperii şi m-a pocnit în cap fără să-l vad. Cînd mi-am revenit din leşin, ea murise. I-am povestit cum arata, ce-am facut şi ce mi se întîmplase.

M-a ascultat fără să-şi mişte un muşchi pe faţă. Cînd am terminat de vorbit, făcu un gest vag spre fular.

— Ce-are de-a face fularul cu crima?

— Locotenentul îl consideră drept dovadă că dumneata erai cel ascuns în apartament.

Kingsley se gîndi la cele spuse. Nu parea să sesizeze foarte repede implicaţiile. Se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi rezema capul de el.

— Continuă, spuse el în sfîrşit. Presupun că îţi dai seama ce vorbeşti. Eu unul nu înţeleg nimic.

— Foarte bine, fa pe prostul, spuse Degarmo. Ai putea să începi prin a ne da raportul asupra felului cum ţi-ai petrecut timpul începînd de aseara dupa ce ţi-ai dus amica la ea acasă.

— Dacă te referi la domnişoara Fromsett, zise Kingsley

calm, n-am condus-o acasa. A plecat acasă cu un taxi. Aveam şi eu de gînd să merg acasa, dar n-am făcut-o. În schimb, am venit aici. Mi-am închipuit ca voiajul şi aerul nopţii, ca şi liniştea ar putea sa mă ajute sa-mi recapăt cumpatul.

— Asta-i bună! rînji Degarmo. Să-şi recapete cumpătul ca urmare a ce, mă întreb?

— Sa-mi recapăt cumpatul după toate grijile pe care le-am avut.

— La naiba! zise Degarmo, un fleac cum ar fi ştrangularea soţiei şi zgîrierea ei n-au să-ţi producă prea multe griji, nu-i aşa?

— Fiule, n-ar trebui să spui astfel de lucruri, zise Patton. Nu-i frumos. N-ai aratat încă nimic care să fie o dovadă.

— Ah, nu? spuse Degarmo întorcîndu-şi capul dur spre Patton. Dar acest fular, borţosule? Asta nu-i o dovadă?

— Nu dovedeşte nimic... nimic din ce-am auzit, spuse Patton împăciuitor. Şi nici nu sînt aşa de borţos cum pretinzi, doar rotunjior.

Degarmo se îndepărtă de el dezgustat. Îl ameninţă cu degetul pe Kingsley.

— Presupun că n-ai mers deloc la Bay City, spuse el aspru.

— Nu. De ce s-o fi făcut? Marlowe se ocupă de afacere. Şi nu pricep de ce tot insişti cu acel fular. Marlowe ıl purta, nu eu..

Degarmo rămase pe loc extrem de furios. Se întoarse foarte încet şi mă privi mînios şi încruntat.

— Nu pricep, zise el. Sincer, nu mai pricep. Nu-i cu putinţă ca cineva să-şi rîdă de mine! Cineva ca tine!

— Nu ţi-am spus decît că fularul era în apartament şi că l-am văzut pe Kingsley purtîndu-l mai devreme aseară. Asta părea sa fie tot ce voiai să auzi. Aş fi putut adăuga că mai tîrziu am purtat eu fularul, astfel încît femeia să mă poată recunoaşte mai uşor.

Degarmo se îndepărtă de Kingsley şi se sprijini de zidul de lîngă cămin Se trase de buza de jos cu degetul mare şi cel arătător al mîinii stîngi. Mîna dreaptă îi atîrna leneşă pe lîngă trup, cu degetele uşor crispate.

— Ţi-am spus că n-am văzut decît o fotografie a doamnei Kingsley. Unul din noi trebuia sa fıe capabil să-l identifice pe celălalt. Fularul parea obiectul cel mai nimerit pentru identificare. De fapt, o mai văzusem înainte, deşi nu ştiam cine era. N-am recunoscut-o imediat. M-am întors spre Kingsley: E vorba de doamna Fallbrook, am spus.

— Dar mi-ai spus că doamna Fallbrook era proprietăreasa casei, răspunse el.

— Așa mi-a spus ea în acel moment. Asta am crezut pe atunci. De ce să n-o cred?

Degarmo scoase un sunet înfundat. Ochii lui căpătaseră o expresie stranie. I-am povestit despre doamna Fallbrook, despre pălăria ei mov, înfățișarea ei aiurea, ca și despre arma goală pe care o ținuse în mînă, și cum mi-o înmînase mai tîrziu. Cînd am terminat, a spus foarte atent:

— Nu te-am auzit pomenind despre lucrurile astea lui Webber.

— Nu, nu i-am pomenit. N-am vrut să recunosc că fusesem în casă cu trei ore mai înainte. Sau că mă dusesem să discut cu Kingsley înainte de-a informa poliția despre ce s-a întîmplat.

— Au să te adore pentru asta, spuse Degarmo cu un rînjet rece. Doamne, ce fraier am putut să fiu! Cît îl plătești pe detectivul ăsta ca să mușamalizeze lucrurile pentru dumneata, Kingsley?

— Onorariul obișnuit, răspunse Kingsley plat. Și o primă de cinci sute de dolari dacă ar fi putut dovedi că soția mea nu l-a omorît pe Lavery.

— Ce păcat că n-are să primească prima, spuse Degarmo batjocoritor.

— Nu fi ridicol, am spus. Între timp am primit-o.

În cameră se lăsă tăcere. Una din acele tăceri încordate care par că vor fi sfîșiate de bubuitul tunetului Dar n-a tunat. Tăcerea a rămas acolo în aer grea, solidă, ca un zid. Kingsley s-a mișcat puțin în fotoliu, și după o lungă pauză a dat afirmativ din cap.

— Nimeni nu știe asta mai bine ca dumneata, Degarmo, am spus.

Fața lui Patton era ca o bucată de lemn. Îl privea pe Degarmo calm. Nu se uita deloc la Kingsley. Degarmo se uita la un punct dintre ochii mei, dar nu părea conștient că mai e cineva în odaie. Ca și cum s-ar fi uitat la ceva foarte îndepartat, un munte dincolo de o vale.

După o lungă perioadă de tăcere, Degarmo spuse calm:

— Nu cred. Nu știu nimic despre nevasta lui Kinglsey. Din cîte îmi dau seama n-am văzut-o niciodată... pîna aseară.

Își coborî puțin privirea și mă spionă gînditor. Știa perfect de bine ce-aveam să spun. Am spus-o în orice caz

— Și n-ai văzut-o nici aseara. Pentru că era moartă de-o lună. Pentru că se înecase în Little Fawn Lake. Pentru că femeia pe care ai văzut-o moartă la Granada Apartments era Mildred

Haviland, iar Mildred Haviland era Muriel Chess. Iar întrucît doamna Kingsley a murit cu mult timp înainte de împuşcarea lui Lavery, înseamnă că nu ea l-a omorît.

Kingsley îşi încleştă mîinile pe braţele fotoliului, dar nu scoase nici un sunet, absolut nici un sunet.

39

Se lăsă o altă tacere grea. Patton o rupse vorbind în felul lui grijuliu şi tărăgănat:

— Asta-i o afirmaţie cam iresponsabilă, nu-i aşa? Îmbrăcata în hainele soţiei lui Bill şi purtînd unele din bijuteriile ei ieftine? Cu părul ei blond la fel ca al soţiei lui şi fără o figură de recunoscut? De ce să se îndoiască Bill de ea? A lăsat un bilet care ar putea fi al unei sinucigaşe. A plecat. S-au certat. Hainele şi maşina ei au dispărut. În timpul lunii cît a fost plecată, Bill n-a auzit o vorbă despre ea. N-avea habar unde plecase. Apoi acest cadavru, cu hainele lui Muriel pe el, iese din lac. O femeie blonda, de mărimea soţiei lui. Fireşte, ar fi putut exista diferenţe şi dacă ar fi iscat bănuieli, aceste diferenţe ar fi fost cercetate şi descoperite. Dar nu era nici un motiv ca să suspectezi un asemenea lucru. Crystal Kingsley era încă în viaţă. Fugise cu Lavery. Îşi lăsase maşina la San Bernadino. Trimisese soţului o telegramă de la El Paso. Era în siguranţă, în ce-l priveşte pe Bill Chess. Nu-şi batea capul cu ea. Nu juca nici un rol în povestea lui. De ce să joace?

— Ar fi trebuit să ma fi gîndit şi eu la asta, spuse Patton. Dar dacă aş fi făcut-o, n-ar fi fost decît una din acele idei care îţi vin brusc şi de care te dezbari la fel de brusc. Ar fi părut cu totul exagerată.

— În mod superficial, da, dar numai în mod superficial, am raspuns. Să presupunem că acel cadavru n-ar fi ieşit la iveală din lac timp de un an, sau deloc afară de cazul că lacul ar fi fost drenat pentru a se căuta cadavrul. Muriel Chess disparuse şi

nimeni n-avea să-şi piardă vremea căutînd-o. S-ar fi putut să nu mai auzim niciodată de ea. Doamna Kingsley însă era cu totul altă mîncare de peşte. Avea bani şi legături şi un soţ neliniştit. Cineva avea s-o caute, aşa cum s-a întîmplat în cele din urmă. Dar nu imediat, afară de cazul că ceva îi trezea bănuieli. S-ar fi putut să treacă luni pînă să se descopere ceva. Lacul ar fi trebuit golit, dar dacă ancheta asupra ei ar fi arătat că ea a plecat de la lac şi a coborît în oraş şi a ajuns pîna la San Bernadino, iar că de acolo a luat trenul spre răsărit, atunci s-ar fi putut ca lacul să nu fie drenat niciodată. Şi chiar dacă ar fi fost drenat, exista o şansa foarte reală ca trupul găsit să nu fie corect identificat. Bill Chess a fost arestat pentru asasinarea soţiei. Din cîte îmi dau seama, ar fi putut fi chiar condamnat pentru asta, iar atunci istoria cadavrului din lac ar fi luat sfîrşit. Crystal Kingsley ar fi lipsit şi-ar fi ramas un mister nerezolvat. În cele din urmă, s-ar fi presupus că i s-a întîmplat ceva şi că nu mai era în viaţă. Dar nimeni n-ar fi ştiut unde sau cum s-a întîmplat. Daca n-ar fi fost Lavery, s-ar fi putut ca nici măcar să nu avem această discuţie. Lavery e cheia misterului. Fusese la Hotelul Prescott din San Bernadino în noaptea cînd se presupunea că Crystal Kingsley ar fi plecat de aici. A văzut acolo o femeie care avea masina lui Crystal, care purta hainele lui Crystal şi, fireşte, ştia cine era. Dar nu avea de unde să ştie că se întîmplase ceva grev. Nu avea cum să ştie că erau hainele lui Crystal Kingsley sau că acea femeie lăsase în garajul hotelului maşina lui Crystal Kingsley. Muriel s-a ocupat de toate aceste lucruri.

M-am oprit şi-am aşteptat ca cineva să spună ceva. Nimeni n-a vorbit. Patton stătea nemişcat pe scaunul lui, cu mîinile lui plinuţe şi fără păr, încleştate confortabil pe burtă. Kingsley îşi înclină capul pe spate şi îşi ţinu ochii pe jumătate închişi, nemişcat. Degarmo se sprijini de peretele de lîngă cămin, încordat, alb la faţă şi rece, un om dur, solemn, cu gînduri ascunse profund.

Am continuat să vorbesc.

— Dacă Muriel Chess a jucat rolul lui Crystal Kingsley, înseamnă c-a omorît-o. E foarte simplu. Foarte bine, să privim faptele. Ştim cine era în realitate şi ce fel de femeie era. Omorîse mai înainte şi apoi se casatorise cu Bill Chess. Fusese infirmieră la biroul doctorului Almore şi amanta lui, şi o omorîse pe soţia lui Almore într-o manieră atît de abilă încît Almore trebuise să ascundă actul ei. Fusese, de asemenea, măritată cu un bărbat din poliţie de la Bay City care fusese destul de fraier ca să-i muşamalizeze crima. Aşa îşi recruta bărbaţii făcîndu-i să-i asculte ordinele. N-am cunoscut-o destul ca să-mi dau seama de

ce-a făcut, dar datele despre ea o dovedesc. Ce-a fost în stare să facă cu Lavery o dovedește perfect. Omora oamenii care îi stăteau în cale, iar soția lui Kingsley i-a stat în cale. Crystal Kingsley putea să facă bărbații s-o asculte. L-a făcut pe Bill Chess să-i devină amant, dar nevasta lui Bill Chess nu era genul care să vadă așa ceva și să zîmbească. Era în același timp sătulă complet de viața ei la lac, trebuie să fi fost, și voia să plece de acolo. Avea însă nevoie de bani. Încercase să obțină bani de la Almore, iar asta a avut ca rezultat faptul că Degarmo a fost trimis sus, la lac, s-o caute. Atunci s-a cam speriat. Degarmo e genul de om de care nu poți fi niciodată perfect sigur. Avea dreptate cînd nu putea fi sigură de tine, nu-i așa, Degarmo?

Degarmo își mișca picioarele pe dușumea.

— Nu prea mai ai mult timp la îndemînă, amice, spuse el încruntat.

Termina-ți discursul cît mai ai vreme.

— Mildred nu trebuia să ia mașina lui Crystal Kingsley, ca și identitatea ei și nu mai știu eu ce, dar aceste lucruri i-au fost de folos. Banii de care dispunea au ajutat-o serios, iar Kingsley a declarat că soția lui avea asupra ei sume considerabile. Trebuie să fi avut și bijuterii care puteau fi eventual transformate în bani. Toate aceste lucruri au făcut ca uciderea lui Crystal să-i apară drept un act normal, ba chiar agreabil. Iata ce explică motivul, iar acum am ajuns la mijloacele folosite și la ocazia avută.

Ocazia a fost pe măsura nevoilor ei. Se certase cu Bill iar el plecase să se îmbete. Îl cunoștea pe Bill, știa cît putea să se îmbete și cît avea să lipsească. Avea nevoie de timp. Timpul era extrem de important. Trebuia să fie sigură că dispunea de timp. Altminteri, întregul plan cădea baltă. Trebuia să-și împacheteze lucrurile și să le ducă în mașină la Coon Lake, unde avea să le ascunda pentru că trebuia ca ele să dispară. Apoi, urma să se întoarcă acasă pe jos, s-o omoare pe Crystal Kingsley, s-o îmbrace în lucrurile lui Muriel Chess și s-o ducă jos la lac. Toate astea necesitau timp. În ce privește crima, îmi închipui c-a făcut-o pe Crystal sa se îmbete sau a lovit-o în cap și-a înecat-o în cada din cabană. Un lucru logic și simplu. Era infirmieră și știa cum să se ocupe de astfel de lucruri, cum ar fi trupurile omenești. Știa să înoate, am aflat de la Bill că era o înotătoare de clasă. Iar un trup înecat avea să se ducă la fund. Nu-i rămînea decît să-l mute unde voia, în zona adîncă a lacului. Nu exista nimic în acest plan peste puterea unei femei care știa să înoate. A făcut-o, s-a îmbrăcat in hainele lui Crystal Kingsley, a mai împachetat ce-avea nevoie, s-a suit în mașina lui Crystal și-a

plecat. Iar la San Bernadino a dat de prima problemă, şi anume Lavery.

— Lavery o cunoştea sub numele de Muriel Chess. Nu avem nici o dovadă şi nici un motiv să presupunem că o cunoştea sub o altă identitate. O văzuse sus la lac şi era probabil în drum spre lac din nou cînd a dat de ea. Lui Muriel nu i-a plăcut întîlnirea. Sus la lac, Lavery avea să găsească o cabana încuiata, dar ar fi fost în stare să încapă să discute cu Bill, iar planul ei prevedea ca Bill să nu ştie sigur că ea plecase de la Little Fawn Lake. Aşa încît daca trupul avea să fie găsit, ar fi fost în stare s-o identifice. Atunci, şi-a fixat atenţia asupra lui Lavery ceea ce nu i-a fost prea greu. Dacă e ceva de care sîntem siguri în privinţa lui Lavery e că nu putea să reziste să nu facă curte femeilor. Cu cît erau mai multe, cu atît era mai bine. Lavery era o pradă uşoară pentru o femeie ca Mildred Haviland. Aşa că s-a dat la el şi l-a luat cu ea. L-a dus la El Paso şi de acolo a trimis telegrama despre care el habar n-avea. În cele din urmă, l-a urmat la Bay City. Probabil ca nu avea nici o alegere. El voia sa se întoarcă acasa iar ea nu-l putea lăsa să se îndepărteze. Lavery devenise o primejdie pentru Mildred. Lavery putea sa distrugă toate indicaţiile că soţia lui Kingsley a plecat cu adevarat de la Little Fawn Lake. Cînd ancheta pe urmele lui Crystal Kingsley ar fi început cu adevărat, ar fi ajuns la Lavery, iar în acel moment viaţa lui nu mai făcea doi bani. Primele lui declaraţii de negare s-ar fi putut să nu fie crezute, şi nu au fost, dar cînd s-ar fi decis să spuna întregul adevăr, acela avea sa fie crezut fiindcă putea fi controlat. Aşa încît a început cautarea lui Crystal Kingsley şi Lavery a fost împuşcat imediat în baie, chiar în noaptea dupa ce m-am dus acolo să discut cu el. Asta-i tot, afară de faptul că Mildred s-a întors la el acasă a doua zi dimineaţă. E unul din acele lucruri pe care criminalii par să le facă. A spus că Lavery îi luase banii, dar n-am crezut-o. Cred mai degrabă c-a bănuit că avea banii lui ascunşi undeva, sau c-ar fi trebuit să verifice locul crimei cu calm şi să se asigure că totul era în ordine şi îndreptat în direcţia voită. Sau poate că era doar ce-a spus, că s-a întors să ducă în casă ziarul de dimineaţă şi sticla de lapte. Orice e posibil. S-a întors, şi-am dat de ea acolo, şi mi-a jucat o comedie care m-a prostit de tot.

— Dar cine a omorît-o, fiule? spuse Patton. Am impresia ca nu crezi ca Kingsley a făcut-o?

M-am uitat la Kingsley şi-am spus:

— Mi-aţi spus că n-aţi vorbit direct cu ea la telefon. Ce se întîmplă cu domnişoara Fromsett? Ea a crezut că vorbeşte cu soţia dumitale?

Kingsley clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Ar fi foarte greu s-o ducă cineva de nas. Tot ce mi-a spus a fost că vocea parea reţinută şi schimbata. N-am avut nici o bănuiala atunci. Cînd am intrat în această cabana aseara, am simţit că ceva nu era în regula. Era prea curat, prea ordine şi aranjat. Crystal nu lăsa lucrurile astfel în urma ei. Ar fi fost haine în dezordine în dormitor, mucuri de ţigări prin toată casa, sticle şi pahare în bucătărie. Ar fi fost farfurii nespălate, muşte şi furnici. Mi-am închipuit că soţia lui Bill ar fi putut să faca ordine, apoi mi-am amintit că soţia lui Bill nu putuse s-o facă, nu în acea zi. Fusese prea ocupată să se certe cu Bill şi să fie omorîta sau sa se sinucidă, indiferent de alternativa. Am reflectat la asta într-un mod cam confuz, dar nu pot să pretind c-am ajuns într-adevar la o concluzie.

Patton se ridică de pe scaun şi se duse pe verandă. Se întoarse ştergîndu-se pe buze cu batista lui crem. Se aşeză la loc, se lăsă pe coapsa stîngă fiindcă purta tocul pistolului pe cea dreapta. Îl privi gînditor pe Degarmo. Degarmo rămase lîngă perete, încordat şi rigid, ca o stană de piatra. Mîna dreaptă îi atîrna de-a lungul trupului, cu degetele încovoiate.

— Încă n-am auzit cine-a omorît-o pe Muriel, zise el. E parte din spectacol sau e ceva care trebuie să fie dezlegat?

— Cineva care a crezut că ea trebuie să moară, cineva care o iubise şi o urîse, cineva care avea prea mult simţul răspunderii poliţieneşti pentru ca s-o lase să scape să comită şi alte crime, dar nu destul de etic ca s-o aresteze şi să îngăduie ca povestea să iasă la suprafaţa. Cineva ca Degarmo.

40

Degramo îşi îndreptă spinarea şi se îndepărta de perete, zîmbind trist. Mîna lui făcu o mişcare brusca, rapidă, care se încheie cu un revolver. Îl ţinea cu un gest degajat, cu ţeava îndreptată spre podeaua din faţa lui. Vorbi fără a mă privească.

— Poate că ai şi o mică dovadă care să susţină bănuielile. Sau poate nu-i destul de important pentru tine.

— O mică dovadă, am spus. Da, nu-i prea mare. Dar are să crească. Cineva a stat în dosul acelei draperii verzi la Granada Apartments mai mult de-o jumătate de oră și-a stat tăcut cum numai un polițist știe să stea. Cineva care avea o bîtă de polițist. Cineva care știa c-am fost lovit la ceafă fără să cerceteze. I-ai spus asta lui Shorty, mai ții minte? Cineva care știa că femeia ucisă fusese și ea lovită cu bîta, deși lovitura nu era vizibilă, cineva care nu se ocupase de anchetă pentru a ști acest amănunt. Cineva care a dezbrăcat-o pînă la piele și i-a zgîriat trupul cu o furie sadică pe care numai un bărbat ca dumneata o poate avea pentru femeia care îi făcuse viața un iad. Cineva care are sînge și urme de piele sub unghii, destul ca un chimist sa-și dea seama de proveniența lor. Bănuiesc că n-ai să-l lași pe Patton să se uite la mîna dumitale dreaptă, Degarmo.

Degarmo ridică mîna dreaptă și zîmbi. Un zîmbet lat și fad.

— Și cum aș fi putut să știu unde s-o găsesc? întrebă el.

— Almore a văzut-o ieșind sau intrînd în casa lui Lavery. Asta l-a făcut să fie foarte nervos și de asta te-a chemat cînd m-a văzut că rămîn pe loc. Iar în ce privește aflarea adresei ei, n-aș putea să spun. Dar nu văd nimic greu de realizat în asta. Te-ai fi putut ascunde în casa lui Almore și s-o fi urmărit, sau să-l fi urmărit pe Lavery. O operație obișnuită pentru un polițist.

Degarmo dădu din cap și rămase tăcut o clipă, adîncit în gînduri. Fața îi era sumbră, iar în ochii lui albaștri, metalici, se vedea o luminiță de amuzament. În odaie aerul era cald și încordat, amenințînd cu un dezastru inevitabil. Părea să fie mai puțin conștient de asta, decît eram noi.

— Aș vrea să plec, spuse el în cele din urmă. N-am să merg prea departe, dar nici un polițai de duzină n-are să pună laba pe mine. Aveți vreo obiecție?

— Nu-i cu putință, fiule, spuse Patton calm. Știi că trebuie să te arestez. Nici una din aceste acuzații nu e încă dovedită, dar nu te pot lăsa să pleci.

— Ai o burtă mare și nostimă, Patton. Sînt un bun țintaș. Cum propui să mă arestezi?

— Am încercat să găsesc o cale, spuse Patton și își trecu mîna prin păr, împingînd spre spate pălăria lui neagră. N-am găsit încă una și nu vreau să mă trezesc cu găuri în burtă. Dar nu pot să te las să mă faci de rîs în ținutul meu.

— Lasă-l să plece, am spus. Nu poate să scape din acești munți. De asta l-am adus aici.

Patton spuse serios:

— Cineva ar putea să fie rănit daca încercăm să-l arestăm. N-ar fi drept. Dacă cineva trebuie s-o faca, acela sînt eu.

— Eşti un om cumsecade, Patton, spuse Degarmo rînjind. Am să-mi pun arma la loc la subsuoară şi-o luăm de la început. Sînt în stare şi de-aşa ceva

Îşi vîrî arma la subsuoară. Statea cu braţele balabănind, cu bărbia împinsă puţin înainte, atent. Patton mesteca lent, cu ochii lui palizi aţintiţi asupra ochilor vii ai lui Degarmo.

— Sînt aşezat, se plînse el. Nu sînt atît de rapid ca tine, în orice caz. Atît că nu vreau să par fricos. Mă privi trist. De ce naiba a trebuit să-l aduci aici? Nu-i legat de problemele mele. Uite în ce m-ai vîrît. Părea jignit, confuz şi cam neajutorat.

Degarmo îşi lăsă puţin capul pe spate şi rîse. În timp ce rîdea, mîna i se repezi din nou la armă.

Nu l-am văzut pe Patton făcînd nici o mişcare. Odaia răsună brusc de tunetul Coltului sau.

Braţul lui Degarmo zvîcni într-o parte, şi revolverul Smith and Wesson îi zbură din mînă şi se lovi cu un sunet dur de placajul de pin noduros de pe peretele din spate. Îşi scutura mîna amorţită şi o privi cu uimire.

Patton se ridică încet. Merse agale prin cameră şi lovi cu piciorul arma lui Degarmo, făcîndu-i vînt sub un scaun. Degarmo îşi sugea sîngele de sub încheietura.

— Mi-ai dat o şansă, spuse Patton trist. N-ar fi trebuit să dai niciodată o şansă unui om ca mine. Am fost ţintaş de frunte de mai mulţi ani de cît eşti tu pe lume, fiule

Degarmo dădu din cap, îşi îndreptă spatele şi porni spre uşă.

— Nu face asta, spune Patton calm.

Degarmo îşi continuă drumul. Ajunse la uşă şi împinse paravanul de plasa. Se uită înapoi la Patton iar faţa i se albise de tot.

— Am să plec, spuse el. N-ai decît un mijloc de-a mă opri. Adio, borţosule.

Patton nu mişcă nici un deget.

Degarmo ieşi pe uşă. Paşii lui răsunară grei pe verandă, apoi pe trepte. M-am dus la fereastra din faţă şi m-am uitat afară. Patton nu se mişcase. Degarmo coborî treptele şi porni spre vîrful digului.

— Traversează digul, am spus. Andy are o armă?

— Nu cred c-are s-o folosească, chiar dacă ar avea, răspunse Patton calm. N-are nici un motiv s-o facă.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am spus.

— N-ar fi trebuit să-mi dea o astfel de șansă, spuse el. Mă avea la cheremul lui. Trebuie să mă răsplătească. Dar cam meschin. N-are să-i fie de mare folos.

— E un criminal, am spus.

— Nu-i acel tip clasic de criminal. Ți-ai încuiat mașina?

— Andy se apropie din cealaltă parte a digului, am spus dînd din cap. Degarmo l-a oprit. Îi vorbește.

— Poate că are să ia mașina lui Andy, spuse Patton trist.

— Sa mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am repetat. M-am uitat înapoi la Kingsley. Își ținea capul în mîini și se uita la podea. M-am întors cu privirea la fereastra. Degarmo dispăruse dincolo de colină. Andy era la jumătatea drumului pe dig, mergînd încet, uitîndu-se din cînd în cînd peste umăr. Din depărtare se auzi zgomotul unei mașini care pornea. Andy se uita la cabană, apoi se întoarse și începu să alerge pe dig. Zgomotul motorului se stinse. Cînd nu se mai auzi deloc, Patton spuse:

— Bănuiesc c-ar trebui să ne întoarcem la birou și să dăm niște telefoane.

Kingsley se sculă brusc, se duse în bucătărie și se întoarse cu o sticlă de whisky. Își turnă o dușcă serioasă și o dădu pe gît stînd în picioare. Făcu un gest cu mîna și păși greoi prin odaie. Am auzit trosnind arcurile patului.

Patton și cu mine am ieșit tăcuți din cabană

41

Patton tocmai terminase de telefonat ca să se blocheze șoseaua, cînd a primit un telefon de la sergentul de gardă aflat la digul de la Puma Lake. Am ieșit și ne-am suit în mașina lui Patton iar Andy ne-a condus rapid prin sat, de-a lungul malului lacului pînă la marele dig de la capătul lui. Ni s-a făcut semn să trecem și-am ajuns la sergentul care ne aștepta lîngă clădirea comandamentului.

Sergentul ne indică să-l urmăm, porni jeepul și-am mers cam vreo sută de metri pe șosea pînă cînd am ajuns la un punct unde

cîțiva soldați stăteau la marginea peretelui stîncos și se uitau în jos. Mai multe mașini se opriseră și un grup de oameni se adunase lîngă soldați. Sergentul se dădu jos din jeep, iar Patton, Andy și cu mine am coborît din mașină și ne-am apropiat de sergent.

— Tipul n-a oprit la apelul santinelei, spuse sergentul cu amărăciune. Aproape că l-a călcat cu mașina. Santinela de la mijlocul digului a trebuit să sară în lături ca să nu fie lovită. Cea de la celălalt capăt al digului n-a mai putut răbda. I-a cerut să oprească. El a continuat să meargă.

Sergentul își mestecă guma și se uita în jos la poalele canyonului.

— În astfel de cazuri avem ordin să tragem, spuse el. Santinela a tras. Arătă spre urmele lăsate pe marginea prăpastiei. Aici și-a pierdut direcția.

La vreo treizeci de metri la picioarele canyonului se afla o mașină, zdrobită de marginea unei enorme stînci de granit. Era dată aproape peste cap și se aplecase puțin. Jos se găseau trei oameni. Deplasară mașina atît cît să poată scoate ceva dinăuntru.

Ceva care fusese cîndva un om.

ÎN EDITURA Z VOR APĂREA

ÎN COLECŢIA CLASIC Z:

Aldous Huxley — Punct contrapunct
Vintilă Corbul — Păsări de pradă, 2 vol.
Maurice Druon — Regii blestemaţi, 7 vol.

ÎN COLECŢIA ENIGMA Z:

P. Howard — Ciclonul blond
Margaret Millar — În fiecare zi e iarnă
Georges Simenon — Maigret şi hoţul leneş
Georges Simenon — Maigret şi fantoma
S.S. Van Dine — O crima aproape perfectă
Maurice Leblanc — O crimă în paşi de dans
James Cain — Poştaşul sună întotdeauna de două ori

Tiparul executat sub comanda nr. 3[illegible] 061
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere 1, Bucureşti
ROMÂNIA

Lei 29

EDITURA EDITURA ENIGMA

